

Super Granny

door: Megan Havervlok

Een voorleesboek voor grootmoeders en kleinkinderen

(9 - 99 jaar)

Polderdam, 1 augustus 2015

Isbn: 978-94-92389-00-8

Uitgeverij: Editorial Perdido (www.editorialperdido.eu)

Auteursrecht omslagontwerp: 2015 door Gerard Monster (info@vormstijl.nl)

Auteursrecht sharewareboek: 2015 Ronaldo Siète (ronaldo7.rs7@gmail.com)

Flaptekst

Iedereen wil wel een superheld in de familie. Je maakt dan tenminste nog eens wat mee. Megan Havervlok heeft alleen geen familie. Ze woont in een weeshuis en dat weeshuis staat ook nog eens in Polderdam, het saaiste dorp van Nederland. Dan wordt het wel lastig om iets spannends te beleven.

Op haar achtste verjaardag komt daar verandering in. Op die dag komt Granny op bezoek. Granny heeft hulp nodig, met tellen en rekenen, met eitjes bakken en... met het beleven van avonturen. Granny is namelijk superheld van beroep.

Meg houdt wel van avonturen. Ze biedt aan om Granny te helpen. Dat levert een bonte verzameling op van verhalen, het ene nog mooier en grappiger dan het andere. Meg heeft ze allemaal opgeschreven, zodat het een heel boek is geworden, een prachtig boek zelfs, dankzij de voorplaat van de bekende tekenaar Gerard Monster, een boek waaruit oma's kunnen voorlezen en waarvan hun kleinkinderen kunnen genieten, en vooral hard om

kunnen lachen. Voor oma's en hun kleinkinderen, van 9 tot 99 jaar.

Over de schrijfster

Megan Havervlok is 8 jaar en best wel slim voor haar leeftijd. Ze woont in Polderdam, in weeshuis De Bosheuvel, samen met nog een stuk of twintig andere meisjes. Meg woont ook bij Super Granny. Granny is een superheld, maar ze heeft Meg's hulp nodig, met eitjes bakken en rekenen, en natuurlijk met avonturen beleven. Met een superheld als Super Granny in de buurt gebeurt er elke dag wel iets bijzonders.

Als superheld (of als hulpje van een superheld) heb je nooit een dagje vrij. Megan gaat daarom alleen op woensdagochtend naar school. De rest van de week geeft Granny haar les. "Eerst je schoolwerk en je klusjes in huis. Pas daarna een avontuur.", zegt Granny altijd. Die stomme sommen zijn best lastig, maar schrijven doet Meg met veel plezier. Ze schrijft elke ochtend het avontuur van de vorige dag op. Je snapt waarom ze met schrijven de beste van de klas is.

Op een dag vroeg Megan aan Super Granny: "Granny... Superhelden kunnen toch alles? Kunnen ze ook arme kinderen aan de andere kant van de wereld helpen?"

"Natuurlijk.", zei Granny: "Wij superhelden doen ons werk altijd gratis, maar als de mensen toch iets willen betalen, dan gebruiken we dat geld voor een goed doel. We kunnen er bijvoorbeeld een school van bouwen op Haïti. Dat is een van de armste landen van de wereld. Veel kinderen wonen er in tenten; tien jaar geleden zijn ze hun huis kwijt geraakt bij een aardbeving en niemand helpt ze om een nieuw huis te bouwen. Ze hebben ook geen school en geen geld voor een leraar. Dus als jij nou netjes onze avonturen opschrijft, zonder fouten, dan vragen we een bijzondere uitgeverij of ze jouw verhalen willen uitgeven. Als elke lezer een euro betaalt, dan hebben we die school zo bij elkaar. Is dat een leuk avontuur? Of is zoiets misschien wel iets te lastig voor een meisje van 8?"

Megan grinnikte: "Pfff. Gemakkelijk."

Shareware boek

Dit is een shareware boek. Je hebt toestemming om het gratis te downloaden, te bezitten, te printen, te kopiëren, te lezen, naar anderen te sturen en de teksten erin te gebruiken. Je kunt bijna alles doen met dit boekbestand en zijn teksten, behalve er geld mee verdienen, want dat is het recht van de auteur die de teksten heeft geschreven.

Als je dit boek leuk en nuttig vond, dan zou het fijn zijn als je mij, de schrijver, een bedankje zou sturen, bijvoorbeeld door de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** over te maken **op bankrekening NL96 KNAB 0258 6957 22 t.n.v. Admi 365 BV**. De (vrijwillige) opbrengst van dit boek wordt gebruikt om een school te bouwen in Haïti, een van de armste landen ter wereld. Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over dit project en sharewareboeken. Ook vind je daar al mijn andere boeken.

Je kunt me ook helpen door het boek of de downloadlink door te sturen naar je vrienden, of door iets over dit boek te schrijven op je sociale media, of op een van de internetpagina's voor recenties (je vindt de links op de pagina van dit boek op de website van Editorial Perdido). Ik wil graag nog meer mensen laten genieten van mijn verhalen. Dat kan alleen als ik een beetje hulp krijg met de promotie.

Disclaimer

Dit werk is het product van de fantasie van de schrijvers. De situaties in dit boek, hoe graag je ook wilt dat ze waar zijn, zijn fictie. De mensen in dit verhaal, ongeacht hoe waarschijnlijk je wilt dat ze bestaan, zijn fictie. De waarheid is vreemder dan fictie. Daarom schrijven we fictie: zodat we een betere waarheid kunnen vinden.

De taalfouten in dit boek zijn opzettelijk. Ten eerste geeft elke gevonden taalfout aan elke lezer een vrolijk gevoel van superioriteit ten opzichte van een team van professionele schrijvers, proeflezers, correctoren en uitgevers. Ten tweede is elke taalfout een protest tegen het onmenselijk (onmenselijk?) moeilijk maken van de Nederlandse taal: als het nationaal dictee door niemand foutloos kan worden opgeschreven, dan staat het eisen van «foutloos Nederlands» als slagingsvoorwaarde bij een inburgeringscursus gelijk aan een openlijke uiting van discriminatie. Als onze kinderen moeten leren dat je schrijft "kippENsoep, tomatENsoep, groentEsoep", maar die kinderen eten geen soep en ze weten ook niet hoe ze die soep moeten koken, dan vind ik dat we met elkaar de verkeerde keuzes maken. Als schrijftaal net zo eenvoudig zou zijn als spreken, dan kan 12 jaar basisonderwijs aan kennis over voeding, gezondheid en sociale omgang worden besteed, in plaats van aan het leren van onlogische grammatica en spelling. Waarom maken we taal zinloos ingewikkeld? Daar wordt niemand beter van.

Inhoudsopgave

[Super Granny - voorblad](#)

[Er is er een jarig...](#)

[Super-Granny](#)

[De zaak van de verdwenen kanarie](#)

[Hier heeft iemand een lesje nodig...](#)

[Hier heeft iemand een lesje nodig \(deel 2\)](#)

[De noot-zaak](#)

[De noot-zaak \(deel 2\)](#)

[Deze zaak is geknipt voor Granny](#)

[Een zaak die stinkt](#)

[De zaak van de taartendief](#)

[De zaak van de droevige poppen](#)

[Een MONSTER-zaak](#)

[De zaak van de verdwenen Eiffeltoren](#)

[De zaak van de verdwenen Eiffeltoren \(deel 2\)](#)

[De slot-zaak](#)

[Sharewareboek](#)

Er is er een jarig...

Ik ben geboren in een weeshuis en ik heet Megan en ik ben acht jaar en mijn oma is een superheld en ze heet Granny...

Nee, dat is niet goed. Zo snapt niemand er iets van. En het is nog fout ook. Je kunt niet geboren worden in een weeshuis. Als je geboren wordt, dan heb je een moeder. En als je een moeder hebt, dan woon je niet in een weeshuis. Maar het is zo lang geleden dat ik geboren werd, daar weet ik echt niets meer van. Het vroegste dat ik me herinner is... dat ik in een weeshuis woonde. Laten we daar dan maar beginnen, bij het begin.

Het weeshuis heet De Bosheuvel. Dan denk je vast dat het in een bos staat en ook nog op een heuvel, maar nee hoor. Weeshuis De Bosheuvel staat gewoon in een platte straat in Polderdam, het saaiste dorp van de wereld. We hebben wel een grasveld om het huis en er is ook een park waar je fijn kan spelen, maar verder is er nergens een bos of een heuvel in de buurt.

De Bosheuvel is een fijn weeshuis. We krijgen lekker eten en mooie schone kleren, alleen zijn die kleren wel voor iedereen hetzelfde. Er wonen 20 meisjes, sommigen wat ouder dan ik en anderen wat jonger, maar samen hebben we het best gezellig. Mevrouw Galsteen is de juf. Op de deur van haar kamer staat dat ze de directrice is, maar dat is zo'n moeilijk woord. Ze wil liever dat we haar juf noemen. Wel raar, want het is een weeshuis en geen school. Juf Galsteen geeft ook geen les, maar ze wil wel dat we elke dag iets leren. Dus als we 's middags uit school komen, dan drinken we eerst een kopje thee en daarna moeten we huiswerk maken. Lesjes schrijven en sommen maken. Stomme sommen. Ik baal van taal. Als ik later groot ben ga ik echt nooit meer rekenen en schrijven. Dan ga ik avonturen beleven. Dan ga ik op een piratenschip wonen en schatten vinden. Of ik ga naar Afrika en de olifanten helpen. Of ik word piloot en ga nieuwe landen ontdekken met mijn vliegtuig. Wat het precies gaat worden, dat weet ik nog niet helemaal, maar sommen maken en lesjes schrijven, dat komt er niet bij kijken.

Gisteren was ik jarig. Je verjaardag is voor iedereen een leuke dag, want dan krijg je visite en pakjes en taart met slagroom, en soms krijg je ook nog een verrassing. Juf Galsteen kwam de slaapzaal binnen en naast haar stond de verrassing. Het was een oude vrouw met grijs haar en een vriendelijk gezicht. Ze droeg een vrolijke bloemetjesjurk en een kort wit jasje met heel veel zakken. In haar hand had ze een paraplu, of een wandelstok, dat kon ik niet zo goed zien. Ik vond haar direct al heel aardig.

Ze zei: "Oei, wat een boel kinderen. Eens kijken of ik wel genoeg snoepjes bij me heb." Ze stak haar hand in haar linker jaszak en haalde er een heleboel snoepjes uit. Elk kind kreeg er één en er waren er precies genoeg.

Juf Galsteen was een beetje in de war van dat snoepjes-gedoe. Ze wilde liever dat alle meisjes voor hun bed bleven staan zodat ze kon uitleggen wie die vreemde dame nou toch precies was. Toen de snoepjes waren uitgedeeld zei de dame: "Ik ben Granny Havervlok en ik wilde graag kennis maken met Megan Havervlok. Dat ben jij, als ik het goed heb."

Ze had het goed en ze bedoelde mij. Het was dan wel mijn verjaardag, maar dit had ik niet verwacht. Die dame heette net zoals ik...

"Je lijkt precies op je moeder toen die acht jaar was.", zei mevrouw Havervlok, en ze

streek me door mijn haar. Ik raakte een beetje in de war. Juf Galsteen merkte het niet, maar mevrouw Havervlok merkte het wel.

"Wees maar niet bang, hoor. Het is vandaag je verjaardag en dat is altijd een vrolijke dag. Dus ik stel voor dat we ook iets leuks gaan doen. Hou je van het park?", zei ze. Natuurlijk houd ik van het park. Iedereen houdt van het park, en zeker op zo'n mooie zonnige lentedag als vandaag.

Juf Galsteen glimlachte en knikte dat het goed was. Ik trok mijn jas aan en gaf mevrouw Havervlok een hand. "Over een uurtje zijn we weer terug, hoor. Maak je maar geen zorgen.", zei ze tegen juf Galsteen. Samen wandelden we over het plein van Polderdam naar het park.

"Hoe wil je dat ik je noem? Meggie? Meg? Megan?", vroeg ze toen we in het park aankwamen.

"Mijn vriendinnetjes noemen me Meggie, maar juf Galsteen noemt me altijd Megan.", zei ik. Het was net of ik deze vreemde mevrouw al mijn hele leven kende.

"Hm. Meggie, dat klinkt een beetje alsof je een kleuter bent, met luiers en een roze mutsje op.", zei ze.

"Een roze mutsje? Bleuhr. Ik heb liever een blauwe pet.", zei ik.

"En Megan, dat klinkt meer als een deftige mevrouw met een handtas en een mantelpakje.", zei ze.

"Een mantelpakje? Bleuhr. Ik houd meer van een spijkerbroek en gymschoenen.", zei ik.

"Dat dacht ik ook al. Meg, dat past beter bij je. Meg, dat klinkt als een stoere meid die nergens bang voor is, die wel zin heeft in een avontuur, die groot genoeg is om iemand anders te helpen. Dan noem ik je Meg, als je dat niet erg vindt tenminste.", zei ze.

Ik vond het niet erg. Ik vond het wel leuk zelfs. Ik had nog niet eens verteld dat ik veel van avonturen houd, maar deze dame had het al geraden en ze vond zelfs dat mijn naam er goed bij paste.

"En hoe noem ik u?", vroeg ik.

"U? Hm. Dat klinkt een beetje oud, vind je niet? Vind je me oud?", zei ze.

Ik wist het eigenlijk niet zo goed. Aan de ene kant zag ik een dame die veel ouder leek dan juf Galsteen, maar als je diep in haar ogen keek... dan leek het wel alsof ze een vriendinnetje van me was, alsof ik in de spiegel keek, alsof ze vandaag 8 jaar geworden was, net als ik.

"De meeste mensen noemen me Granny, iedereen eigenlijk. Dat schrijf je met een g maar je zegt het met een soort zachte k, net als 'goal' of net als de laatste letter van Meg. Granny is Amerikaans, net als Megan, en het betekent oma. En je schrijft het met een a maar je zegt het met een è, net als Meg.", legde Granny uit.

"Ja, dat vind ik wel een mooie naam, Granny. Ben je mijn oma?", vroeg ik.

"Dat is een lang verhaal, en dat vertel ik later nog wel eens. Voorlopig ben ik Granny en

ben jij Meg en dat is al heel wat. Kijk, daar staat een bankje. Zullen we daar even gaan zitten? Ik wil je namelijk iets vragen, iets belangrijks."

Nu werd ik toch wel een beetje nieuwsgierig. Op je verjaardag gebeuren wel vaker vreemde dingen, maar dit was wel heel vreemd. Een onbekende dame die zomaar uit de lucht komt vallen, die een Amerikaanse naam heeft, net als ik, maar die door juf Galsteen 'mevrouw Havervlok' werd genoemd, net als ik. Maar ik werd niet ongerust of bang of zo, hoor. Het rook gewoon naar een avontuur en ik ben gek op avonturen. Granny was zo aardig, daar kon echt niemand bang van worden.

We gingen op het bankje zitten en Granny legde het uit: "Vandaag ben je acht jaar geworden, en dat is precies oud genoeg om mij te kunnen helpen. Ik heb namelijk hulp nodig. Ik word ook een dagje ouder, weet je, en er zijn dingen die ik niet meer zo goed kan. Kan je bijvoorbeeld een eitje bakken?"

Ik moest er om lachen: "Natuurlijk. Iedereen kan een eitje bakken. In de Bosheuvel wel tenminste."

"Dat is fijn, want mij lukt het nooit. Ken je de cijfers goed?", vroeg Granny.

"Cijfers? Eén, twee, drie en dat soort dingen? Natuurlijk. Ik zit niet meer in groep 1, hoor. En iedereen zegt altijd dat ik behoorlijk slim ben voor mijn leeftijd.", legde ik uit.

"Dat is ook fijn, want mij lukt dat met die cijfers ook niet. Daar heb ik je hulp bij nodig. Daarom heb ik je vandaag opgezocht, omdat ik hoop dat je me zou kunnen helpen bij mijn werk. Maar je mag er rustig over nadenken, hoor, en als je het niet wilt, dan geeft het niet.", zei Granny.

Daar moest ik even over nadenken. Gelukkig ben ik behoorlijk slim voor mijn leeftijd, dus dat nadenken duurt nooit zo lang: "Ik wil je best helpen, Granny. Maar... wat doe je dan precies voor werk?"

Granny pakte mijn hand vast, alsof ze me wilde bedanken, en ze glimlachte zo lief naar me dat ik me helemaal fijn voelde. Ze zei: "Mijn werk? Ach... Hoe zal ik dat uitleggen. Ik beleef avonturen. Ik ben superheld."

Super-Granny

Je snapt dat ik opeens een heleboel vragen had voor Granny. Ik had zoveel vragen dat ik ze niet eens allemaal kon onthouden. Granny vond dat het wel even genoeg geweest was; het was immers mijn verjaardag en we zouden iets leuks gaan doen.

"Wat vind je leuk?", vroeg Granny: "Zullen we ergens wat gaan drinken? Met iets lekkers er bij, dat lijkt me wel een goed idee. Eens kijken of ik kan raden wat jij het lekkerst zou vinden... Hm. Ik denk... warme chocolademelk... en... een moorkop er bij, met veel slagroom. Dan boffen we, want ik weet een klein winkeltje waar ze de allerlekkerste moorkoppen verkopen en toevallig hebben ze daar ook nog de romigste chocolademelk van het land, misschien zelfs wel van de hele wereld."

Ik was niet eens verbaasd dat Granny zomaar geraden had wat ik het lekkerste vind. Dat hoorde gewoon bij haar, bij haar werk als superheld. Als avonturen beleven je dagelijkse werk is, dan verbaas je je nergens meer over. Maar dat idee van die chocolademelk en die moorkop, dat leek me wel wat. De lekkerste chocolademelk van het land, die wil iedereen wel eens proeven: "Waar is dat restaurant dan? Is het aan de andere kant van het land? Of is het in de hoofdstad?"

"Welnee.", zei Granny: "Het is gewoon naast de Bosheuvel. Bakkerij De Bruine Bol heeft de lekkerste moorkoppen en de romigste chocolademelk. Ze hebben een gezellig hoekje in de winkel waar we kunnen zitten en het ruikt er heerlijk naar vers brood en krentenbollen."

Even later zaten we in het gezellige hoekje in de winkel van Bakkerij De Bruine Bol. Ik kreeg warme chocolademelk, de romigste van het land, en Granny bestelde een kopje koffie met veel melk en weinig suiker. We zochten de grootste moorkoppen uit. Ze smaakten nog lekkerder dan dat ze er uit zagen. Toen de moorkoppen op waren en de chocolademelk nog te warm was om te drinken, kon ik mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. Ik fluisterde tegen Granny: "Avonturen beleven? Superheld?", want ik wist natuurlijk dat de meeste superhelden een geheime opdracht hebben en daar mogen andere mensen niets van weten.

"Je kunt wel hardop praten, hoor. Als we hier geheimzinnig gaan doen, dan spitst iedereen direct zijn oren. Het beste is dan ook om maar gewoon te doen, dan vallen we het minste op.", zei Granny met een glimlach.

"Heb je ook zo'n superheldenpak als Superman of Spiderman?", vroeg ik.

"Nee hoor. Als elke superheld zich voor elk wissewasje moet verkleden, dan krijg je alleen maar een supervolle wasmand. Kan je je voorstellen hoe ik er uit zou zien in zo'n blauwe pyjama van elastiek met een rode cape? Ik vind dat een jurk met bloemetjes me veel mooier staat."

"Ja, een jurk met bloemetjes is wel zo handig. Heb je ook superkracht? En kan je ook vliegen?", vroeg ik.

"Je bent inderdaad behoorlijk slim voor je leeftijd.", lachte Granny: "Als je superheld bent, dan kan je natuurlijk allerlei dingen die gewone mensen niet kunnen, maar dat is een lang verhaal en dat vertel ik later nog wel eens. Het is belangrijker dat ik je vertel waarvoor ik jouw hulp nodig heb. En daarvoor moet ik beginnen bij... het begin. Hoehétidan. Hoehétidan is een land hier ver vandaan, zo ver dat ze het op de landkaart niet eens meer

bij konden plakken. Daar heb ik heel lang gewoond en aan allerlei belangrijke zaken gewerkt. Zo noemen we dat: zaken. Als een superheld er bijvoorbeeld voor zorgt dat de tijgers van Hoehétidan niet uitsterven, maar dan noem je dat 'de zaak van de tijgers'."

"Dan ben je ook geen superheld maar meer... een zakenvrouw.", flapte ik er uit en Granny moest er om lachen.

"Een zakenvrouw, precies. Nou is het zo dat in Hoehétidan alle cijfers er net zo uit zien als in Nederland en ook dezelfde namen hebben, alleen... ze betekenen allemaal een ander nummer als hier. In Hoehétidan tellen ze drie, vijf, negen en dat schrijven ze als 7, 4, 8, behalve op zondag want dan is het weer anders. Je snapt dat ik na al die jaren tellen in Hoehétidan steeds dingen fout blijf doen nu ik weer in Nederland woon, en ik had gehoopt dat je me daarmee kon helpen. En dan heb je direct je eerste superheldenzaak al te pakken, want daar komt bakker Bol met de kassabon, met nummers er op, en we moeten betalen met geld, ook met nummers er op. Als ik dat zelf zou moeten doen... dan geef ik veel te veel of veel te weinig."

Nu moest ik pas echt hard lachen. Cijfers lezen en schrijven en zelfs er mee rekenen, dat was het eerste dat ik op school heb geleerd. Elke dag sommen maken, totdat ze je oren uit komen. Maar nu snap ik waarvoor je dat moet leren, want als je het verkeerd leert en je bent ook nog eens te oud om naar school te gaan, zoals Granny, ja, dan kan je nooit eens lekker bij Bakkerij De Bruine Bol gaan zitten om een kopje koffie te drinken.

"Kom maar op met die kassabon, en met die portemonnee. Dat is echt een makkelijk werkje.", zei ik vrolijk.

"Gemakkelijk. Het is niet 'makkelijk' maar 'gemakkelijk'. Makkelijk komt van 'mak', dus niet wild. Gemakkelijk komt van gemak, zonder moeite. Leren jullie dat soort dingen niet op school?", vroeg Granny.

Even was ik verbaasd: "Gemakkelijk? Nee, op school leren we alleen moeilijke dingen. Maar het is niet moeilijk, dat 'gemakkelijk'. Ik denk dat ik dat gemakkelijk kan onthouden, ha, ha."

"Dat was ik nog vergeten te zeggen. Ik geloof nu wel dat je me heel goed zou kunnen helpen, maar... het zal niet gemakkelijk worden. Je moet namelijk wel gewoon elke dag je sommen maken en je lesjes schrijven, net als op school. Aan het einde van het jaar krijg je namelijk hetzelfde examen als alle andere kinderen en die zitten de hele dag op school en maken 's avonds hun huiswerk. Jij moet dus minstens zo hard werken als zij en ondertussen mij ook nog helpen met avonturen beleven en allerlei zaken op te lossen. Ik ben bang dat dat misschien wel een beetje te veel is voor een meisje van acht.", zei Granny.

"Als je acht bent, dan ben je niet acht-erlijk, hoor.", zei ik: "En ik kan ook gemakkelijk doorgaan voor acht-en-een-half. Het is ook altijd hetzelfde liedje met grote mensen. Eerst beloven ze je iets leuks, en daarna beginnen ze er over dat je daar eigenlijk nog te klein voor bent. Hoe kan je nou te klein zijn voor avonturen? Kunnen we het niet gewoon een weekje uitproberen? Dan kunnen we zien hoe het gaat."

Dat vond Granny een prima idee: "Goed. We spreken het af. Ik zal aan Juf Galsteen vragen of het goed is als je deze week bij mij komt logeren. Maar je moet ook elke dag je sommen maken en je lesjes schrijven en nog 100 andere dingen leren. Als je 's morgens je werkjes doet, dan hebben we 's middags tijd voor een paar avonturen en dan kom je

ook niet achter op school. Ik heb vanmorgen al met mejuffrouw Friek gesproken, het hoofd van je school, en ze vond het goed."

Ik sputterde nog een beetje tegen: "Sommen maken? Lesjes schrijven? In de vakantie ook?"

"Jongedame, als je liever vakantie hebt met je vriendinnetjes, dan mag dat natuurlijk. Maar als je avonturen wilt beleven, ja, dan zal je daar ook iets tegenover moeten zetten. Trouwens, al die dingen die je op school leert, die komen bij avonturen vaak goed van pas. Maar je moet ze wel eerst leren, want anders weet je nooit wanneer je ze kan gebruiken. Je mag het zelf zeggen. En als je er liever nog een weekje over na wilt denken..."

"Nee, hoor, het was maar een grapje. Die sommen maken, dat is inderdaad wel handig. Als ik met geld moet afrekenen en zo, dan snap ik best dat ik voortaan elke dag een 10 moet halen voor rekenen. Wat ik alleen wel vervelend vind..."

"Is je lesjes schrijven. Dat is ook vervelend. Ik had er zelf ook altijd een hekel aan. Nou, goed dan. Dan mag je in plaats van je lesje schrijven ook een verhaaltje schrijven. Elke dag schrijf je een verhaaltje, zonder fouten natuurlijk, over de avonturen die je de dag daarvoor beleefd hebt. En als je het af hebt, dan kijk ik het na. Is dat een goed idee?", vroeg Granny.

"Dat is een geweldig idee.", juichte ik: "Want als we een dag geen avontuur hebben beleefd... dan hoef ik ook geen lesje te schrijven, toch?"

Granny lachte vrolijk mee: "Geen avontuur, geen schrijfwerk. Ik vind het goed. Afgesproken. Maar haal je pen maar vast tevoorschijn, want we gaan zoveel avonturen beleven, dat je daar nog van op zult kijken."

En zo spraken we het af. Elke ochtend moest ik vroeg opstaan. Ik mocht in het weeshuis slapen als ik wilde, maar Granny had een leuk huisje gehuurd, aan de andere kant van Polderdam, en ik mocht ook bij haar logeren. Dat was wel makkelijk gemakkelijk, want dan kon ik 's morgens helpen met de klusjes in huis waar Granny te oud voor was. Na het ontbijt was het eerst huiswerk-tijd, met sommen en schrijfwerk en dingen uit boeken leren en uit je hoofd kennen en zo. Het schrijfwerk is dit, en ik hoop maar dat Granny het goed vindt en dat er geen fout in zit, want dan moet ik het opnieuw doen.

Nou, jongedame, Granny vindt het goed. Je hebt geen fouten gemaakt, alles is duidelijk verteld en je hebt een mooi handschrift dat iedereen gemakkelijk kan lezen. En beloofd is beloofd: als je je huiswerk goed gedaan hebt, dan gaan we daarna aan een avontuur beginnen.

De zaak van de verdwenen kanarie

Mijn verjaardag, eergisteren, was een leuke dag, maar de dag daarna, gisteren dus, was nog veel leuker. Granny wilde eerst even met Juf Galsteen praten, om te vragen of het goed was dat ik een weekje bij haar zou logeren. Juf Galsteen vond het goed. Dat snapte ik niet, want meestal maakt Juf Galsteen overal een groot probleem van, en nu hoefde ze er niet eens over na te denken. Het lijkt wel of alles vanzelf gaat als je bij Granny in de buurt bent. Misschien is dat wel iets dat alle superhelden hebben, een soort gevoel dat alles altijd goed afloopt. Ik pakte mijn rode koffertje in met mijn pyjama, mijn tandenborstel en mijn schone kleren. De logeerpartij kon beginnen.

De volgende ochtend liep de wekker al vroeg af. Eerst schrok ik er een beetje van, toen moest ik even nadenken waar ik was, maar toen ik wakker genoeg was wist ik het weer. Ik logeer bij Granny en vandaag ga ik haar helpen met van alles en nog wat.

Het eerste waarbij ik moest helpen was een eitje bakken. De keuken van Granny is niet zo groot, maar er staat wel alles wat je nodig kan hebben, zelfs een kleine tafel met twee stoelen waar we samen kunnen eten. Verder is er een fornuis met een oven, een kleine koelkast en een paar kastjes met borden en glazen. De pannen zitten in een la onder het fornuis.

Eerst gingen we dus een eitje bakken. Ik liet Granny zien hoe het moest en legde het tegelijk uit: "Kijk, Granny. Het is niet zo moeilijk hoor. Je doet eerst een beetje boter in de pan. Dan het gas aansteken en de pan op het vuur zetten. Dat lukt ook prima. En als de boter is gesmolten, dan pak je een eitje, je tikt hem op de rand... en dan, met twee handen, kijk, zo... dan doe je de helften van de eierschaal uit elkaar zodat de rest in de pan valt. Kijk, een keurig wit eitje met een mooie gele bol in het midden."

We wachtten totdat het eitje goed gebakken was en toen liet ik hem voorzichtig uit de pan glijden, precies in het midden van twee gesmeerde boterhammen op een bordje. Daarna was Granny aan de beurt. Ze deed de boter in de pan, zette de pan op het vuur, wachtte totdat de boter was gesmolten, pakte een eitje, tikte hem stevig op de rand van de koekenpan, opende de twee helften en... er lag een prachtig geel eitje in de pan met een wit bolletje in het midden...

"Dat is raar. Hoe heb je dat gedaan?", vroeg ik verbaasd.

"Nou, gewoon. Precies zoals je het hebt gezegd. En toch gaat het niet goed.", zei Granny: "Ik heb het al zo vaak geoefend, maar steeds gaat het mis. En als ik niet elke ochtend een gebakken eitje eet, wit van buiten met een geel bolletje in het midden, dan verlies ik mijn super-kracht."

We wachtten totdat het gebakken eitje ook echt goed gebakken was. Daarna liet ik het gele eitje met het witte bolletje op de twee boterhammen glijden die ik op mijn bordje had gelegd, ik sneed er een stukje van af en proefde: "Het geeft niet, hoor. Het smaakt net zo als dat andere eitje. Eet die van mij maar op, dan verlies je tenminste niets van je krachten. Dan eet ik deze wel, want voor mij maakt dat toch niet uit.", zei ik.

"Ik vind het echt fijn dat je er bent. En ik merk ook dat je behoorlijk slim bent voor je leeftijd.", zei Granny.

Na het ontbijt moest ik eerst onze belevenissen van de vorige dag opschrijven en een hele serie sommen maken, zoals beloofd, maar het ging goed en ik had zo'n zin in een

avontuur dat ik er snel mee klaar was. Granny verveelde zich ook niet. Ze had de krant gekocht en las hem van voor naar achter uit. Vooral de advertenties vond ze heel interessant, want ze pakte een pen en zette hier en daar een cirkel.

Toen ik klaar was met de sommen, legde ik mijn pen neer: "Klaar. En alles goed. Wat gaan we nu doen?"

Granny moest even lachen, maar toen ze de sommen nagekeken had (met het boek met antwoorden er naast) was ze pas echt vrolijk: ik had ze inderdaad allemaal goed.

"Dat heb je keurig gedaan. Dan is het nu tijd om koffie te drinken, warme chocolademelk voor de jongedame natuurlijk, want dat vind ze lekker, en dan zullen we eens kiezen wat we de rest van de dag gaan doen.", legde Granny uit.

"Dat wilde ik ook nog vragen: heb je een soort hoofdkwartier die aan alle superhelden opdrachten geeft wat ze moeten doen?", wilde ik weten.

"Nee, hoor. Superhelden werken nooit voor een hoofdkwartier. Dat is alleen maar zonde van de tijd. Die hoofdkwartieren zijn nergens voor nodig. We kijken gewoon 's morgens in de krant of er ergens iemand geholpen moet worden en dan gaan we op pad. Zo heb je altijd de leukste zaakjes en mag je ze lekker zelf uitzoeken.", legde Granny uit. Dat klonk ook inderdaad wel beter dan met een hoofdkwartier.

Nu werd ik pas echt nieuwsgierig: "Wat gaan we dan doen? Vliegen we rond om mensen te redden voordat ze een ongeluk krijgen in het verkeer? Of gaan we 's nachts op pad om schurken te vangen die banken beroven?"

Granny moest er hardop om lachen: "Door de lucht vliegen en mensen redden vlak voordat ze een ongeluk krijgen? Superman heeft dat een tijdje gedaan, maar de mensen gingen alleen maar onvoorzichtiger rijden. Ze dachten dat ze niet meer zelf op hoefden te letten. Superman redt me toch wel. En banken hebben allemaal alarmsystemen en bewakers. Die hebben geen superhelden nodig. Ik merk wel dat je maar weinig van superhelden afweet. Lees je nooit boeken?"

"Pfff. Boeken lezen is saai. Op school hebben we zoveel boeken, daar heb ik echt wel genoeg aan, hoor. Ik ga liever in het park spelen met mijn vriendinnetjes.", zei ik.

"Nou, jongedame, dan krijg je er nog een klusje bij: boeken lezen en vooral boeken over avonturen en superhelden. Als je dat al eerder had gedaan, dan had je nu geweten wat het werk van een superheld inhoudt. Superhelden zorgen voor alles dat belangrijk is, maar waar de mensen niet naar omkijken. De kranten staan er vol mee. Iedereen leest over ruzies en het klimaat en uitstervende diersoorten en ga zo maar door, maar niemand doet er ook echt iets aan. Dus dan komen wij in actie. Ja, wij. Jij ook, want als hulpje van een superheld kan je ook heel veel dingen doen. De lege potten en flessen in de glaskak gooien bijvoorbeeld, want dat is heel belangrijk voor het milieu."

"Oei. Dat gaat zeker over die lege appelmoes-pot van gisteravond die ik in de vuilnisbak had gegoooid.", zei ik. Granny had die pot er later weer uitgevist en hem op de tafel gezet, zonder dat ze er bij had verteld waarom.

"Precies.", zei Granny: "Als iedereen een beetje beter na zou denken, dan zouden we het met zijn allen een stuk gezelliger hebben. En tot die tijd is er genoeg werk voor superhelden en hun hulpjes."

Granny pakte de krant er bij: "Dit lijkt me wel een goed zaakje voor ons. Luister maar eens naar deze advertentie: 'Wij zijn onze kanarie kwijt. Hij heet Pietje en zingt heel mooi. We missen hem zo. Er ligt een hoge beloning klaar voor diegene die hem bij ons terug bezorgt. Familie Boterbloem'. Het adres staat er bij. Dat is een mooi zaakje voor vandaag. Lijkt het je wat?"

Het leek me wel lastig, een ontsnapte vliegende kanarie terugvinden, maar met Granny er bij zou dat toch moeten lukken. Het is zelfs wel handig als je oma een superheld is, want dan kan je overal even snel naar toe vliegen, dus ook naar de familie Boterbloem. Maar de familie Boterbloem woont hier gewoon om de hoek, dus we konden er net zo gemakkelijk even naar toe wandelen, en dat deden we dan ook.

We belden aan en mijnheer Boterbloem deed open. Het was een hele lange magere man, zo lang dat ik bijna pijn in mijn nek kreeg als ik hem aankeek.

"Goedendag.", groette Granny beleefd: "We komen voor de advertentie van Pietje. Ik zou graag zijn kooi eens zien. Zou dat mogelijk zijn?"

Mijnheer Boterbloem was opgetogen: "Ah, dank u wel. Wat fijn dat u wilt gaan zoeken. We zijn zelf al overal geweest, in Artis, in Avifauna en zelfs in Vogelsang in Duitsland, maar daar keken ze ons aan alsof we gek geworden waren."

Granny dacht even na en antwoorde toen: "Wat heeft u dan precies gevraagd, daar in Vogelsang?"

"Nou, gewoon, '*hast du ein vogel?*'. Een paar woordjes Duits spreken we allemaal wel.", antwoordde mijnheer Boterbloem.

"Mijn beste mijnheer Boterbloem. Ik geloof toch dat u vroeger op school niet zo goed hebt opgelet toen de Duitse lessen gegeven werden. Als je zegt '*du hast ein Vögel*', dan betekent dat in het Duits niet dat je een vogel zoekt. Eigenlijk zeg je dan tegen iemand dat hij gek geworden is. Dus voortaan eerst het woordenboek er bij pakken voordat je weer naar Vogelsang gaat.", legde Granny uit.

Ik moest wel een beetje grinniken, maar dat is natuurlijk niet zo beleefd dus ik verstopte me maar snel achter Granny zodat mijnheer Boterbloem het niet in de gaten kreeg. We liepen naar de keuken. Daar stond een mooie witte vogelkooi met spijltjes, een spiegeltje, een etensbakje en een waterbakje. Op de bodem lagen wat oude kranten en een laagje fijn zand.

"Dit is de kooi van Pietje. We missen hem zo...", zei mijnheer Boterbloem nog. Op dat moment kwam mevrouw Boterbloem de keuken in. Ze begon eerst tegen haar man te mopperen: "Kon je niet zeggen dat we visite hebben, Rudolf? Je kunt op zijn minst die mensen een kopje thee aanbieden."

Granny hoefde geen thee: "We kwamen alleen maar even langs voor de kooi van Pietje. Zonder kooi hebben we niets om hem in te doen als we hem terugvinden. En we hebben net koffie gedronken, dus een kopje thee is niet nodig, hoor."

We namen afscheid van mijnheer en mevrouw Boterbloem. Met de kooi in de hand gingen we terug naar het huisje van Granny. Het was een mooie zonnige dag, dus we besloten om in de tuin te gaan zitten.

"Hoe gaan we dit aanpakken?", vroeg ik.

"Als je de goede spullen hebt is geen enkel werk echt moeilijk. Had ik je al eens verteld dat ik tien jaar in Hoehétidan heb gewoond?", zei Granny. Ze pakte een soort telefoon uit haar handtas en legde hem op de tuintafel, naast de kooi van Pietje: "In Hoehétidan werkte ik met de knapste uitvinders van het land. Ze waren zo blij dat ik de Hoehétidanse tijgers van uitsterven heb gered, dat ze me allerlei handige apparaatjes cadeau hebben gedaan. Zoals deze telefoon. Je kunt er natuurlijk gewoon iemand mee opbellen, maar er zitten ook een paar handige appjes bij die je niet in de winkel kan kopen."

"Wat is een appje?", vroeg ik.

"Ja, dat is een goede vraag. Het zijn knopjes waar je op kan drukken en dan gaan ze iets doen, maar hoe het precies werkt... dat weet ik eigenlijk ook niet. Dat zou je aan een Hoehétidanse uitvinder moeten vragen, maar als die het uitlegt, dan snap je het waarschijnlijk nog niet.", antwoordde Granny.

Ze pakte nog iets uit haar handtas, een Zwitsers zakmes met wel 100 verschillende dingen er aan en er in en er op. Ze haalde een pincetje uit het zakmes en pakte zorgvuldig een van de kleine poepjes van de bodem van de kooi. Toen drukte ze op een knopje, of een appje, en legde het poepje op het ruitje van de telefoon. Die begon te zoemen, te brommen, te trillen en tot slot te piepen. Granny legde het poepje weer terug waar ze hem gevonden had, maakte het venster schoon met een papieren zakdoekje en drukte op een knop om te lezen wat de telefoon had gevonden.

"Hm. Het appje zegt dat er te weinig couscous-korrels in het eten van Pietje zaten. Gelukkig hebben we daar nog wel wat van in huis. Als Pietje uit zijn kooi is ontsnapt omdat hij graag couscous eet, en mijnheer Boterbloem nooit couscous in zijn etensbakje doet, ja, dan begrijp je wel waarmee we Pietje weer in die kooi kunnen lokken. In het linker kastje van het aanrecht staat nog een zakje met couscous. Het lijkt wel wat op rijst, maar dan met veel kleinere korreltjes. Zou je daar wat van in Pietjes etensbakje kunnen doen?"

"Goed, Granny.", zei ik en ik rende de keuken in om de couscous te halen. Toen ik terug kwam in de tuin zat Granny een vrolijk deuntje te fluiten: "Fliet Fliet Fliet. Fliiiieet."

"Dat liedje ken ik niet, Granny. Is dat die nieuwste tophit van Fito en de Flierefluiters?", vroeg ik.

"Nee, het is de roep van een kanarie die net een lekker maaltje couscous heeft ontdekt. Althans, dat zegt mijn telefoon. Luister maar...", zei Granny. Ze drukte op een knopje van haar telefoon en ik hoorde een vreemde fluittoon.

Ik probeerde het na te doen: "Fliiiieet-fliet-fliet-fliet. Fliiiieet-fliet-fliet."

Granny luisterde en schudde haar hoofd: "Oei, ik heb het verkeerd gedaan. Het is Fliiiieet. Fliet fliet."

"Piiiiiieet piet piet piet"

"Ja, zo is het goed. Hoe deed je dat?", vroeg Granny.

"Ik deed helemaal niets.", zei ik verbaasd.

We keken allebei naar elkaar, toen naar de telefoon en ten slotte naar de vogelkooi, waar het geluid uit bleek te komen. Een prachtige blauw-met-witte parkiet zat vrolijk het fluitje na te doen.

"Wie ben jij en waar kom je vandaan?", vroeg Granny, maar de parkiet antwoordde alleen maar "Piiiiieet piet piet"

"Misschien heet hij ook Pietje en kan hij alleen zijn naam maar zeggen.", zei ik. Ik vond het wel een hele mooie vogel. Het was alleen jammer dat het geen kanarie was, want daar waren we nou juist naar op zoek, een kanariegele kanarie.

Granny dacht even diep na en besloot toen dat het tijd was om in actie te komen. Ze deed het deurtje van de kooi dicht, pakte een grote handdoek uit de keuken en hing hem over de kooi heen, zodat de vogel niet zou schrikken. Daarna pakte ze de vogel met kooi en al op en zei: "Kom, we gaan Pietje terugbrengen naar de familie Boterbloem. Ze zullen vast heel erg blij zijn."

"Maar Granny... Ze waren hun kanarie kwijt, en kanaries zijn geel. Dit is een parkiet...", probeerde ik nog uit te leggen, maar Granny glimlachte alleen.

Toen we aanbelden bij het huis van de familie Boterbloem was het deze keer mevrouw Boterbloem die open deed. We hoefden niet eens goedemiddag te zeggen, want ze zag de kooi met de doek er overheen en kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen. Voorzichtig lichtte ze een puntje van de doek op zodat ze kon zien wat er onder zat en...

"Pietje, wat heerlijk dat je weer terug bent. Oh, mevrouw Granny, wat fijn dat u hem gevonden heeft. We waren vreselijk ongerust, Rudolf en ik." Mevrouw Boterbloem rende direct naar binnen om haar man te roepen, rende toen weer terug om ons binnen te laten, rende naar de keuken om een kopje thee te zetten, rende toen weer terug naar de gang waar ze ons had achtergelaten om te vragen of we een kopje thee wilden en of we in de tuin wilden zitten of in de keuken, rende weer terug naar de keuken, kortom, ze was helemaal van slag.

Even later kwam mijnheer Boterbloem de trap af, met een flink gedonder want in zijn haast had hij niet goed opgelet waar de bovenste trede begon. Hij stapte mis en rolde naar beneden als een kegelbal in een klokkentoren. Gelukkig had hij zich geen pijn gedaan en hij haastte zich snel naar de keuken om zijn verloren Pietje in zijn armen te sluiten, of tenminste om de kooi te zoenen waar de vogel in zat. O wat fijn dat Pietje weer terug was. Pietje vond het zelf ook wel fijn. Hij floot het hoogste lied en... dat lied werd beantwoord door een andere vogel, een vogel die zong van fliiieet-fliet-fliet-fliet.

Ook de fluitketel op het gasfornuis begon nu ook te fluiten, maar dat was om te vertellen dat het theewater kookte. Granny legde het uit van die andere vogel: "Kijk, mijnheer en mevrouw Boterbloem hebben twee vogels. De parkiet heet Piet en de kanarie... waarschijnlijk Arie. Klopt dat?"

Mijnheer en mevrouw Boterbloem knikten verbaasd: "Hoe weet u dat?"

Granny legde het uit: "Omdat degene die de advertentie heeft gezet een klein foutje had gemaakt. Hij had geschreven Pietje de kanarie. Dat komt wel vaker voor, hoor, dat iemand in de war is als hij iets kwijt is. Het was natuurlijk Piet de parkiet en Arie de kanarie. Gelukkig hoorde Pietje ons gefluit van een kanarie en hij dacht natuurlijk dat dat Arie de kanarie was. Vandaar dat hij zo snel weer in zijn kooi zat, en door die couscous natuurlijk. Elke dag een beetje couscous door zijn eten en dan zal Pietje niet meer wegvliegen."

Mijnheer en mevrouw Boterbloem waren stomverbaasd dat Granny het zaakje zo snel had opgelost. Ze wisten niets meer te zeggen, dus we dronken maar gewoon onze thee op. Granny wist nog wel iets te zeggen: "Die hoge beloning die in de advertentie stond. Is dat

een huizenhoge beloning? Of een torenhoge beloning."

Een hoge beloning voor zo'n lange man als mijnheer Boterbloem, ja, dat wordt natuurlijk een nog veel hogere beloning voor een klein meisje zoals ik of voor een kleine oma als Granny. Granny wilde niet weten hoeveel geld het was. Ze stak het zonder het te tellen in haar handtas toen we weg gingen.

Ik vond het wel een beetje vreemd dat Granny de beloning aannam. Ik dacht altijd dat superhelden alles voor niets deden, zonder daar geld voor te vragen. Toen ik dat aan Granny vroeg, zei ze: "Meestal doen we dat ook wel, maar die familie Boterbloem is zo dom dat ze nog niet eens een kanarie van een parkiet kunnen onderscheiden en ze kunnen dat geld best missen. Ik had eigenlijk een ander plan: gisteren was het jouw verjaardag en door alles wat er gebeurd is heb je niet eens de kans gehad om je vriendinnetjes van de Bosheuvel op iets lekkers te trakteren. Maar nu we deze beloning hebben gekregen... Jij bent beter met cijfers dan ik. Is het genoeg voor warme chocolademelk met een moorkop voor 20 meisjes?"

"En dan blijft er nog genoeg over om ook een oma en Juf Galsteen op een kopje koffie te trakteren.", lachte ik.

Granny lachte met me mee: "Dat is mooi. Dan hebben we vandaag een leuk avontuur beleefd en dan heb je morgen tenminste iets om op te schrijven, voor als je klaar bent met die stomme sommen."

Hier heeft iemand een lesje nodig...

Gisteren begon eigenlijk hetzelfde als vandaag. Vroeg opstaan, onder de douche, ontbijtje met een gebakken eitje (deze keer bakte ik ze allebei, een voor Granny en een voor mij), stomme sommen en schrijfwerk en tenslotte voordat we koffie gingen drinken een lesje over dieren, omdat Granny in de krant had gelezen dat Bertus kwijt was. Bertus was een zwarte kater met witte sokjes, een wit befje, een wit puntje aan zijn staart en een witte vlek op zijn linker oor.

"Katten zijn vreemde dieren. Ze spinnen als ze tevreden zijn en ze zitten het liefst op een hoog plekje zodat ze fijn op iedereen neer kunnen kijken. De mannetjes-katten noemen we katers en de vrouwtjes noemen we poezen. Bertus is een kater en die zijn wat vaker van huis als poezen. Katers, net als jongens, houden nogal van vechten met elkaar, om te zien wie het sterkste is. Als je dat weet, dan weet je ook vast wel waar we Bertus het beste kunnen zoeken. Of niet?", zei Granny.

"Als katers houden van vechten, dan zou je Bertus op het schoolplein moeten tegenkomen. Daar zie je soms ook jongens vechten.", bedacht ik.

"Slim bedacht, maar Bertus wil niet met jongens vechten. Bertus wil met andere katers vechten.", zei Granny.

"Dan zouden we ergens moeten zoeken waar andere katers rondlopen. In het park bijvoorbeeld.", bedacht ik.

"Een uitstekend idee. Zie je hoe leuk het is om elke dag iets te leren? Als je het later ergens voor kan gebruiken, heb je er veel plezier van. Je weet alleen niet *wanneer* je iets kan gebruiken dat je hebt geleerd.", vond Granny.

"Ja, stomme sommen bijvoorbeeld. Die heb je echt alleen maar nodig op school. Ik heb nog nooit gehoord van een mevrouw die bij de slager komt en dan niet vraagt om een onsje ham, maar of de slager ook weet hoeveel 5 keer 2 is.", mopperde ik. Omdat ik onze avonturen mocht opschrijven, vond ik het schrijfwerk nu niet zo erg meer. Alleen die stomme sommen, die kwamen nog steeds mijn neus uit. Zoveel werk, elke dag, en je had er nooit wat aan.

Granny zei maar niets en glimlachte alleen. We trokken onze jas aan en gingen naar het park. Eerst liepen we een rondje over de paden, terwijl we goed keken of we niet ergens een zwarte kater zagen met witte puntjes. Ik riep nog een paar keer miauw, omdat dat zo goed had geholpen om de parkiet Pietje te vangen, maar nog steeds niets. Nadat we overal hadden gekeken besloten we om even op een bankje te gaan zitten, zodat we wat konden uitrusten en een nieuw plan bedenken.

"Ik snap er niets van. Die Bertus kan toch geen vleugels gekregen hebben.", zei ik. Terwijl ik dat zei kwam er toevallig een vogel overvliegen, een roodborstje. Die bedacht blijkbaar dat hij ons wat beter wilde bekijken, maar dan wel van een veilige afstand. Het roodborstje vloog naar de onderste tak van een grote kastanjeboom... en vloog direct weer weg, want daar op die onderste tak van die hoge boom zat een zwarte kater met witte sokjes, een wit puntje aan zijn staart, een wit befje en een witte vlek op zijn linker oor.

"Kijk, Granny. Ik heb Bertus gevonden. Hij zit daar, in die boom."

"Goed zo. Je bent echt een goede hulp-superheld. Ik ben blij dat we een grote tas van

huis hebben meegenomen, want dan kunnen we Bertus daar in doen als we hem gevangen hebben. Het enige is nu nog... dat we hem even moeten vangen, maar dat is een klein kunstje.", zei Granny.

Als je een superheld bent, zoals mijn oma, dan is het heel gemakkelijk om gewoon even een eik of een kastanjeboom van 37 meter hoog uit de grond te trekken met je superspieren, maar dan moet je daarna ook weer alle rommel opruimen die je hebt gemaakt. Met een paraplu-lift gaat het net zo snel. Granny mikte met haar paraplu-wandelstok op de onderste tak van de kastanjeboom en vroeg toen aan mij: Hoeveel meter draad heb ik hiervoor nodig? Het is een lift met dubbele draad."

Snel rekende ik het uit: Ik was zelf precies 1 meter lang. Als ik met mijn rug tegen de stam ging staan en boven mijn hoofd een streepje zette, dan konden er wel 5 Megans op elkaar staan voordat de bovenste Megan de tak vast kon pakken. 5 keer 1 meter, dat is 5 meter. En met een dubbele draad... 5 meter keer 2 is...

"10 meter, Granny. Dat is een 1 en dan een 0. O ja, dat is waar ook. In Hoehétidan zijn dat andere cijfers. Geef mij die paraplu maar, dan stel ik hem wel in op het goede getal."

Het instellen was snel gebeurd. Granny mikte op de tak, drukte op een knopje en zoef, een dubbele draad schoot de lucht in en haakte zich aan de tak vast.

"Goed gemikt en goed uitgerekend. We zijn een goed team zo met zijn tweetjes.", zei Granny. Ze trok het handvat van de paraplu uit, zodat het groot genoeg werd om op te kunnen zitten. Toen drukte ze op een ander knopje, zodat ze langzaam omhoog ging, als een stoeltjeslift op de skibaan. Ik ging op mijn rug in het zachte gras liggen, zodat ik het beter kon bekijken. Het bankje waar we eerst op hadden zitten uitrusten kon ik niet meer zien, want er stond een grote struik tussen het bankje en de stam van de kastanjeboom, maar ik hoorde aan twee stemmen dat iemand anders ons plekje ook fijn vond om even uit te rusten. Het waren de stemmen van twee jongens.

"Nee, Rufus. Het is helemaal niet gemeen. Wij hebben ons examen niet gehaald, dus wij kregen geen diploma en nu hebben we allebei heel vervelend werk. Ik als bezemjongen in de kalk-fabriek en jij als sjouwulpje van de kolenboer. Als al die kinderen nu wel hun examen halen, dan blijven wij mooi zitten met dat vervelende werk. Maar als we de examens uit de kluis stelen...", zei de ene stem.

Een andere stem ging verder: "... dan krijgt iedereen een nul en dan krijgt niemand een diploma... Dat is slim bedacht, Rinus. Maar hoe komen we in die kluis?"

"Over een uur, om 12 uur, moet iedereen zijn examen inleveren. Dan gaan de kinderen naar huis voor hun vrije woensdagmiddag en dan gaan de meesters en juffen naar huis om een boterham te eten. Om 2 uur komen de meesters weer naar school om de examens na te kijken. Dus tussen 12 uur en 2 uur zullen we niet gestoord worden. We maken de kluis open en nemen alle examens mee.", zei de eerste stem weer, de stem van de jongen die blijkbaar Rinus heette.

"Maar hoe krijg je die kluis dan open?", vroeg Rufus.

"Laat dat maar aan mij over. Die kluis heeft een cijferslot, en met cijfers ben ik altijd al goed geweest.", zei Rinus. Toen stonden ze op en liepen het park weer uit.

Doodstil wachtte ik op mijn plekje op het gras tot Granny weer beneden stond, met Bertus in haar armen.

"Kun je me helpen door de tas open te houden? Dan kan ik Bertus er in stoppen en kan hij niet ontsnappen totdat we hem thuis hebben gebracht.", zei ze.

Ja, natuurlijk. Bertus. De tas. Ik was zo geschrokken van wat ik had gehoord dat ik helemaal was vergeten waarom we naar het park waren gegaan. Ik maakte de rits van de tas open. Nadat Granny Bertus er in had gestopt ritste ik hem snel weer dicht. "Dat zaakje is in ieder geval voor de bakker."

"Nee, voor de bakker is het niet. Bertus is de kater van de schoenmaker, en die woont drie huizen verder. Maar daarna gaan we lekker naar de bakker, hoor. Naar Bakkerij De Bruine Bol. Een lekker kopje koffie hebben we wel verdiend.", zei Granny.

Ik kon niet veel meer zeggen dan: "Nee..."

"Voor jou natuurlijk warme chocolademelk. Dat was ik echt niet vergeten, hoor.", zei Granny.

"Dat bedoel ik niet met nee, Granny. Weet je... ik heb per ongeluk een gesprek gehoord tussen twee jongens, Rinus en Rufus, en die maakten plannen om in mijn school in te breken en alle examens te stelen. Moeten we daar geen stokje voor steken?"

Ik vertelde Granny precies wat ik had gehoord en bij elk woord dat ik vertelde keek Granny nog verbaasder: "Examens stelen? Rinus en Rufus? Wat een kwajongens. We kennen elkaar pas twee dagen, maar ik merk nu al dat ik niet zonder je kan. Dat heb je uitstekend gedaan, Meg. We gaan eerst Bertus naar huis brengen en dan zullen we eens op je school gaan kijken. Als ik me niet vergis zitten die bengels in het klaslokaal van de hoogste groep, de klas van meester Hoogenboom. Wel vervelend, want nu missen we onze koffiepauze. En ik had nog wel zo'n zin in een lekkere boterkoek... Nou ja, als we die twee schelmen te grazen hebben genomen, dan kunnen we ze altijd nog een paar koeken op hun broeken geven."

Zo spraken we het af en zo deden we het ook. We brachten Bertus terug naar zijn baas, de schoenmaker. We zwaaiden vriendelijk naar bakker Bol, maar we gingen niet naar binnen, want we moesten eerst nog een zaak oplossen, de zaak van de gestolen examens.

Toen we bij de school aankwamen was de deur natuurlijk dicht en we hadden geen sleutel. Nou is het gemakkelijk als je een superheld bent, want dan sla je met je superkracht gewoon de deur in, maar dit was een deur met glas en dan zou iemand zich zomaar kunnen snijden aan de scherven. Granny pakte de deurknop, draaide, duwde en... de deur ging gewoon open, zelfs zonder superkracht.

"Rinus en Rufus zijn ons waarschijnlijk al voor geweest. Dan moeten we nu heel zachtjes doen.", fluisterde Granny en samen slopen we door de gang. Als je acht bent, zoals ik, dan zit je in groep 4, het tweede lokaal aan de rechter kant van de gang. Als je vandaag examen moest maken, dan zit je in de hoogste groep, het laatste lokaal aan de rechter kant van de gang, de klas van meester Hoogenboom. We moesten dus de hele gang door zonder een geluid te maken.

Gelukkig had ik die ochtend mijn blauwe gym schoenen aangetrokken, omdat ik daar harder op kan lopen. We wisten toen nog niet of Bertus er misschien wel vandoor zou gaan als we hem zouden vinden. Onhoorbaar slopen we door de gang. We luisterden aan de deur van de klas. Ik hoorde niets, maar Granny met haar supergehoor hoorde alles veel beter.

Ze gaf me haar paraplu en legde fluisterend uit wat haar plan was. Ik knikte dat ik het begrepen had en pakte de paraplu van haar aan. Toen haalde ze een grote oranje wortel uit haar handtas, stond op, deed de deur open en ging naar binnen. Snel glipte ik achter haar aan en deed de deur achter ons dicht.

We hadden niet veel geluid gemaakt bij het binnenkomen. Rinus en Rufus waren zo geconcentreerd bezig met het slot van de kast van meester Hoogenboom dat ze ons helemaal niet hadden horen binnenkomen.

Granny gaf me een knipoog en richtte de grote oranje winterwortel op de kast en de twee jongens: "Handen omhoog. Op heterdaad betrapt. Stelen van examens, dat wordt wel een paar jaar brommen in de lik, zakjes plakken in de bak, opknappen in de cel, een flink tijdje de gevangenis in zou ik zeggen."

Rinus schrok zich een hoedje en Rufus schrok zich een petje. Ze sprongen overeind en staken hun handen in de lucht. Toen ze eenmaal zagen dat het niet de meester was, maar een oude dame en een klein blond meisje met een paardenstaart, ja, toen kregen ze weer een beetje praatjes.

"Dat is geen pistool. Dat is een wortel.", zei Rinus brutaal. Hij durfde echter zijn handen nog niet te laten zakken.

"Ja, dat is een wortel. Wie denk je wel dat je bent, kwal?", zei Rufus, nog brutaler.

Granny leek helemaal niet bang. Integendeel. Ze hield de wortel op de beide jongens gericht en zei: "Een kwal is een holtedier dat in de zee leeft. Zoals jullie kunnen zien leef ik op het land, dus als ik jullie was zou ik mijn lessen over dieren nog maar eens een keertje goed doorlezen. En lees dan ook gelijk je boek over planten nog maar eens: dit is geen wortel, het is een zapper. Een zapper die is afgesteld op oranje, zoals je kunt zien. Maar als jullie niet weten wat een zapper precies met je kan doen, dan zal ik graag een kleine demonstratie geven. Kennen jullie Bones?"

In het lokaal van meester Hoogenboom stond, achter in de klas, een ijzeren standaard waar een geraamte aan hing. Het was geen echt geraamte, hoor. Hij was van plastic en op elk botje zat een plakkertje waarop stond hoe dat bot heette. Iemand had eens op een koude winterdag een grapje uitgehaald: toen de leerlingen de klas in kwamen stond het geraamte voor het bord met een ijsmuts op en een sjaal om. Op die muts stond met grote letters het woord Bones en zo had het geraamte sinds die dag een echte naam, Bones. Meester Hoogenboom legde uit dat het woord *bones* Engels was en het betekende 'botten', dus dan kon je dat ook nooit meer vergeten. De muts en de sjaal waren al lang geleden verdwenen, maar Bones stond nog altijd op zijn plekje achter in de klas.

Rinus en Rufus knikten. Ze kenden Bones, want vorig jaar zaten ze ook in deze klas.

"Bones is een beetje bleek. We zullen hem een vrolijker kleurtje geven. Kijk maar...", zei Granny. Ze richtte de wortel op het hoofd van Bones en precies op dat moment drukte ik op een knopje van de paraplu. Uit de punt van de paraplu vloog een onzichtbare... ja, wat het precies was weet ik eigenlijk niet maar het leek het meest op een onzichtbare zakdoek. Ik had goed gemikt en stond ook dicht bij, dus de zakdoek kwam precies waar hij wezen moest: op het hoofd van Bones. Maar het was dus geen zakdoek, want zakdoeken vliegen niet in brand als ze ergens op terecht komen. Deze zakdoek wel. Het hoofd van Bones stond meteen in lichterlaaie. Het leek net of Bones opeens haar had, vlammend oranje haar. Het duurde maar een seconde, maar dat was lang genoeg.

De jongens hadden niet gezien wat ik deed met Granny's paraplu en dachten dat een schot met de wortel het hoofd van Bones in de brand had gestoken. Hun ogen werden zo groot als struisvogeleieren en hun handen schoten de lucht in, zo ver ze konden.

"Niet schieten, alsjeblieft. We zullen het nooit meer doen. We hebben er echt spijt van.", riepen ze door elkaar heen.

Granny legde ze het zwijgen op, niet met een schot uit de wortel natuurlijk, maar met een strenge blik, zo streng dat zelfs Juf Galsteen er nog iets van zou kunnen leren: "Spijt hebben komt altijd te laat. Jullie hadden vroeger op school gewoon beter op moeten letten, dan was dit alles niet gebeurd. Eens kijken wie van de twee we het eerste een mooi peen-rood haar zullen geven. Die blonde Rinus of die zwarte Rufus. Wat denk je, Meg?"

Als je het hulpje bent van een superheld, ja, dan kan je natuurlijk niet heel hard gaan staan lachen, maar Rinus en Rufus waren nu zo bang voor een wortel dat ze op hun knieën vielen en om genade begonnen te smeken. Ik deed mijn uiterste best om ook een streng gezicht op te zetten: "Hm. Mooi rood is niet lelijk. Misschien knappen ze er een beetje van op, van een mooi vlammend kapsel. Ze hebben in ieder geval een lesje nodig, dat lijkt me wel duidelijk."

"Een lesje, ja, maar alsjeblieft een ander lesje en niet dit. Alles is beter dan te worden gezapt met een zapper.", smeekten Rinus en Rufus.

"Je zou bijna denken... dat we ze een examen moeten laten maken, om te zien of ze hun lesje wel geleerd hebben.", bedacht Granny: "Wordt het rekenen of wordt het taal?"

"Rekenen. In taal ben ik nooit zo goed geweest.", smeekte Rinus.

"Taal. In rekenen ben ik nooit zo goed geweest.", smeekte Rufus.

Ik moest nu echt mijn best doen om streng te blijven: "Nou, dat lijkt me duidelijk, Granny. Allebei de examens dan maar. En als ze voor één van de twee een onvoldoende halen..."

Granny opende de kast waar de examens in zaten. We waren blijkbaar precies op tijd geweest. De twee belhamels hadden het slot open weten te krijgen, maar ze hadden de buit nog niet te pakken.

"Hier zitten. Eerst rekenen, dan taal, en allebei moeten ze af zijn voordat het 2 uur is.", zei Granny streng. Ze legde twee lege vellen papier op de voorste bank, legde op elk van de vellen een grote envelop, waar het examen in zat, en deed er als toetje voor elk nog een mooie pen bij.

"Ik zou maar snel beginnen als ik jullie was. En als ik iemand zie afkijken... dan sturen we hem naar dezelfde kapper als Bones.", zei Granny. Ik kon nu helemaal mijn lachen niet meer inhouden. Ik deed snel mijn hand voor mijn mond en draaide me om, maar daardoor keek ik recht in de grijnzende mond van Bones, die door de vuurwerkversiering helemaal opgevrolijkt was. Ik proestte het uit.

"Stilte tijdens het examen.", riep Granny: "Ga jij maar op de gang staan totdat die lachbui over is." Maar aan haar knipoog kon ik wel zien dat ze zelf ook moeite had om niet hardop te lachen. Rinus en Rufus hadden alleen maar oog voor hun examen. Ze waren vast van plan om zich nergens door af te laten leiden, want voor je het wist was het al 2 uur.

Hier heeft iemand een lesje nodig (deel 2)

Rinus las de eerste vragen door en zuchtte: "Pfff. Het is niet makkelijk hoor, dat examen."

"Gemakkelijk. Het is niet 'makkelijk' maar 'gemakkelijk'. Makkelijk komt van 'mak', dus niet wild. Gemakkelijk komt van gemak, zonder moeite. Leren jullie dat soort dingen niet op school?", zei ik.

"Ik zit al een jaar niet meer op school. Ik werk bij de kalkfabriek: elke dag alle kalk opvegen met een stoffer en een blik. Dat is echt het stomste werk dat er bestaat.", momperde Rinus.

"Deze rekensom klopt niet, Granny.", zei Rufus na een kwartiertje: "Het gaat over een man die 70 kilo kolen heeft besteld. Als de kolenboer zakken van 20 kilo heeft, hoe vaak moet hij dan met een zak kolen naar de zolder lopen voordat de klant tevreden is? Ik werk zelf bij een kolenboer en als een klant zijn kolen op de zolder bewaart, dan moeten we met die vieze zakken zijn hele huis door, de trap op, de zoldertrap op en dan met die vieze voeten weer het hele eind terug. En als hij 70 kilo kolen heeft besteld... dan moet je wel 4 keer lopen. 3 keer met een volle zak van 20 kilo en de vierde keer met een half zakje van 10 kilo. En wanneer die klant de kachel aan gaat maken, loopt hij dan weer met die vieze kolen van de zolder het hele huis door naar beneden? Dan is het huis van die klant een grote bende en dan is hij nooit tevreden. Dus: hoe vaak moet de kolenboer met een zak kolen naar de zolder lopen? Nul keer, hij moet de kolen gewoon in de schuur zetten."

Granny las de vraag nog eens goed door. Met cijfers was ze niet zo goed. In Hoehétidan gooien ze alles zo door elkaar dat je het later niet meer weet. Ze keek dus maar naar mij.

"Ja, hoor eens, ik ben een meisje uit groep 4. Hoe kan je van mij nou verwachten dat ik het weet? Het examen is voor de hoogste groep, weet je nog.", probeerde ik nog tegen te sputteren, maar ik kende Granny ondertussen al goed genoeg om te weten wat ze ging zeggen: "Als je aan een avontuur begint, dan moet je het afmaken ook. Daar zijn geen examens voor. Maar als je liever wilt wachten met avonturen beleven totdat je in de hoogste groep zit..."

Ik hakte de knoop maar gewoon door: "OK. Het goede antwoord moet zijn 4, want de kolenboer moet inderdaad 4 keer heen en weer lopen om 70 kilo kolen naar de zolder te brengen. En degene die het examen heeft gemaakt is zelf nooit kolenboer geweest, dat weten we nu ook. Dus het was goed dat je het even hebt gevraagd, want het was inderdaad niet duidelijk."

Rufus haalde opgelucht adem. Rinus ook, want hij had dezelfde vraag en hij had al 3 ½ ingevuld als antwoord, terwijl een kolenboer natuurlijk nooit ½ keer naar de zolder kan lopen. Hij verbeterde het snel. Ingespannen gingen ze verder.

Ik dacht altijd dat avonturen beleven leuk was en spannend, maar dit avontuur is er een van stil zitten en stil zijn. Super saai gewoon.

"Wat leer je trouwens in de hoogste groep, Granny? In groep 4 moeten we al zoveel leren. Dan blijft er toch niets meer over voor de andere groepen?", vroeg ik.

"Oh, in de volgende groep leer je bijvoorbeeld tafels en breuken.", antwoordde Granny.

"Breuken? Gebroken armen en benen en zo? Nou, dan ga ik écht nooit naar de volgende

groep. En tafels hebben we in groep 4 ook, hoor.", zei ik.

Rinus had het gehoord. Hij had het examen van vorig jaar misschien niet goed gemaakt, maar hij had in al die jaren op school wel iets opgestoken: "Tafels, dat is bijvoorbeeld de tafel van 4. $1 \times 4 = 4$, $2 \times 4 = 8$, $3 \times 4 = 12$. En zo moet je er wel 100 uit je hoofd leren. En breuken is hetzelfde, maar dan precies omgekeerd. 12 gedeeld door 4 is... O, sorry. We mogen niet praten onder het examen."

Granny deed haar hand in haar linker jaszak en haalde er een heleboel snoepjes uit. Zuurtjes. Er waren vier gele, met citroensmaak, vier oranje met de smaak van sinaasappels en vier rode die naar aardbeien smaakten. "Deel deze snoepjes maar uit.", zei ze tegen mij.

Dat was niet zo moeilijk. We waren met zijn vieren en van elke kleur waren er vier snoepjes. Iedereen drie. Als je 12 snoepjes deelt met 4 personen... 12 gedeeld door 4 is...

Opeens snapte ik het: "Drie. Twaalf gedeeld door vier is drie. En Granny hoeft zelf geen snoepjes, dus dan delen we ze door drie, Rinus, Rufus en ik... en dan krijgt iedereen er vier. Twaalf gedeeld door drie is vier. Ik geloof dat ik het ga begrijpen."

Rinus en Rufus gingen het ook begrijpen. Ze vulden in ieder geval snel het getal 4 in bij vraag 7b.

Granny ging verder met het uitleggen: "In de volgende groepen krijg je ook geschiedenis. Dan moet je leren welke belangrijke dingen in welk jaar gebeurd zijn."

Daar wist ik wel iets van: "Ha. 1815 - Slag bij Waterloo. Dat heb ik gisteren gelezen op een suikerzakje. Dat was het einde van de tijd dat Napoleon de baas was."

"Heel goed.", zei Granny: "Zonder de slag bij Waterloo hadden we nu allemaal Frans moeten leren in plaats van Nederlands. En je krijgt ook Aardrijkskunde. Dan leer je over andere plaatsen en andere landen."

"Hoe heet de hoofdstad van Hoehétidan?", vroeg ik.

"Hoe-Hee-Tí. En de mensen die in Hoe-Hee-Tí wonen noemen we Hoehetianen.", legde Granny uit. Ze had natuurlijk jaren in Hoehétidan gewoond en ze wist er vast nog meer over te vertellen dan meester Hoogenboom. Maar nu moesten we weer stil zijn, want Rinus en Rufus waren met een lastig examen bezig. Rufus zuchtte en steunde en Rinus zat met zijn handen in zijn haar.

"Oei oei oei. A-U of O-U. Dat vond ik altijd het moeilijkste van taal. Schrijf je automaat of outomaat?", mompelde Rinus tegen zichzelf.

"Waar ga je op zaterdagmiddag wel eens een kroketje eten?", vroeg Rufus.

"Automatiek De Smulpaap, dat staat met grote letters boven de deur.", bedacht Rinus en hij schreef snel het goede antwoord op: automaat, met A-U.

"Stilte tijdens het examen, want anders krijg je een dikke nul.", zei Granny streng, maar ik vond het een beetje zielig voor Rinus en Rufus. Ik spiekte stiekem om te zien wat voor vragen ze kregen bij het examen van taal.

"Uitroep van schrik, 8 letters en het begint met een V. Dat is echt moeilijk hoor, Granny. Ik

zou het verdorie niet weten.", zei ik.

"Soms moet je gewoon goed nadenken. Als je 's morgens opstaat en je kijkt in de spiegel. Wat zeg je dan?", vroeg Granny.

"Verwaaid! Dan schrik ik van mezelf omdat lijkt of mijn haar helemaal verwaaid is. V-e-r-w-a-a-i-d, precies 8 letters. Ja, soms is het goede antwoord helemaal niet zo moeilijk.", zei ik.

Rinus vulde snel het antwoord in op die laatste vraag, keek naar de deur van de klas die langzaam open ging en zei: "Verwaaid!" Ook Rufus legde zijn pen op de tafel omdat hij klaar was met zijn examen. Hij zag dat Rinus iets had gezien, keek ook op en zei ook: "Verwaaid!"

Toen ging de deur verder open en kon ik zien wie er binnen kwam. Het was meester Hoogenboom. Het was dan ook precies 2 uur en meester Hoogenboom was een man van de klok. Hij kwam de examens ophalen die nagekeken moesten worden.

"Verwaaid! Wat is hier aan de hand? De examens moesten voor 12 uur ingeleverd worden.", bromde meester Hoogenboom.

Granny was de enige die geen "Verwaaid" zei. Ze zei namelijk: "Goedemiddag meester Hoogenboom. Deze twee jongens hadden zich vanochtend verslapen. Hun haan is namelijk vannacht overleden. Omdat het zo'n belangrijk examen is had ik gedacht dat ze dat dan maar tijdens de pauze in moesten halen, want om 2 uur komt meester Hoogenboom en die kan dan direct zien of ze alles goed gemaakt hebben. Dus u bent mooi op tijd. Hoe hebben ze het gemaakt? Wij zijn ook wel benieuwd. Ze hebben in ieder geval flink hun best gedaan..."

Meester Hoogenboom werd niet boos. Hij begon ook niet te mopperen over de regels of zo. Je snapt het niet, maar ja. Als Granny in de buurt is dan zeggen mensen soms andere dingen dan ze normaal gesproken zouden doen. Misschien is dat iets speciaals bij superhelden of misschien is dat wel iets speciaals van Granny, ik weet het niet, maar het werkte wel goed. Meester Hoogenboom ging op zijn stoel zitten achter zijn bureau en begon met een rood potlood de examens van Rinus en Rufus na te kijken.

Rinus en Rufus hadden al flink zitten zweten toen ze zelf zaten te rekenen en te schrijven, maar nu kregen ze het nog veel warmer. Ze aten maar een snoepje, dat hielp het beste tegen de zenuwen.

Na 10 minuten wist meester Hoogenboom genoeg: "Eerst maar de uitslag van het examen rekenen. Rufus... een 6^{min}. Rinus... een 6. En dan de uitslag van het examen taal: Rinus... een 6^{min}. Rufus... een 6."

Beide jongens slaakten een diepe zucht van verlichting, maar... ze wilden eigenlijk liever weg.

Granny was tevreden over hen: "Mijn felicitaties, jongens. Jullie hebben allebei het examen gehaald. Met de hakken over de sloot, maar toch..."

Meester Hoogenboom was het niet met Granny eens: "Nee, Granny. Sinds vorig jaar is het niet alleen een examen in rekenen en taal, maar er komt ook geschiedenis bij en aardrijkskunde en kennis van dieren. Je krijgt je diploma pas als je daar ook alle vragen goed van hebt."

"Nou, dan moeten we daar maar direct aan beginnen.", vond Granny.

Rinus werd zo wit dat je de kalkvlekken van de kalkfabriek niet meer kon zien en Rufus leek wel een koe, want hij werd wit onder de zwarte vlekken van de kolenboer. Ze zeiden tegelijk: "Nog een examen?"

Meester Hoogenboom pakte het formulier en las de eerste vraag hardop voor: "Geschiedenis. In welk jaar was de slag bij Nieuwpoort?"

Rinus had het niet goed gehoord: "De slag bij Waterloo?"

"Ja, dat hoorde ik ook. De slag bij Waterloo. Dat is gemakkelijk.", zei Rufus.

"De slag bij Waterloo?", vroeg meester Hoogenboom.

"We hadden het de eerste keer ook al goed gehoord, hoor, meester. De slag bij Waterloo dus.", zeiden Rinus en Rufus terwijl ze het antwoord opschreven. Ik moest er wel een beetje om grinniken. Als er extra punten voor slimheid bestonden, dan hadden Rinus en Rufus er allebei wel eentje verdiend.

"Aardrijkskunde dan. Hoe heet de hoofdstad van Hoehétidan en hoe noemen ze de inwoners van die stad.", was de volgende vraag van meester Hoogenboom. Wat een geluk hadden die Rinus en Rufus, als ze tenminste goed hadden opgelet in de klas...

Meester Hoogenboom had nog een laatste vraag: "En tenslotte dierkunde: noem een holtedier dat alleen in zout water leeft."

Je snapt dat Rinus en Rufus die laatste drie vragen allemaal goed hadden. Ze slaakten een diepe zucht van opluchting en hoopten dat hun straf er nu op zou zitten, zodat ze weg mochten uit de klas. Granny hield ze nog even tegen. Ze zei tegen meester Hoogenboom: "Nou, als alles in orde is dan lijkt het me geen slecht idee om die twee bengels ook maar direct hun diploma te geven. Dan kunnen ze snel naar huis om een boterham te eten, want vanmiddag hebben ze allebei een sollicitatiegesprek..."

Meester Hoogenboom pakte twee diploma's uit zijn kast en begon de namen in te vullen met zijn zilveren vulpen. Rinus en Rufus hadden het examen dan wel gehaald, maar ze wisten niet wat een sollicitatiegesprek was. Granny legde het uit: "Kijk. In de etalage van Bakkerij De Bruine Bol staat 'gediplomeerde bakkersjongen gevraagd' en vanochtend las ik in de krant dat ze bij schoorsteenveegbedrijf Zwarthoed een gediplomeerde schoorsteenveger zoeken. Als jullie nu als eerste je diploma krijgen, dan kan je ook als eerste vragen of dat baantje misschien iets voor jullie is. Als je goed je best doet..."

"Bakkersjongen... Koekjes bakken en brood kneden en krentenbollen bakken... Het leukste werk dat er bestaat...", zuchtte Rinus.

"Schoorsteenveger... Dan mag je in december zwarte piet helpen met het rondbrengen van de pakjes... Het leukste werk dat er bestaat...", vond Rufus.

Meester Hoogenboom gaf ze elk hun diploma en toen renden ze de klas uit, op weg naar hun nieuwe baantje, alleen deze keer een leuk baantje want ze hadden het diploma op zak dat ze daarvoor nodig hadden.

"Die twee hebben flink hun lesje geleerd. Zie je wel dat het soms handig is om dingen te leren?", zei Granny. Meester Hoogenboom was dat natuurlijk wel met haar eens. En ik? Ik

ben in ieder geval niet bang om naar de volgende groep te gaan, want alles dat je daar moet leren... dat weet ik tegen die tijd al lang.

De noot-zaak

Gisteren begon zoals elke dag begint, met opstaan, douchen, aankleden, ontbijten en...sommen maken. Stomme sommen. Maar ja. De paasvakantie was ondertussen afgelopen, maar ik mocht van Granny kiezen: ik mocht op de Bosheuvel slapen en naar school of bij Granny logeren, maar dan moest ik natuurlijk wel alles wat we op school leerden bij haar thuis doen.

"Eerst je schoolwerk en dan pas andere dingen. Als je geen zin hebt in sommen of taal, dan heb je blijkbaar ook geen zin in avonturen. En als je geen zin hebt in avonturen, dan blijf je maar thuis. Dan kan je mooi sommen maken en lesjes schrijven.", zei Granny altijd. En omdat je ook op zaterdag en zondag best een avontuur kan beleven moest ik ook op zaterdag en zondag mijn sommen maken en mijn verhaaltje schrijven.

Ik bleef het liefst bij Granny, behalve op woensdag. Op woensdagochtend ging ik naar school, tussen de middag ging ik in de Bosheuvel eten met mijn vriendinnetjes en daarna was het woensdagmiddag, dus een hele middag vrij om samen te kunnen spelen. Spelen is belangrijk, vond Granny, en vriendinnetjes hebben is nog belangrijker dan avonturen beleven. Vandaar.

Mijn beste vriendinnetje is Pauline. Zij woont ook op de Bosheuvel en we zitten in dezelfde klas, groep 4 van Juffrouw van Appelscha. Pauline wil trouwens niet dat we haar Paulien noemen. Dan wordt ze boos en zegt ze: "Ik heet geen PauLIEN. Ik heet Pau-Lie-Ne." Dus dan noemen we haar Pliene.

Met Pauline kan je nooit eens iets uithalen. Ze zegt bij alles: "Als Juf Galsteen dat wist..." of "Maar... dat mag vast niet." Als we bijvoorbeeld willen gaan knikkeren, dan wil ze liever iets anders doen, want anders worden haar kleren misschien wel vies. Als we dan gaan touwtje springen heeft ze weer schoenen aan met hakken waar je niet mee kan springen. En als het regent wil ze helemaal niet naar buiten, want: "Juf Galsteen zegt dat je dan zomaar een verkoudheid op kan lopen." Ze wil het liefst met de poppen spelen of tekenen of liedjes zingen, en als ze niemand heeft om mee te spelen pakt ze een boek en gaat zitten lezen. Best wel saai, maar ze is wel mijn beste vriendin en we hebben echt nooit ruzie. Als je samen in een weeshuis woont, dan leer je al snel dat je daar beter geen ruzie kunt maken, want als Juf Galsteen er achter komt...

Mijn andere vriendinnetje heet Astrid. Astrid heeft wel gewoon een vader en een moeder en een huis en een eigen kamer die helemaal vol staat met poppen en knuffels. Met Astrid kan je lachen. Astrid verzint altijd de gekste dingen. We waren een keer in het park en toen kwam Astrid er aan met een grote hond. Het was Boris, de hond van de burens, en ze had gevraagd of ze hem uit mocht laten. We gingen spelen dat we de politie waren en er was een meisje vermist. De hondenbrigade werd ingezet om haar op te sporen. Pauline ging zich verstoppen en Boris moest aan haar jasje ruiken en haar opsporen. Wij hadden natuurlijk al lang gezien dat Pauline zich achter het standbeeld had verstopt, maar Boris wist dat niet. We probeerden Boris nog te helpen, maar hij luisterde niet en ging de andere kant op. Hij wilde liever naar die man die ijsjes verkocht bij de ingang van het park. "Boris! Ben je een hond of ben je een ijsbeer?", riep Astrid, maar Boris wist dat hij van de ijscoman af en toe een wafeltje kreeg en dat vond hij veel belangrijker dan vermiste meisjes opsporen achter een standbeeld. Astrid wist er wel iets op. Ze bieste een wafeltje van de ijscoman, riep Pauline en stopte het wafeltje in haar zak. "En nu moet je je weer verstoppen, Pliene. Nu zal Boris je zeker kunnen vinden.", zei ze. Boris zag wat er gebeurde en wilde helemaal niet dat Pauline zich ging verstoppen. Hij rukte zo hard aan

de lijn dat Astrid hem niet meer vast kon houden en rende achter Pauline aan. Even later lag Pliene op de grond, midden in een grote modderplas, en Boris van de hondenbrigade snuffelde net zo lang aan haar kleren totdat hij het wafeltje gevonden had. En daarna wilde hij niet meer spelen. Wat een suffice hond was dat, die Boris. Pauline zat helemaal onder de modder en wilde ook niet meer spelen, maar Astrid had al weer een ander spel bedacht: "Ja, dat is leuk. We spelen schoonheidssalon, met modderbaden, dat is goed voor je huid, en we doen ook honden. Heeft iemand een kam? Er is een tentoonstelling voor honden en we gaan Boris kammen zodat hij de eerste prijs wint." Die Astrid verzoon altijd de gekste dingen.

Met jongens spelen we niet. Jongens willen altijd alleen maar voetballen of vechten en zelfs als ze beginnen met voetballen dan eindigt het vaak in vechten. We spelen alleen met Roderick de Keyser, omdat we het zielig vinden dat hij door de andere jongens wordt gepest. Ze noemen hem Rooooderick de Keyser-Koning-Admiraal en ze pesten hem met zijn vader en met hun grote huis en met die stomme kleren die hij altijd aan moet naar school, allemaal dingen waar Roderick zelf niets aan kan doen. Wij noemen Roderick nooit Roderick, maar altijd Ro, want we vinden alle drie dat Roderick een stomme naam is. Het zou verboden moeten worden dat ouders hun kinderen stomme namen geven. Ro vindt dat zelf ook. Hij vindt het ook veel leuker als wij hem Ro noemen.

Ro woont in het grootste huis van Polderdam. De vader van Ro is bijna nooit thuis en Ro heeft het mooiste speelgoed van de hele wereld, dus soms gaan we bij hem thuis spelen. Ze hebben een tuin die net zo groot is als het park en midden in die tuin hebben ze een hele grote vijver. O, en ze hebben ook nog een boot, en die ligt in die vijver.

Die boot, dat is wel een leuk verhaal. De vader van Ro, mijnheer de Keyser, had die boot gekocht, maar in Polderdam zijn er alleen een paar slootjes tussen de weilanden, dus de boot ligt daarom gewoon in hun vijver en ze varen er nooit mee, want de vader van Ro is bijna nooit thuis. Die boot is bijna net zo groot als de hele vijver, maar Ro had gezegd dat zijn vader altijd al graag een boot had willen hebben en nou heeft hij er een en het is ook geen boot maar een jacht. Nou ja, veel plezier met je jacht. We spelen liever verstoppertje of knikkeren en soms spelen we dat we avonturen beleven en dat de tuin het oerwoud van Afrika is.

Gisteren regende het en we verveelden ons een beetje. Bij Astrid waren ze de kamer aan het behangen, dus daar konden we niet, en de moeder van Ro had allerlei dames uitgenodigd voor een kopje thee, dus daar wilden we ook liever niet bij zijn. En als je wilt spelen moet je zeker uit de buurt blijven van Juf Galsteen, want voor dat je het weet heeft ze weer een of ander klusje voor ons. Dus gingen we naar Granny.

"Mogen we hier spelen, Granny? We vervelen ons een beetje.", vroeg ik.

Granny vond het goed: "Maar tot 5 uur en niet later. En misschien kunnen jullie ook voor het avondeten even de Brusselse spruitjes wassen en de bruine buitenblaadjes er af halen."

"Brusselse spruitjes? Bleuhr."

"Brusselse spruitjes zijn gezond en er zijn heel veel mensen die ze graag eten.", vond Granny.

Ik dacht nog: Nou, dan nodigen we al die mensen vanavond uit. En als er dan niet genoeg voor mij overblijft... dan neem ik wel een boterham met pindakaas, hoor.

Ik zei het maar niet hardop. Dat kon ook niet, want op dat moment ging de telefoon. Granny nam op, zei een paar keer "ja" en "natuurlijk" en als laatste: "Ik kom zo snel mogelijk naar jullie toe. Nee, geen probleem. Tot straks dan."

Granny dacht even na en zei: "Hm. Eigenlijk moet ik nu weg... Maar ik had jullie net beloofd dat jullie hier konden spelen. Het is een lastig zaakje. Misschien kunnen jullie maar beter meegaan. Het weer is te slecht om de hele middag buiten te lopen. En om jullie alleen hier thuis te laten, dat lijkt me ook geen goed idee."

"Waar gaan we dan heen? Naar de kermis?", vroeg Astrid.

Granny moest er om lachen: "Nou, het is een lang verhaal, maar als we niet gaan, komt er ook geen kermis. Daar komt het ongeveer op neer. Zou jij uit de koelkast een paar pakjes met vruchtensap kunnen pakken, Meg, voor onderweg? En voor iedereen een roze koek. Die liggen op het aanrecht. Dan pak ik ondertussen mijn jas en de sleutels, want er is wel een beetje haast bij. Onderweg vertel ik jullie wel wat we gaan doen."

Sleutels? Onderweg? Ik begreep het niet helemaal, maar had geen tijd om er over na te denken. Er moesten koeken en pakjes drinken worden ingepakt, en er was wel een beetje haast bij.

Granny had een verrassing. Ze had een auto. Ik had tegen iedereen verteld dat Granny een zakenvrouw was, en nu had ze zelfs een auto van de zaak. Nou ja, auto... autootje is een beter woord. Hij was zo klein dat je in een hondenbak kon parkeren. Als je geen parkeerplaats kon vinden, dan stak je hem gewoon in je jaszak, zo klein. Op de achterklep stonden drie letters: D A F.

"Dus Astrid Foorin.", zei Astrid.

"Het is VOORin, met een V.", zei Ro. Hij had altijd goede cijfers voor taal.

"Maakt niet uit hoe je het schrijft, als ik maar voorin mag zitten.", vond Astrid.

Granny vond van niet: "Allemaal achterin. Je moet 12 jaar zijn om voorin te mogen zitten en jullie zijn allemaal pas 8."

"Ik word volgende week 9, hoor.", zei Pauline.

"Alvast gefeliciteerd, maar zolang je geen 12 jaar bent mag je niet voorin zitten, hoor.", zei Granny. En daarmee was het gevecht afgelopen over wie er voorin mocht zitten.

De DAF leek van buiten heel klein, maar toen we eenmaal met ons vieren op de achterbank zaten, leek hij van binnen opeens veel groter. We pasten er gemakkelijk in. Bij het stuur zag ik allemaal rare knopjes en wijzertjes en lampjes en hendeltjes. Hm. Het zou zomaar kunnen dat dit geen gewone auto was, maar een vervoermiddel voor superhelden, vol met uitvindingen uit Hoehétidan. Ik zei er maar niets over. Ik was veel te benieuwd naar het verhaal van Granny en naar wat we vanmiddag gingen doen.

Eenmaal op de snelweg kon Granny haar aandacht wat beter verdelen tussen het verkeer en ons op de achterbank. Maar ze moest ook nog op de verkeersborden letten en niet de verkeerde weg nemen. Autorijden is best lastig, als je alles tegelijk moet doen. Wij konden haar het beste helpen door stil te zijn, dus dat deden we dan ook.

"Was het nou bij Hoevelaken linksaf of rechtsaf? Of zouden we hier gewoon rechtdoor

moeten? Ik zal het maar aan Tom en Tom vragen, die weten het vast wel.", zei Granny.

Ze pakte haar telefoon uit haar handtas, die naast haar op de voorstoel lag, en zette hem in een houder die daar speciaal voor was gemaakt. Granny zei hardop: "Telefoon. Activeer... Start. Route-appje. Tom en Tom."

De telefoon ging aan en begon terug te praten. "Goedemiddag, Granny. Ik ben Tom.", zei een lage stem.

"Goedemiddag, Granny. Ik ben ook Tom. Waar wil je naar toe?", zei een hoge stem.

"Boven-Haspel en Beneden-Haspel.", antwoordde Granny.

"Dan ben je op de goede weg. Als je deze weg blijft volgen, dan vertellen wij je over een uurtje wel waar je af moet slaan.", zei de hoge Tom.

"Tot straks.", zei de lage Tom.

"Dan heb ik mooi even de tijd om jullie uit te leggen wat we gaan doen. Hebben jullie al Aardrijkskunde op school? Weten jullie iets over Nederlandse plaatsen en provincies?", vroeg Granny.

"Dat leren we pas in groep 6, Granny.", wist Ro. Ro wist altijd alles. Dat vond hij zelf tenminste.

Granny hield het verkeer goed in de gaten, maar legde ondertussen uit: "In groep 6 pas? Daar kunnen we niet op wachten. Dan leg ik het zelf wel vast uit. Ons land heet Nederland. Het is maar een klein landje, maar vroeger waren er hier allemaal aparte landjes die nog veel kleiner waren, veel te klein om alleen te blijven. Die kleine landjes besloten om samen Nederland te worden. Elk landje werd toen een provincie. Zo noemen we dat. We hebben bijvoorbeeld de provincie Friesland, en Holland, en Zeeland. Die heten nog steeds zoals vroeger die kleine landjes heetten. Vanmiddag gaan we naar de provincies Brabant en Limburg, naar de dorpjes Boven-Haspel en Beneden-Haspel. Boven-Haspel ligt in Brabant en Beneden-Haspel ligt in Limburg, maar ze liggen precies naast elkaar, elk aan een andere kant van de weg. Die weg is de grens tussen de twee provincies. Snappen jullie het nog?"

We snapten het nog.

"Een paar maanden geleden bedacht de minister, dat het eigenlijk wel vreemd is, een dorp dat in twee verschillende provincies ligt. Hij vond dat het maar gewoon één groot dorp moest worden. En als de minister iets vindt, dan gebeurt het. Dus nu zijn Boven-Haspel en Beneden-Haspel samen het dorp Haspel geworden. Iedereen vond dat een goed idee van de minister, maar er was nog wel een klein probleempje: de kermis.

Elk jaar, op dezelfde dag, vierden ze in allebei de dorpen dat het kermis is. In Brabant en Limburg zijn kermis en carnaval de leukste dagen van het jaar en iedereen kijkt er ook altijd met veel plezier naar uit. De kermis wordt altijd op donderdagochtend geopend, met een feestelijke optocht van de fanfare door het dorp. En donderdag, de dag dat de kermis begint, dat is morgen.

Omdat het twee verschillende dorpen waren, hadden ze ook allebei een eigen orkest. In Boven-Haspel hadden ze het harmonieorkest 'Melodie in Harmonie' en Beneden-Haspel had de fanfare 'Van Toeten Noch Blazen'. Omdat de twee dorpen nu samen gegaan zijn,

en omdat allebei de orkesten voorop in de optocht willen lopen als morgen de kermis begint, en omdat niemand weet welk orkest het beste is van de twee, daarom gaan wij er naar toe. Houden jullie van muziek?"

Dat was een beetje een domme vraag van Granny. Natuurlijk houden wij van muziek. Elk kind houdt toch van muziek? Liedjes zingen en dansen, dat is het leukste dat er bestaat.

"Op school hebben we elke week zingen en als we in de hoogste groep zitten maken we een musical voor het eind-feest.", antwoordde Ro.

"Nou, dat komt dan goed uit, want ze hebben een deskundige jury nodig. En die jury... dat zijn wij.", zei Granny.

"Jury van een wedstrijd? Zijn wij daar niet een beetje te klein voor?", vroeg Pauline.

"Ach, dat valt wel mee. Welke liedjes van school vinden jullie het leukst?", vroeg Granny.

"Kerstliedjes.", zei Ro.

"Sinterklaasliedjes, want daar krijg je snoep voor.", lachte Astrid.

"Het leukste lied dat er bestaat, is 'Lang zal ze leven', want als je jarig bent krijg je snoep én cadeaus.", bedacht Pauline.

Dat was zo. We waren het dan ook allemaal gelijk met haar eens. 'Lang zal ze leven' is het leukste lied dat er bestaat.

Granny moest er om lachen: "Nou, als jullie het al zo snel eens zijn over welk liedje het leukst is, dan kunnen jullie ook wel helpen om uit te vissen welk orkest het beste speelt. Samen komen we er vast wel uit. En als we het samen doen, dan is alles veel leuker. Je zult het zien."

"Je zult het horen, zal je bedoelen.", lachte Astrid. Ze begon 'Lang zal ze leven' te zingen en we deden allemaal mee.

De noot-zaak (deel 2)

Met het zingen en de roze koeken en de pakjes vruchtensap was het uurtje al snel voorbij. Tom (de lage Tom) zei opeens: "Bij de volgende kruising... rechtsaf... richting Haspel..." en even later waren we er.

Haspel was inderdaad maar een klein dorp, ongeveer net zo klein als Polderdam. Granny hoefde niet eens aan Tom en Tom te vragen waar de school was, zo klein was het dorp. Je snapt niet dat het eerst twee aparte dorpen geweest waren. We stopten bij de school. Granny zei dat de twee orkesten op ons wachtten in de gymzaal.

Bij de voordeur van de gymzaal stond een vrolijke man op ons te wachten. Hij stelde zich voor als Jan Knollemans, de conciërge van de school. Hij vroeg of we een goede reis hadden gehad en liet zien waar we onze jassen konden ophangen. Daarna bracht hij ons naar de gymzaal, waar de twee orkesten al klaar stonden voor de muzikwedstrijd.

"Goedemiddag, Granny. We zijn zeer verheugd dat u gekomen bent.", zei de leider van het ene orkest, een lange magere man in een deftig grijs pak.

"Ja, heel tof. Zalle we maar gelijk beginne?", vroeg de leider van het andere orkest, een dikke kleine man met een kaal hoofd en bolle wangen.

"Het lijkt me het beste dat we beginnen om onszelf voor te stellen. Dat hoort zo en het is ook veel leuker als je elkaar een beetje beter kent.", vond Jan Knollemans, en daar had hij wel gelijk in.

Granny stelde ons voor: "De jury van vandaag bestaat uit deze blonde jongedame, Megan, maar we noemen haar altijd Meg, en deze charmante jongeman Roderick, die liever wil dat we hem Ro noemen, en deze jongedame met zwart haar is Pauline, die soms ook Pliene genoemd wordt, en tot slot deze jongedame met rood haar en dat is Astrid."

"En hoe noemen we haar? As? Of Trid?", wilde Jan Knollemans weten.

"Gewoon Astrid.", zei Astrid.

"En mij kennen jullie natuurlijk allang. Ik kwam hier al op jullie kermis toen jullie zelf nog in de kinderwagen lagen.", zei Granny tegen de muzikanten.

De dikke man gaf ons een hand en zei: "Ik ben Fred. Fred met de trompet. Ik ben de dirigent van ons fanfareorkest 'Toeten Noch Blazen', het beste orkest van Limburg."

Toen kon de lange magere man natuurlijk niet achterblijven: "En ik ben Ed met de klarinet, de leider van harmonieorkest 'Melodie in Harmonie', het beste orkest van heel Brabant."

We mochten achter een lange tafel gaan zitten, we kregen nootjes en limonade, een schrijfblok en een potlood, en toen kon het spektakel beginnen. Want een spektakel was het zeker. Wat een kabaal, zeg.

Granny en de dirigenten hadden afgesproken dat elk orkest twee liedjes zou spelen. Het eerste liedje moest iets zijn dat we allemaal kenden en het tweede liedje moest iets zijn dat ze zelf hadden verzonnen.

De orkesten gingen zich klaarmaken voor de wedstrijd en Granny legde het uit: "Harmonie

in Melodie is een harmonieorkest. Dat betekent dat ze zowel op koper als op hout spelen. Ze hebben trompetten, maar ook klarinetten. Het andere orkest, Toeten Noch Blazen, is een fanfare. Die hebben alleen koperen instrumenten, en een grote trom natuurlijk, want zonder grote trom kan niemand echt goed de maat houden."

We gingen er maar eens goed voor zitten. Harmonie in Melodie begon. Ze speelden een prachtig lied, iets van Beethoven zei Ro, een popgroep die Pliene, Astrid en ik niet kenden. Daarna was het de beurt aan de fanfare. Hun lied kenden we allemaal. Het was 'Nederland, oh Nederland, je bent een kampioen' en dat hoorde je altijd op de TV als er voetbalwedstrijden waren. We zongen uit volle borst mee. Het tweede lied van de fanfare hadden ze zelf geschreven. Het heette 'Wij zijn als een hoorn-toeter' en het was niet moeilijk om te leren. Het laatste liedje was weer van de harmonie. Het heette 'Op Een Mooie Voorjaarsdag' en het was zo mooi dat ik bijna niet kon geloven dat ze dat zelf hadden verzonnen. We beloonden elk lied met een groot applaus.

Toen kwam het moeilijke moment waarop de jury de koppen bij elkaar moest steken om te overleggen welk orkest ze het beste vonden.

Granny zei als eerste wat ze er van vond: "Iedereen mag vinden wat hij vindt, maar ik heb het meest genoten van Harmonie in Melodie. Vooral dat laatste lied vond ik heel mooi."

Ro was het helemaal met haar eens: "De oever-turen van Beethoven was nog mooier dan op de CD die wij thuis hebben."

"Het is ouverture, niet oever-turen.", zei Pauline: "Maar je kan er niet bij zingen en al helemaal niet op dansen. Ik vond de fanfare veel leuker." Astrid was het helemaal met haar eens.

Granny hield de stand bij: "Dat zijn dan twee stemmen voor de harmonie en twee stemmen voor de fanfare. De laatste stem, die van Meg, moet de beslissing brengen. Welk orkest vond jij het beste, Meg?"

De rest van de jury keek me met spanning aan. Alle muzikanten keken me ook met spanning aan. Zelfs Jan Knollemans keek me met spanning aan. Verwaaid! Moet ik het nu beslissen? Welk orkest was het beste? Ik liet een diepe, diepe zucht ontsnappen en stond op, zodat iedereen me goed kon zien en nog beter kon horen.

"Beste orkesten. De jury heeft gesproken en... de jury vindt dat ik het dan maar moet zeggen. Eerlijk gezegd... Ik weet het nog niet zo goed. De harmonie van Ed met de klarinet speelt prachtig..."

De harmonie liet voorzichtig een applausje horen, maar Granny keek even streng hun kant uit en ze werden snel weer stil. Je mag de jury natuurlijk niet onderbreken als ze de uitslag bekend maken.

"De harmonie speelt prachtig, maar... het is een beetje saai. De fanfare is veel vrolijker, alleen... Hoe leg ik dat uit... Op school krijgen wij muziekles en zingen, en we luisteren naar muziek op de radio of we kijken naar een concert op de TV. Alle muziek die we horen en zingen is mooi, alleen..."

Ik kwam er niet uit. Als zoveel muzikanten zoveel plezier hebben met hun muziek, hoe leg je ze dan uit, zonder dat ze boos worden, dat je nog nooit zoveel valse noten in één middag bij elkaar hebt gehoord?

Gelukkig kwam Granny me te hulp: "Wat Meg probeert te zeggen is dat ze nog nooit zoveel valse noten op één middag bij elkaar heeft gehoord. Want vals spelen, dat leren deze kinderen niet op school. Snappen jullie dat?"

Fred met de trompet snapte het wel: "Ach, dat is ook helemaal waar. Bij ons is het niet zo belangrijk of je goed op een instrument kunt spelen. Het is veel belangrijker dat het feest is en gezellig en dat we kunnen dansen en plezier maken. Het is tenslotte maar één keer per jaar kermis."

Gelukkig. Ze waren niet boos: "Dat wilde ik precies zeggen. De fanfare speelt zo vals... als Ro bij het ganzenborden. Maar het is wel het vrolijkste orkest dat er bestaat. De harmonie van Ed maakt hele mooie muziek, maar voor een kermis is dat misschien niet helemaal wat iedereen graag zou willen horen."

"Dus je vindt ons het beste?", vroeg Fred met de trompet.

"Nee, de beste zijn wij. Ze heeft het zelf gezegd.", zei Ed met de klarinet.

Ik vond het maar een lastig zaakje: "Weet je, jullie zijn gewoon allebei even goed, of even slecht, het is maar hoe je het bekijkt. Waarom moet er altijd een winnaar zijn? Kunnen ze niet gewoon allebei de eerste plaats krijgen?"

Jan Knollemans legde het uit: "Nee, dat kan niet. De winnaar mag voorop lopen in de optocht bij de opening van de kermis. Tot vorig jaar was dat geen probleem. Vorig jaar hadden we nog gewoon twee dorpen, Beneden-Haspel en Boven-Haspel, dus elk orkest kon de kermis van zijn eigen dorp openen. Maar nu die twee dorpen zijn samengegaan, moet je er echt één kiezen."

"Nou, dan kies ik... dat die twee orkesten ook maar gewoon samen gaan. Dan kunnen ze allebei van elkaar nog iets leren. De fanfare kan van de harmonie leren hoe ze muziek moeten maken die niet vals klinkt en de harmonie kan van de fanfare leren hoe ze een beetje vrolijker moeten zijn."

Iedereen was verrast. Sommigen riepen uit: "Maar... dat kán helemaal niet. We kennen de liedjes van het andere orkest helemaal niet."

Pfff. Wat kunnen grote mensen toch dom zijn: "Stilte alstublieft. Kan niet, kennen we niet. Dat zegt Granny altijd. En zo moeilijk is het niet. Kennen jullie het lied 'Lang zal ze leven'?"

Iedereen kende dat lied.

"Dan hebben jullie tot morgen de tijd om dat lied samen te oefenen. Het eerste stukje spelen jullie samen, dan komt er een solo van de klarinet van Ed, dan neemt de trompet van Fred het over en dan spelen jullie het laatste stuk weer samen."

Granny vond het een uitstekend plan: "Ik stel voor dat we verder geen ruzie meer maken wie er het beste is, maar dat we gewoon aan de slag gaan en allemaal ons uiterste best doen. Morgen begint de kermis, en dan moet het vanaf de optocht al klinken als een klok.", zei Granny.

"Maar... Wie wordt dan de dirigent van dat orkest?", wilden Ed en Fred weten.

Granny wist de oplossing: "De leden van de harmonie luisteren gewoon naar Ed met de klarinet. De leden van de fanfare luisteren gewoon naar Fred met de trompet. En als Ed en

Fred nou allebei op Jan Knollemans letten, dan geeft die wel aan wie er aan de beurt is."

Dat was wel het gekste idee dat iedereen ooit had gehoord. Jan Knollemans? Die was conciërge van de school. Die wist helemaal niets van muziek. Maar Jan Knollemans wist wel alles van Haspel en van kermis. Het was helemaal niet zo'n gek idee als iedereen wel dacht. De instrumenten werden weer voor de dag gehaald, de muzikanten stelden zich op, ieder aan een kant, en Jan Knollemans ging er voor staan met een grote aanwijsstok van de school in zijn hand.

"Opgelet. 1... 2... " en bij 3 begonnen alle muzikanten keurig op tijd te spelen. De toeters van Toeten Noch Blazen begonnen iets zachter dan normaal, zodat ze goed konden luisteren hoe het echt moest, maar toen ze eenmaal de smaak te pakken hadden bliezen ze al snel hun partijtje mee. Toen was het de beurt aan de stijve harken van de harmonie in hun grijze pakken. Ze moesten goed opletten hoe de fanfare de ene dans na de andere inzette, maar ze zetten hun beste beentje voor en al snel kregen ze er plezier in.

Jan Knollemans gaf het teken aan Ed. Die zette zijn klarinet in de vierde versnelling en begon aan een vrolijke solo waarbij iedereen meeklapte. Jan Knollemans zwaaide zijn aanwijsstok en de hele groep viel in. Het begon zowaar als een echt lied te klinken. Toen was het de beurt aan Fred, die voor de verandering liet horen dat hij ook muziek kon maken zonder vals te spelen. Astrid en Pauline begonnen op de tafels te dansen en alle officiële jurypapieren vlogen door de lucht.

"Zo gaat het goed. Zet hem op!", riep Jan Knollemans en hij gaf het teken dat de finale kon worden ingezet. Nu werd het pas echt gezellig. De keurige grijze pakken dansten arm in arm met de blauwe boerenkielen. Ro, Pauline, Astrid en ik dansten er tussendoor, Granny klapte vrolijk in haar handen en Jan Knollemans zwaaide zijn aanwijsstok alsof hij al jaren niets anders had gedaan dan de maat aangeven bij het concertgebouw-orkest. Het lied was al lang afgelopen, maar ze begonnen gewoon weer van voren af aan. Als je iets leuk vindt en je wilt het echt goed leren, dan moet je gewoon veel oefenen, en als het oefenen zo leuk is als muziek maken, dan is het moeilijk om er mee op te houden.

"Nu houden we er mee op, want ik heb nog een verrassing voor jullie.", riep Granny.

"Even uitblazen.", zei Jan Knollemans tegen de herrieschoppers, want met zoveel muzikanten tegelijk, in een gymzaal nog wel, daar zijn je oren niet aan gewend.

Granny zei: "Als we het er allemaal over eens zijn dat samen spelen veel leuker is dan alleen, dan is het wel belangrijk dat we er samen ook hetzelfde uitzien. Die saaie grijze pakken van de harmonie en die rare boerenkielen van de fanfare, dat gaat natuurlijk niet zo. Maar geen paniek, want toevallig heb ik in de kofferbak van mijn auto nog een paar kostuums liggen. Als jullie me even helpen met uitladen..."

Met zoveel handen was dat uitladen snel gebeurd. Sommigen waren een beetje verbaasd dat Granny zoveel kostuums bij zich had en dat er precies voor iedereen een kostuum was, in de juiste maat, maar ik kende Granny al wat langer en ik wist dat je over zulke dingen niet te lang moest nadenken. Als je in de buurt van een superheld als Granny bent, dan gebeuren dat soort dingen nou eenmaal.

Toen iedereen omgekleed was stond er in de gymzaal een bont gezelschap, want bont was het zeker. Iedereen had een knalrood jasje aan, een blauwe broek en een geel overhemd, met paarse sokken, een grasgroene stropdas en een oranje hoed om het compleet te maken. Het zag er keurig uit, maar ook heel fleurig.

"Zullen we het lied nog een keer oefenen? Met zulke mooie kleren zullen we het sneller leren...", zei Jan Knollemans, die zijn aanwijsstok al weer in de lucht stak.

"Met zulke kleren... kan je beter leren...", zong een van de muzikanten en de rest wilde daar al direct een nieuw kermislied van maken.

Granny vond het welletjes: "Ik vind het welletjes. De jury moet op tijd thuis zijn. Ze zijn eigenlijk al te laat voor het avondeten."

"Avondeten?", vroegen Fred en Ed in koor. "Jullie blijven toch zeker wel hier eten? In Boven-Haspel hebben we een restaurantje waar ze de lekkerste pannenkoeken bakken van heel Brabant.", zei Ed. "En in Beneden-Haspel maken we de lekkerste kersenvlaaien van heel Limburg.", zei Fred.

'Pannenkoeken? Vlaai? Thuis krijgen we Brusselse spruitjes.', dachten Astrid, Pliene, Ro en ik.

"Ja, Granny. Mag het?", riepen we in koor.

Granny deed net alsof ze diep na moest denken, en zei toen: "Ik wil eerst dat jullie naar huis bellen om aan je moeder en Juf Galsteen te vragen of het mag."

"Verwaaid! Van mijn moeder mag dat vast niet.", mopperde Ro.

"Als je het niet vraagt, dan weet je het niet.", zei Granny, en daarmee was het klaar. Jan Knollemans liet ons zien waar de telefoon was. De moeder van Astrid vond het goed. De moeder van Ro vond het ook goed. Zelfs juf Galsteen vond het goed.

Alleen Granny vond het nog niet helemaal goed: "Er is nog één ding. Het nieuwe orkest moet nog een naam hebben."

"Zonder drank geen klank.", riep iemand van de fanfare.

"Zonder bier geen plezier.", riep een ander, ook van de fanfare.

"Zonder wijn geen gein.", riep Fred, en die was ook al niet van de harmonie.

"Al dat bier zorgt er alleen maar voor dat jullie weer vals gaan spelen. Wat dachten jullie van Muziek Uniek.", bedacht Ed met de klarinet.

Ik keek naar de tafel met de lege limonadeglazen en wat er nog over was van de nootjes. Opeens kreeg ik een goed idee: "Ik weet iets beters. Wat dachten jullie van 'De Vrolijke Noten'?"

Iedereen riep nu door elkaar: "De Vrolijke Noten? Ja, wat leuk. De Vrolijke Noten. Mooi en feestelijk tegelijk. Wat een goed idee."

De stemming zat er nu zo lekker in, dat het echt onmogelijk was om niet nog een keertje het hele programma voor de volgende dag te oefenen. Het spelen ging al zo goed dat de muzikanten ook de stappen konden leren die ze tijdens de optocht gingen doen. En natuurlijk deden wij ook mee. Muziek maken en dansen is immers veel leuker om te doen dan om naar te kijken. En samen dansen en zingen is nog veel leuker dan alleen.

Ik geloof niet dat er een betere manier bestaat om een avontuur af te sluiten dan met het lied 'Lang zal ze leven', uitgevoerd door De Vrolijke Noten, het beste kermis-orkest van

Brabant en Limburg samen.

Maar ik had me vergist. Daar kwamen we een uurtje later achter. Want Fred en Ed hadden gelijk gehad: er is geen betere manier om een avontuur af te sluiten dan met pannenkoeken en een flink stuk kersenvlaai als toetje.

En die Brusselse spruitjes? Die sturen we wel naar Brussel, met de trein.

Deze zaak is geknipt voor Granny

"Vandaag geen sommen maken, want we hebben een afspraak om 12 uur bij de kapper.", zei Granny gisteren, toen ik op het punt stond om mijn sommenboek open te slaan.

Nou, dat hoef je geen twee keer te zeggen. Naar de kapper gaan is niet echt leuk, maar wel veel leuker dan sommen maken.

De kapsalon in Polderdam heet 'Kapsalon Dapper, De Knappe Kapper'. De kapper heet namelijk Joris Dapper. Als het grappig klinkt, dan ga je er vast eerder naar binnen dan wanneer er bijvoorbeeld zou staan 'Kapsalon Groenendaal, Wij plukken u kaal'. Of wat denk je van 'Kapsalon Kappen Met Die Handel'?

Bij de kapper was het niet druk. In de stoel zat mevrouw de Keyser, de moeder van Roderick uit mijn klas, maar kapper Joris was al bijna klaar en daarna waren wij aan de beurt. Granny mocht eerst. "Gewoon hetzelfde model, maar dan een beetje korter.", zei ze.

"Ach, Granny, waarom probeer je niet eens iets moderns. Zal ik je een paar foto's laten zien? Kijk, deze dame heeft krullen en een scheiding. En deze dame heeft haar haar opgestoken, dat is ook heel elegant.", zei kapper Joris, maar Granny vond dat ze er al jaren elegant uitzag, en daar wilde ze niets aan veranderen. Ik vond een stripboek op de tafel met tijdschriften en vermaakte me prima met de grappen uit het boek totdat ik aan de beurt was.

Toen kapper Joris me de doek om wilde slaan, om er voor te zorgen dat de afgeknipte haren niet op mijn kleren vielen, ging er opeens een rilling door hem heen. "Huuuuuh. Oei, daar is ie weer.", zei hij.

"Wie is er weer? Ik zie niemand.", vroeg ik, terwijl ik in de spiegel het verschrikte gezicht van kapper Joris bekeek.

Kapper Joris dacht even na. Hij aarzelde even of hij dit wel kon vertellen aan ons. Granny stelde hem gerust en zei: "Is er iets, Joris? Je kunt het ons wel vertellen, hoor. Wij zijn heel goed in het bewaren van geheimen."

'Een geheim?', dacht ik. Hoe weet Granny nou opeens dat kapper Joris een geheim heeft? Maar goed, dat soort dingen weten superhelden nou eenmaal.

Kapper Joris maakte het laken vast met een paar knijpers en begon mijn haar te kammen, terwijl hij met een zachte stem Granny uitlegde wat er aan de hand was: "Weet je, Granny... Het lijkt af en toe wel of het hier spookt. Dan voel ik zo'n koude hand in mijn nek, of een windvlaag langs mijn haar terwijl ik alle ramen en deuren toch goed dicht heb gedaan. Vertel het alsjeblieft aan niemand, want als het bekend wordt dat het hier spookt, dan verlies ik al mijn klanten..."

"Een spook? Spoken bestaan toch helemaal niet?", vroeg ik.

Kapper Joris had daar andere gedachten over: "Het is begonnen in de winter. Eerst verdwenen alle scharen en kammen. Ik vond ze later weer terug in mijn slaapkamer, en ik weet zeker dat ik ze daar zelf niet neergelegd heb. Toen verdwenen alle krulspelden. Eerst alleen de rode krulspelden, toen ook de blauwe en als laatste de gele. We hebben verschillende kleuren krulspelden, moet je weten. De rode krulspelden zijn voor grote

krullen en de gele voor kleine krulletjes. Ik vond ze een week later terug in de keukenkast, tussen de macaroni. Het lijkt wel of het hier spookt."

"Spoken bestaan niet.", zei ik dapper: "En je heet toch Joris Dapper? Dan zou je zeker niet bang moeten zijn voor een spook dat je niet kan zien."

"Meg heeft gelijk. Je hoeft niet bang te zijn voor iets dat je niet kan zien. Ik zou als ik jou was me dan ook niets aantrekken van al die vreemde dingen. Er is vast een andere verklaring voor. De kat heeft misschien gedacht dat die krulspelden muizen waren en hij heeft ze voor je gevangen en tussen de macaroni bewaard.", zei Granny.

Kapper Joris keek nu nog banger: "Dat kan je nu wel zeggen, maar... ik heb helemaal geen kat. En ik heb ook nog nooit gehoord van katten die krulspelden tussen de macaroni bewaren. Nee, Granny, het spookt hier."

Granny moest er eens diep over nadenken. Een spook dat krulspelden kwijt maakt, daar had zelfs zij nog nooit van gehoord. Kapper Joris waste ondertussen mijn lange haar met lekker ruikende shampoo. Ik deed mijn ogen dicht zodat het sop niet in mijn ogen kon prikken en genoot van het lekkere warme water op mijn hoofd.

Toen ik mijn ogen weer open kon doen omdat al het schuim er uitgespoeld was zag ik iets vreemds. Kapper Joris liep naar de kast waar hij alle schone handdoeken bewaarde, Granny zat iets te bekijken op haar telefoon, mijn handen lagen keurig op mijn schoot onder het laken en... opeens gingen mijn haren recht overeind staan. Daar kwam een krulspeld aanzweven en die rolde zich in een pluk haar en nog een krulspeld rolde zich in een andere pluk...

Kapper Joris en Granny hadden het nu ook gezien.

"Verwaaid. Het spookt hier echt.", fluisterde Granny.

Ik had van schrik mijn adem ingehouden, maar toen de derde krulspeld in mijn haar gedraaid werd vond ik het wel genoeg. Ik zei tegen het spook: "Ik wil helemaal geen krullen in mijn haar. Een klein stukje er af, de dode puntjes bijknippen, dat vind ik mooi genoeg. En dan een paardenstaart. Haal die krulspelden er maar weer uit."

Kapper Joris was blijven staan alsof hij probeerde een standbeeld na te doen. Zijn mond viel open toen hij de ene na de andere krulspeld op de grond zag vallen. Granny vond het allemaal heel gewoon. Als superheld ben je vast wel vreemdere dingen gewend, dacht ik.

Granny stond op en pakte de grote handdoek uit de handen van Joris. Ze ging achter me staan en hing de handdoek over de plaats waar ze dacht dat het hoofd van het spook zich zou bevinden. De handdoek viel niet maar bleef keurig hangen, met het spook er onder.

"Zo.", zei Granny: "We hebben je ontdekt, spook. Of eigenlijk: we hebben je bedekt, op de enige manier waarop je spoken kan ontdekken, of bedekken: met een wit laken of iets dat er op lijkt. Het moet maar eens afgelopen zijn met dat gespook. Je maakt zelfs Joris Dapper bang. Dat vind ik niet netjes."

Joris Dapper was niet zo dapper als zijn naam. Hij stond te beven als een rietje.

Granny stelde hem gerust: "Het is niets om bang voor te zijn, Joris. Het is gewoon een spook dat je wil helpen met je werk. Dat dacht ik al. De meeste spoken zijn heel vriendelijk. Ze willen ons helpen, alleen doen ze vaak dingen verkeerd, omdat ze niet goed

kunnen luisteren. We moeten dit spook leren klokkijken, zodat hij of zij weet wanneer het 12 uur 's nachts is. Tussen 12 uur en 1 uur 's nachts mogen spoken rondspoken, volgens de spokenwet tenminste, en op voorwaarde dat ze niets uitspoken dat de mensen niet leuk vinden. Krulspelden tussen de macaroni verstoppen, dat is niets voor nette spoken. Dat zullen we hem of haar dan ook snel afleren."

Kapper Joris was nu niet meer zo bang. Hij begon het zelfs wel grappig te vinden, zeker nu hij zag dat Granny en ik helemaal niet vreemd opkeken als er opeens een grote witte handdoek door zijn kapperszaak zweefde.

"Spreken spoken soms een andere taal, Granny?", vroeg ik.

"Inderdaad.", legde Granny uit: "Spoken verstaan ons niet en kunnen ook niet tegen ons praten. Dat maakt het wel een beetje lastig om ze iets duidelijk te maken, maar gelukkig heb ik mijn telefoon, met een knopje, of een appje, om gewone taal om te zetten in spokentaal. Kijk maar."

Granny sprak tegen haar telefoon en zei: "Goedemiddag, spook. Zou je zo vriendelijk willen zijn om goed naar de klok te kijken die boven de spiegel hangt? Daar staat op dat het 12 uur is, maar dat is 12 uur 's middags. Je bent te vroeg of je bent te laat. Je mag pas beginnen te spoken als het 12 uur 's nachts is. Dan is het ook donker buiten."

Toen ze was uitgesproken drukte Granny op een knopje, of een appje, op haar telefoon en toen kwamen er een paar hele lage tonen uit het apparaat, net alsof iemand h-e-e-e-e-e-l-a-n-g-z-a-a-m s-p-r-e-e-k-t. Spokentaal. Maar het werkte wel. Het spook haalde de laatste krulspeld uit mijn haar en legde die bij de andere krulspelden. Toen zweefde de handdoek naar de klok, daarna naar het raam om naar buiten te kijken en tenslotte verdween het spook met handdoek en al door de deur die naar de keuken van kapper Joris leidde.

"Ik denk dat het een slim spook is. Hij (of zij) begreep in ieder geval precies wat ik wilde zeggen. Daar zal je waarschijnlijk geen last meer van hebben, Joris.", zei Granny. Ze deed haar telefoon weer in haar handtas.

Kapper Joris pakte de föhn en maakte mijn haar droog om het te kunnen knippen. "Alleen de puntjes knippen en een paardenstaartje? Dat komt in orde, hoor. Maar... hoe zit het dan verder met dat spook?", vroeg hij.

"Ach, spoken slapen het liefst in een lege fles. Als je nou een lege fles hebt die lekker ruikt, een shampoo-fles of een lege fles eau de cologne of zoiets, dan zet je die gewoon zonder dop ergens in een hoekje en dan slaapt het spook gewoon de hele dag totdat het 's nachts 12 uur is. En dan is het al zo laat dat je toch geen klanten meer in je winkel hebt, dus dan heb je verder nergens last van.", legde Granny uit.

"En als mijn krulspelden weer eens verdwenen zijn?", vroeg kapper Joris.

"Nou, dan kijk je gewoon in de keukenkast tussen de macaroni. Die krulletjes van de macaroni lijken veel op krulharen, vandaar. Misschien moet je je kappersspullen gewoon wat beter opbergen als je klaar bent met werken, dan is het probleem ook opgelost."

Ik vond het in ieder geval een grappig avontuur. Ik had nog nooit een spook in het echt gezien, maar nu ik het spook van de kapsalon had leren kennen wist ik in ieder geval zeker dat ik nooit meer bang zou zijn voor spoken. Als ze maar niet beginnen met krullen in mijn haar te doen.

Maar één laatste vraag spookte nog door mijn hoofd. Zou ik het durven vragen? Natuurlijk. Ik ben dol op avonturen en daarvoor moet je dapper zijn, zo dapper als een kapper. Ik vroeg aan Granny: "Granny, zou je alsjeblieft aan dat spook willen vragen of hij, of zij, de volgende keer misschien... mijn boek met sommen kwijt wil maken."

"Daar zijn spoken niet voor.", vond Granny, en kapper Joris was het met haar eens. Jammer. Maar je kunt natuurlijk nooit weten of dit spook het ook verstaan heeft. Ik zal het vannacht als ik in bed lig eens zelf uitproberen, gewoon met e-e-n h-e-l-e l-a-g-e s-t-e-m en h-e-e-l l-a-n-g-z-a-a-m s-p-r-e-k-e-n, misschien begrijpt het spook me dan wel.

Een zaak die stinkt

Sinds ik bij Granny woon, ga ik nog maar één dag in de week naar school. Eigenlijk zelfs maar een halve dag, want die ene dag is woensdag en dan hebben we 's middags vrij. Maar als je soms denkt, dat ik zo een lekker lui leventje heb, dan heb je het mis. Helemaal mis. Ik moet van Granny meer lesjes schrijven in een week dan mijn vriendinnetjes in een maand, en ik moet dingen leren die andere kinderen pas in groep 5 of groep 6 krijgen. Geschiedenis bijvoorbeeld, of, zoals ik dat altijd noem: oude koeien uit de sloot halen. En wat dacht je van Aardrijkskunde? Dat hoef ik eigenlijk pas in groep 8 te leren, maar als ik met Granny naar Limburg of Brabant ga om een avontuur te beleven, dan moet ik wel weten waar die provincies liggen.

En dan hebben we het nog niet eens gehad over sommen maken. Granny is daar echt streng in. Granny heeft heel lang in Hoehétidan gewoond, waar ze dezelfde cijfers gebruiken, maar dan net allemaal op een andere manier. Ze begrijpt niets van onze cijfers 1, 2, 3 en zo, dus ik moet al het rekenwerk voor haar doen. En afrekenen natuurlijk, betalen met geld en goed opletten dat je niet te veel of te weinig betaalt. Het heet afrekenen. Dat kan alleen als je goed kunt rekenen, zegt Granny altijd. Dus ik moet stomme sommen maken totdat ze mijn oren uitkomen. Alleen gisteren niet. Gisteren had ik geluk.

We waren net klaar met het ontbijt: boterhammen met een gebakken eitje, een glas melk, een kopje thee en een appeltje. We hadden de borden opgeruimd, en ik deed net mijn sommenboek open, toen de telefoon ging.

"Goedemorgen, je spreekt met Granny... Ja, dat begrijp ik... Oei, dat is niet zo mooi... Nee, dat is logisch... Het lijkt me het beste dat we zo snel mogelijk langskomen... Over een uurtje, misschien iets langer... Goed hoor, tot straks."

Ik dacht: 'Ha, dat sommenboek kan wel weer dicht. Dit ruikt naar een avontuur.'

Granny pakte haar tas en haar jas en zei tegen me: "Berg dat sommenboek maar op, want ze hebben ons nodig bij een lastig zaakje. Een zaakje dat stinkt, als je het mij vraagt, maar dat zien we straks wel."

"Dat ruiken we straks wel, zal je bedoelen.", lachte ik: "Een zaakje dat stinkt? Moeten we een wasknijper op onze neus zetten?"

Granny kon er niet om lachen: "Neem je aardrijkskundeboek maar mee, en ook je boeken van dierkunde. Die zou je wel eens nodig kunnen hebben vandaag. We gaan naar Dieren."

Even later zaten we in de DAF en reden we de grote weg op. Granny drukte op een knopje, of een appje, op haar telefoon.

"Goedemorgen, Granny. Ik ben Tom.", zei een lage stem.

"Goedemorgen, Granny. Ik ben ook Tom.", zei een hoge stem.

"Goedemorgen, Tom en Tom. Vandaag gaan we op weg naar de Veluwe, naar Dieren. Moeten we dan bij Hoevelaken linksaf of rechtsaf?", vroeg Granny.

"Bij Hoevelaken gewoon rechtdoor, Granny, en dan de borden volgen richting Arnhem.", zeiden Tom en Tom. Je kon wel merken dat ze er verstand van hadden. Die deden vast

niets anders dan al hun vrije uurtjes met hun neuzen in de aardrijkskundeboeken zitten...
Hm... Ik krijg opeens een goed idee...

"Hallo, Tom en Tom. Kunnen jullie ons ook wat meer vertellen over de Veluwe en Arnhem en dieren en zo? Dan hoeven sommige mensen in deze auto tenminste het hele aardrijkskundeboek niet uit hun hoofd te leren voordat we er zijn.", vroeg ik.

Dat was inderdaad een goed idee, want Tom en Tom begonnen te vertellen over de Veluwe en de familie Kröller-Müller die er een museum hebben gebouwd, met de mooiste schilderijen en beelden, en daaromheen het grootste park van Nederland, met herten en everzwijnen die nog gewoon in het wild rondlopen. Een heerlijk park voor een dagje uit in de natuur.

Tom en Tom wilden nog verder vertellen, over Arnhem en Dieren, maar Granny vond dat ze nu wel genoeg gehoord had: "Heel hartelijk bedankt, Tom en Tom, maar ik moet mijn aandacht bij het verkeer houden en Meg zou haar neus in haar boeken moeten verstoppen, want we zijn vandaag niet op vakantie."

Er zat weinig anders op. Dierkunde vond ik wel leuk. Je leerde over olifanten en zebra's, over ijsberen en kamelen, over tijgers en leeuwen en nog veel meer. Er stonden mooie foto's in het boek, met verhaaltjes erbij over wat dieren eten en hoe ze leven.

"Granny, weet je wat ik niet begrijp? We moeten allerlei dingen leren over dieren in verre landen, maar over onze eigen hond of poes leren we niets. Er is niet eens een hoofdstuk over kanaries en parkieten. En dat voor een hulpje van een superheld, wiens belangrijkste werk het is om weggevlogen parkieten op te sporen.", zei ik.

Granny dacht even na, en zei: "Ja, daar heb je wel gelijk in. Wat heb je er aan om te weten dat een nijlpaard 40 broden per dag eet. Het is minstens zo belangrijk om te weten dat een hond twee keer per dag moet worden uitgelaten en dat je ze nooit chocolade mag geven, want dat is een soort vergif voor honden. Leren jullie dat niet met Dierkunde? Dan zullen we daar maar eens direct iets aan gaan doen."

Ze stuurde de DAF een parkeerplaats op. Ik snapte er niets van. We zouden toch naar Dieren gaan? Maar...

"Oh, wat een leuke verrassing.", zei ik: "We gaan naar dieren. Naar de dierentuin. Je hebt me er in laten lopen, Granny. Oh, wat leuk. Ik dacht vanochtend nog: als superheld heb je nooit eens een dagje vrij, zoals andere mensen. Wij gaan nooit eens een dagje uit. Zelfs op zondag zijn er wel ontsnapte parkieten en weggelopen katers die we terug moeten vinden. En met al dat huiswerk..."

Granny parkeerde voor de ingang van het dierenpark. "Burger's Zoo", stond er met grote letters. We stapten uit en we liepen naar het loket waar je een kaartje kon kopen.

"Een kinderkaartje en een kaartje met korting voor oma's...", wilde ik zeggen, maar Granny was me voor.

"Hebben jullie hier ook boeken over honden en katten en kanaries en parkieten?", vroeg ze aan de juffrouw achter het loket.

"Jazeker, mevrouw. Hoeveel wilt u er hebben? We hebben de hele serie 'huisdieren en hun verzorging' op voorraad. Er is erg veel vraag naar, moet u weten. Kinderen leren op school alles over olifanten en leeuwen, maar over hun eigen kat of hond weten ze bijna

niets.", zei de juffrouw achter het loket.

"Nou, doe dan maar de hele serie. Dan kan Meg voorlopig vooruit. Inpakken hoeft niet, hoor. Ze wil het liefst direct beginnen met lezen.", zei Granny.

Nou. Leuk. Maar niet heus. Ik dacht dat we een dagje naar de apen gingen kijken. Wat jammer. Even later, toen we weer in de auto zaten, had ik een hele stapel nieuwe boeken om te leren en te lezen, over honden en katten en kanaries en parkieten en goudvissen en nog veel meer.

Granny legde het uit: "Je wilde toch avonturen beleven? Avonturen beleven is hard werken, Meg. Superhelden hebben nooit een dagje vrij. Er gaat elke dag wel ergens iets mis. Als je je aardrijkskundeboek had bekeken, had je kunnen weten dat Dieren een plaatsje is dat hier een stukje verderop ligt. En de bewoners van dat plaatsje hebben me vanochtend gebeld. Ze hebben onze hulp nodig. Werk aan de winkel, en ik vrees dat dit een zaakje is dat we niet zo 8, 4, 6 op kunnen lossen."

"Een zaakje dat we niet zo 1, 2, 3 op kunnen lossen, Granny. In Hoehétidan tellen ze 8, 4, 6, maar hier tellen we met 1, 2, 3.", verbeterde ik.

"O, ja. Dat vergeet ik steeds. Nou ja, het is een lastig zaakje.", zei Granny.

Even later waren we in Dieren. Tom en Tom hielpen ons om het huis te vinden van mijnheer en mevrouw de Bock, die ons vanochtend gebeld hadden. Het huis was gemakkelijk te vinden. Het was het laatste huis van de straat en het stond aan de rand van het bos.

Mijnheer en mevrouw de Bock stonden voor de deur op ons te wachten: "Wat fijn dat je direct gekomen bent, Granny. Willen jullie een kopje koffie of liever een kopje thee? Kom maar mee naar binnen. Het is een mooie dag, dus we kunnen wel in de achtertuin zitten.", zei mevrouw de Bock.

We liepen door het huis naar de achtertuin. Daar stonden de tafel en de stoelen al klaar. Mijnheer de Bock was alleen niet zo'n goede tuinman. Ik had nog nooit zo'n lelijke tuin gezien. Overal had hij gaten gegraven. En het stonk er ook nog eens afschuwelijk.

Mijnheer de Bock legde het uit: "Het zijn de everzwijnen, Granny. Elke dag zet ik nieuwe bollen en bloemen in de tuin en daarna hark ik alles keurig netjes aan. Maar elke nacht komen de everzwijnen en die spitten alles weer om, zodat ik de volgende dag weer opnieuw kan beginnen. We hebben al van alles geprobeerd, maar niets hielp. Dus had ik gedacht... om maar een geweer te kopen. Als ze vannacht weer in mijn tuin durven te komen, dan zal ik ze op een maaltje blauwe bonen trakteren..."

Blauwe bonen? Dat zijn kogels!

"Wilt u die dieren doodschieten? Maar... Dat mag toch helemaal niet?", riep ik.

Mijnheer de Bock zei: "We zijn ten einde raad. We hebben hekken neergezet, maar die maken ze gewoon kapot. We hebben bordjes geplaatst met 'verboden voor everzwijnen' er op, maar daar trekken ze zich ook niets van aan. We hebben eten voor ze neergegooid op andere plaatsen, maar als ze dat op hebben, komen ze hier kijken of er nog een toetje te vinden is. Op een dag hebben we zelfs een vogelverschrikker neergezet, maar die was de volgende dag ook verdwenen. En het ergste van alles is dat ze overal poep achterlaten. De tuin stinkt zo erg, dat we ons schamen als we met onze visite gezellig een kopje thee

willen drinken in onze achtertuin. Dat kan zo echt niet langer. We hadden gehoopt dat Granny er misschien wel iets op zou kunnen verzinnen. Zo niet... paf, paf, paf."

"Ja, het zijn wilde dieren, mijnheer de Bock. Wilde dieren luisteren niet naar goede raad. Die luisteren alleen naar hun lege maag, en naar hun neus natuurlijk, want die vertelt ze waar de lekkerste bloembollen te vinden zijn. Misschien heeft u wel gelijk. Varkens die niet horen willen, moeten maar voelen.", zei Granny.

Everzwijnen doodschieten? Ik werd er boos van: "Granny! Hoe kan je dat nou zeggen? Ben je soms niet jaren bezig geweest om de tijgers in Hoehétidan te redden? En de wilde dieren in ons eigen land dan?"

Mijnheer de Bock probeerde het uit te leggen: "In verre landen gaan dingen nou eenmaal anders dan in ons eigen land, Meg. Wilde zwijnen die alles kapot maken, dat kost ons allemaal veel geld. Een geweer is veel goedkoper."

Ik houd niet van ruzie maken. Ik ben ook wel eens boos om mijn vriendinnetjes, of mijn vriendinnetjes zijn wel eens boos op mij, en dan schreeuwen we tegen elkaar en we zeggen lelijke dingen. Dan is het beste om maar gewoon weg te lopen, een beetje rustig te worden en daarna eens goed na te denken. Vaak word je boos omdat je denkt dat je gelijk hebt. Als je er later over nadenkt, dan heeft diegene waarmee je ruzie had vaak ook wel een beetje gelijk. Alleen... als iemand vindt dat je met een geweer iets op kan lossen, en ook nog omdat dat de goedkoopste manier is... ja, dan mag zo iemand groot zijn en veel ouder dan ik, maar dan laat hij eigenlijk alleen maar zien hoe dom hij is. Een kind kan zien dat kogels geen oplossing zijn als iemand niet wil luisteren, zelfs niet als die iemand een dier is.

"We hadden veel beter in het dierenpark kunnen blijven, Granny. Misschien kunnen we mijnheer en mevrouw de Bock wel uitnodigen om met ons mee te gaan.", zei ik.

Granny zuchtte diep en zei: "Het is geen vakantie, Meg, en mijnheer en mevrouw de Bock hebben vast wel iets beters te doen dan met ons naar het dierenpark te gaan."

Pffff. Wat is het lastig om aan volwassenen iets uit te leggen. Ze snappen echt niets. Je vraagt je af of ze vroeger op school wel goed hebben opgelet. Gelukkig is mijn boosheid alweer verdwenen. Als je bij Granny in de buurt bent, dan gebeuren dat soort dingen. Als grote mensen zulke domme dingen zeggen, dan is het beter om het maar gewoon rustig uit te leggen. Dus dat doe ik dan ook maar.

"Je gaat niet alleen naar het dierenpark als je vakantie hebt, Granny. Je kunt ook naar het dierenpark gaan als je iets over dieren wilt leren. Mijnheer de Bock kan beter een boek over dieren kopen dan een geweer met kogels. Een boek is veel goedkoper. Als je een boek over dieren hebt, zoals ik, dan weet je dat everzwijnen een hele fijne neus hebben. Ze kunnen eten van kilometers ver ruiken. Als je een bordje 'verboden voor everzwijnen' neerzet, dan snap je niets van dieren. Dieren lezen geen bordjes. Dieren luisteren alleen naar hun neus. Snap je?"

Granny snapte het, maar mijnheer en mevrouw de Bock snapten er nog niets van.

"Ik snap er nog niets van.", zei mevrouw de Bock.

"Moeten we soms de hele tuin met parfum inspuiten?", vroeg mijnheer de Bock.

Granny legde het uit: "Nee. Meg bedoelt... Luisteren gaat soms beter als je het met je

ogen doet, of met je neus... Maar in ieder geval heeft ze gelijk. Gaan jullie mee?"

En zo stonden we een kwartiertje later weer voor de ingang van Burger's Zoo. Deze keer mocht ik vier kaartjes kopen en gingen we naar binnen.

"Gaan we eerst naar de apen? Die vind ik altijd het grappigste.", vroeg mijnheer de Bock.

"We gaan eerst naar de kooien van de leeuwen. Het is bijna tijd voor hun middageten. Als we geluk hebben, kunnen we daarna even met hun oppasser praten.", zei Granny.

We waren net op tijd. Een oppasser gooide het vlees tussen de leeuwen en die probeerden allemaal om er een sappig stukje van te pakken te krijgen. Ondertussen legde de oppasser aan de bezoekers uit dat in de natuur leeuwen op jacht moeten voor hun dagelijkse maaltijd. In de dierentuin krijgen ze altijd precies genoeg eten, maar om ze een beetje in vorm te houden doet de oppasser spelletjes met ze. De oppasser hangt bijvoorbeeld een stuk vlees aan een hengel, zodat de leeuwen er hun best voor moeten doen om het te pakken. Dat doet de oppasser dus niet voor de toeschouwers, maar voor de leeuwen zelf.

Toen was de bak met vlees helemaal leeg. De leeuwen hadden een plekje gezocht om van hun middageten te genieten en wij konden vragen stellen aan de oppasser.

Ik had wel een vraag: "Mijnheer de oppasser... Wie maakt de leeuwenkuil schoon? Dat lijkt me een gevaarlijk werkje."

De oppasser moest er om lachen: "Dat valt wel mee, hoor. Voordat we de leeuwenkuil in gaan, stoppen we natuurlijk eerst alle leeuwen in hun nachthok. We doen de deur achter ze dicht, zodat we op ons gemak de leeuwenkuil schoon kunnen maken. En dat is wel nodig, want leeuwen eten heel veel en poepen natuurlijk ook heel veel."

Nu moest ik proberen om niet te lachen: "En hoeveel kost een kilo leeuwenpoep?"

Alle andere toeschouwers lachten wel. Zelfs de oppasser moest er om lachen: "Hoeveel kost een kilo leeuwenpoep? Als je het er zelf uit wilt scheppen, dan kost het niets. Hoeveel kilo wil je hebben?"

Ik moest even wachten, want iedereen lachte zo hard. Toen ze uitgelachen waren, zei ik: "Nou, ik hoef er niets van, maar mijnheer en mevrouw de Bock zouden wel graag elke week een kilo of drie willen hebben. Als ze dat in het bos strooien dat achter hun huis ligt, dan weten ze in ieder geval zeker dat de everzwijnen die daar rondlopen voortaan niet meer in de buurt van hun tuin durven te komen. En dan maken de everzwijnen hun tuin niet meer kapot en dan hoeft mijnheer de Bock geen geweer te kopen."

De oppasser lachte niet meer. Hij keek zelfs met bewondering naar dat kleine meisje dat zulke goede ideeën had. Zo'n klein meisje als ik moet nou eenmaal van Granny elke dag nieuwe dingen leren, mijnheer de oppasser, dingen over geschiedenis of aardrijkskunde en soms ook dingen over dieren. Als je in je dierkundeboek leest over everzwijnen, dan lees je soms ook dingen die later nog van pas kunnen komen. Of soms zelfs op dezelfde dag. Het stond gewoon in mijn boek: de meeste dieren hebben een fijne neus en daardoor ruiken ze het als er gevaar in de buurt is. Wij mensen vinden dat poep stinkt, maar voor een dier is het een waarschuwbord 'pas op, leeuwen in de buurt', en dan maken ze snel dat ze weg komen. Simpel. Het stond gewoon in mijn schoolboek.

De oppasser kwam naar ons toe. Hij schudde ons de hand en stelde zich voor: "Ik ben

Max. Max van Leeuwen. Daarom hebben ze me de leeuwenkuil gegeven, denk ik, omdat ik Max van Leeuwen heet."

Granny legde het uit: "Dit zijn mijnheer en mevrouw de Bock, uit Dieren. Ze hebben een probleem met de wilde everzwijnen uit het bos. Die zwijnen met hun gegraaf vernielen elke nacht hun tuin. Meg had bedacht dat ze die everzwijnen misschien wel uit de buurt zouden kunnen houden met een beetje leeuwenpoep."

Max vond het geen probleem: "Elke dierentuin is blij als er mensen zijn die willen helpen met het verzorgen van de dieren. Eten geven wil iedereen wel, maar hokken schoonmaken of het park opruimen, dat hoort er ook bij. Als u dat geen bezwaar vindt, dan mag u alle poep meenemen die u maar wilt hebben."

Mijnheer de Bock trok zijn neus op. Poep? Dit zaakje stinkt inderdaad behoorlijk, precies zoals Granny al gezegd had. Maar Max had natuurlijk gelijk. Een beetje leeuwenpoep in het bos en ze waren voor altijd verlost van wilde zwijnen in hun tuin.

Ik stopte mijn hand in mijn jaszak en haalde er voor allebei een knijper uit: "Hiermee zal het vast beter gaan. En je mag natuurlijk handschoenen gebruiken en een grote schep."

Max had nog een goede reden: "De vrijwilligers van het dierenpark hebben natuurlijk gratis toegang, zo vaak als ze maar willen."

Mijnheer de Bock keek nog een beetje zuur, maar mevrouw de Bock vond het een goed plan: "Een dagje per week in de dierentuin helpen met het verzorgen van de dieren, dat lijkt me een leuke bezigheid voor je, Arie. Mijn man Arie is met pensioen, moet je weten. Hij doet niets anders dan in de tuin werken en voor de televisie zitten. Het lijkt me een goed plan."

Granny vond het ook een goed plan. De everzwijnen waren gered. En ik? Ik vond dit het leukste avontuur dat ik ooit beleefd had. Geen sommen maken vandaag, maar lekker naar de dierentuin. Dat vindt toch zeker elk kind een fantastisch avontuur?

De zaak van de taartendief

Gisteren was het Moederdag. Dat is natuurlijk een feestdag voor alle moeders en ook een beetje voor alle vaders en kinderen, maar als je in een weeshuis woont omdat je geen vader en moeder meer hebt, wat doe je dan op Moederdag?

In weeshuis de Bosheuvel hadden we er iets op gevonden. Juf Galsteen is dan wel niet onze echte moeder, maar ze komt er wel het dichtste bij. Alle meisjes hadden 2 euro gegeven aan Petra en Marja, de twee oudste meisjes van het weeshuis, en zij hadden met dat geld een grote taart besteld, voor twintig personen. Zo konden we Juf Galsteen op Moederdag een beetje extra verwennen en het leuke van dat plan was natuurlijk dat we zelf ook een stuk taart zouden krijgen, dus iedereen deed maar wat graag mee.

We waren extra vroeg opgestaan om de eetzaal te versieren, met zelfgemaakte slingers en bloemen die we in het weiland van boer Gerben hadden geplukt. De stoel van Juf Galsteen zag er uit als de troon van de koningin van Toverland, zo mooi. De tafel was keurig gedekt en voor iedereen was er warme chocolademelk of thee. We hadden zelfs koffie gezet, voor Juf Galsteen en Granny, want Granny was natuurlijk ook van de partij. Alle meisjes van de Bosheuvel kenden haar ondertussen en ze waren allemaal dol op Granny. Logisch. Granny had altijd voor iedereen een snoepje bij zich en Granny was natuurlijk ook gewoon heel erg aardig. Het wachten was op de taart.

Precies om 10 uur, zoals afgesproken, ging de bel. Petra en Marja gingen snel naar de voordeur om open te doen en even later kwamen ze binnen met een grote witte doos, die ze vlak voor Juf Galsteen op de tafel zetten. Juf Galsteen keek verbaasd. Wat een verrassing. Wat zou daar in zitten? Voorzichtig deed ze de doos een heel klein stukje open, zodat alleen zichzelf er in kon gluren...

"Oh, wat een leuke verrassing...", zei ze, en toen deed ze de doos helemaal open, zodat we allemaal konden zien wat er in zat: "Een lekkere worteltaart. Is die helemaal voor mij alleen? Of lusten jullie soms ook een stukje?"

Niemand zei iets. Niemand snapte er iets van. Worteltaart? Bleuhr. Allemaal keken we naar Petra en Marja, maar die keken terug alsof ze wilden zeggen: "Wij snappen er ook niets van. We hadden toch een slagroomtaart besteld?"

Juf Galsteen haalde de worteltaart uit de doos en zette hem op de grote ronde schaal die midden op de tafel stond. Toen ze de doos weg wilde zetten, zag ze dat er een briefje in zat. Ze vouwde het briefje open en las het hardop voor:

Een worteltaart is groot en rond

En ook nog lekker en gezond

De slagroomtaart die was besteld

Was de lekkerste van de wereld

Die slagroomtaart, die krijg je niet

De groetjes van Sint en Piet

Het was doodstil. Niemand zei iets. Juf Galsteen sneed de worteltaart in 22 stukken. Pas

toen ze daarmee klaar was merkte ze dat er iets vreemds aan de hand was. Ze zei: "Wat is er? Lusten jullie geen worteltaart? Worteltaart is heel gezond, hoor. Dat staat zelfs in het briefje dat er bij zit..."

Marja en Petra probeerden het uit te leggen: "Maar... We hadden een slagroomtaart besteld. Iemand heeft onze slagroomtaart gestolen en er een worteltaart voor in de plaats gedaan..."

Toen riep opeens iedereen door elkaar: "Een taartendief. Hoe durft hij onze taart te stelen. De politie moet er bij komen." En meer van dat soort dingen. Juf Galsteen begon het te begrijpen. Zij wist natuurlijk niet dat wij geen worteltaart hadden besteld. Het moest voor haar immers een verrassing zijn. Nou, een verrassing was het zeker, want hier had niemand op gerekend.

Juf Galsteen tikte met haar lange nagels op de tafel en iedereen werd direct stil. Ze zei: "Worteltaart of slagroomtaart, ik vind het allebei even lekker. Dus ik stel voor dat we onze thee of warme chocolademelk niet koud laten worden. Het is vandaag een feestelijke dag en die laten we niet bederven..."

Terwijl Juf Galsteen iedereen een stuk worteltaart gaf, pakte Granny het briefje en ging weer naast me zitten. Ze zei tegen me: "Zou er een taartendief rondlopen in Polderdam? Hm. Het is een vreemde zaak. Dat is niets voor de politie. Het lijkt me beter als wij dit zelf gaan onderzoeken, vind je niet? We hebben in ieder geval een aanwijzing, want de dief heeft een briefje achtergelaten."

Ik las het briefje nog eens goed door, en zei tegen Granny: "Nou, we weten in ieder geval dat die taartendief niet zo goed is in taal. Hij heeft een fout gemaakt. Er staat 'de taart die was bestelt', maar dat moet zijn 'besteld', met een d op het einde."

Granny keek verbaasd naar het briefje en zei: "Verwaaid. Je hebt gelijk. Wat knap dat je dat gezien hebt, Meg."

"Dat komt er van als ik elke dag zoveel lesjes moet schrijven, Granny. Dan leer ik heel snel om zonder fouten te schrijven, want anders moet ik het steeds opnieuw doen.", zei ik.

Granny dacht eens diep na: "Een taartendief die niet zo goed is in taal... Dat doet me ergens aan denken... Wie zou dat nou toch kunnen zijn..."

Opeens wist ik het. Of toch niet? Zou het... Nee, dat geloof ik niet.

Granny keek me aan en zei, alsof ze mijn gedachten kon lezen: "Ik denk... dat ik hetzelfde denk als jij. Wat denk je? Zullen wij tweeën eens eventjes op onderzoek uitgaan? Misschien hebben we het fout, maar als je ergens over twijfelt dan is het vaak het beste om het maar gewoon aan iemand te vragen. We moeten wel snel zijn, want anders valt het hele feest in het water."

Ik keek even naar het stuk worteltaart op mijn bordje: dat kon wel even wachten. Snel dronk ik mijn warme chocolademelk op (want dat is veel te lekker om koud te laten worden), stond op en zei tegen Granny: "Ja, dat is een goed idee. Maar we moeten wel snel zijn."

Granny stond ook op, pakte haar tas en haar jas en zei tegen Juf Galsteen, zodat iedereen het kon horen: "Wij gaan even weg, maar we zijn zo terug, hoor. En iedereen die worteltaart niet lekker vindt, hoeft het voor deze ene keer niet op te eten. Tot straks."

Buiten vroeg Granny: "Wat was het eerste waar je aan dacht toen je die taalfout ontdekte?"

"Ik moest terugdenken aan dat avontuur dat we hebben beleefd met Rinus en Rufus, die twee jongens die de examens wilden stelen. Rinus is niet zo goed in taal. En hij werkt bij Bakkerij de Bruine Bol, waar we de slagroomtaart hebben besteld.", zei ik.

"Heel goed, Meg. Je denkt als een echte detective. Het zou natuurlijk toeval kunnen zijn, maar ik dacht precies hetzelfde. Op naar Bakkerij de Bruine Bol. Eens kijken wat Rinus ons te vertellen heeft.", zei Granny, en we gingen op pad.

Bakkerij de Bruine Bol was vlak bij de Bosheuvel. Het was dan wel zondag, maar de bakkerij was op zondagochtend open, voor de klanten die er graag kwamen om koffie te drinken, en omdat iedereen graag elke dag vers brood wil hebben.

Toen we binnen kwamen zagen we dat de bakker er niet was. Rinus stond achter de toonbank een zak krentenbollen in te pakken voor boer Gerben: "Dat is dan 1 euro 50, boer Gerben. Alstublieft. Dank u wel. We wensen u een hele fijne Moederdag."

Boer Gerben vertrok met zijn krentenbollen, zodat alleen Rinus, Granny en ik nog in de winkel waren. Rinus begroette ons vriendelijk: "Goedemorgen, Granny, Meg. Wat kan ik voor jullie doen?"

Granny zette haar liefste glimlach op en zei: "Ach, wij komen gewoon even langs om eens te vragen hoe het gaat met je nieuwe werk als bakkersjongen. Ik zie dat bakker Bol veel vertrouwen in je heeft. Hij laat je zelfs al alleen de klanten helpen."

Rinus glimlachte terug: "Ja, hij is erg tevreden over me. In het begin mocht ik alleen opruimen en schoonmaken, maar als er even geen klanten zijn in de winkel leert hij me beslag maken en brood bakken en nog veel meer. Die krentenbollen die boer Gerben kocht, die heb ik helemaal zelf gebakken. Wil je er één proeven? Ze komen net vers uit de oven..."

Granny zei: "Nou, misschien een andere keer. Vandaag is het een feestdag en Meg en ik hebben trek in een stukje... slagroomtaart. Heb je toevallig ook slagroomtaart?"

Daar schrok Rinus van: "Slagroomtaart? Eh... Nee. Slagroomtaart hebben we niet. Slagroomtaart is zo lekker... dat we dat helaas vandaag niet hebben."

Granny verstopte nu haar glimlach in haar tas en haalde een streng gezicht tevoorschijn: "Je mag niet jokken, Rinus. De meisjes van de Bosheuvel hadden hier een slagroomtaart besteld, maar iemand heeft die slagroomtaart uit de doos gehaald en er een worteltaart voor in de plaats gedaan. Wij zouden wel eens willen weten waarom."

Rinus werd er stil van. Het was wel duidelijk dat hij hier meer van afwist. Granny gaf me stiekem een knipoog, zodat ik wist dat ze niet echt boos was op Rinus. Ik wist dat het voor Granny heel eenvoudig zou zijn om met haar superkracht Rinus een aframmeling te geven, zodat hij direct zou bekennen. Of ze zou hem in zijn nekvel grijpen en 10 kilometer hoog vliegen en zeggen: 'als je niet toegeeft dat je die taart hebt gestolen, dan laat ik je vallen', of zoiets. Voor superhelden als Granny is zoiets een fluitje van een cent. Maar Granny houdt niet zo van dat soort dingen. "Als je iets met woorden op kan lossen, dan is dat altijd het beste.", zegt ze altijd. Rinus had alleen nog een zetje in de goede richting nodig. Daar kon ik wel mee helpen.

Ik zei tegen Rinus: "De meisjes van de Bosheuvel wilden de politie er al bij roepen, om een onderzoek te starten naar die gestolen taart. Maar Granny en ik dachten dat het waarschijnlijk gewoon een misverstand was. Het is misschien beter als je ons alles uitlegt. O, en als je schrijft 'de taart die was besteld', dan schrijf je dat met een d op het einde, en niet met een t."

Rinus zuchtte diep en zei: "Verwaaid. Ik had er nog zo mijn best op gedaan. Ik ben nooit zo goed geweest in taal..."

Hij kwam achter de toonbank vandaan en ging aan een van de tafeltjes zitten in het koffiehokje van de winkel. Hij keek zo zielig dat ik een beetje medelijden met hem kreeg. Granny en ik gingen naast hem zitten en Granny zei: "Meg heeft gelijk, Rinus. Het is beter als je ons alles eerlijk vertelt. Of wil je soms dat de politie je achter de tralies zet? Wat zou bakker Bol daarvan zeggen?"

Aan het gezicht van Rinus kon je zien dat bakker Bol daar niet zo blij mee zou zijn. Rinus zou zelfs zijn baantje kwijt kunnen raken. Hij zuchtte nog een keer diep en begon te vertellen wat er was gebeurd: "Het was de eerste keer dat ik helemaal zelf een taart mocht bakken, weet je. De taart rook zo lekker toen hij uit de oven kwam... en ik mocht hem versieren met slagroom en stukjes marsepein en chocoladevlokken en verse vruchtjes... Het was echt de allerlekkerste taart van de hele wereld, en ik had hem helemaal zelf gemaakt. Ik was er zo trots op... Toen bakker Bol bezig was om de bestellingen in zijn auto te laden heb ik snel een worteltaart gepakt en die in de doos gedaan die voor de Bosheuvel was. Die slagroomtaart was veel te lekker om op te eten. Ze zouden hem in een museum ten toon moeten stellen, met een bordje er bij waarop staat 'deze taart is gemaakt door Rinus en het is de allerlekkerste taart van de hele wereld'. Snap je?"

Granny had haar glimlach weer terug. Ze stelde Rinus gerust en zei: "Wij snappen dat heel goed. Ik wilde zelfs voorstellen dat je de taart tevoorschijn haalt en met ons mee gaat. Meg en ik weten precies het goede museum. En het is nog vlak bij ook. Ga je mee?"

Rinus vond dat een goed idee. Hij haalde de taart uit de koele kelder, waar hij hem had verstopt. Ondertussen was bakker Bol teruggekomen van zijn ronde. Granny legde hem uit dat we Rinus even wilden lenen en vroeg of dat goed was. Bakker Bol vond het geen probleem.

Toen we voor de deur van de Bosheuvel stonden, zei Rinus: "Maar... Dit is helemaal geen museum."

Granny zei: "Je vergist je. Wacht maar af."

En Granny had natuurlijk gelijk. In optocht gingen we de eetzaal in, de taart voorop, gedragen door Rinus. Er ging een gejuich op dat ze in Wittekerke konden horen. Zelfs Juf Galsteen werd er vrolijk van.

Rinus zette de taart midden op de grote eettafel, zodat iedereen hem kon bewonderen, en Granny nam het woord: "Geachte dames en heren... nou ja, heren zijn er niet... Geachte dame en meisjes. Ik wilde jullie graag voorstellen aan Rinus, die deze taart gemaakt heeft."

Rinus kreeg een groot applaus. Hij werd er een beetje verlegen van.

Granny zei: "Rinus zegt dat deze taart de allerlekkerste van de hele wereld is. Maar dat kan iedereen wel zeggen. Dat geloven we pas als we de taart geproefd hebben. Zou Juf

Galsteen zo vriendelijk willen zijn om de taart aan te snijden?"

Juf Galsteen wilde wel zo vriendelijk zijn. Ze deelde de taart in 24 stukken. Iedereen kreeg een stuk, behalve Rinus, want die kreeg er twee. Hij had er immers voor gezorgd dat deze Moederdag toch nog goed afliep. Vlug werd er verse koffie en thee gezet en een grote kan warme chocolademelk gemaakt. Juf Galsteen hield nog een toespraak. Ze vertelde dat het een grote verrassing was en dat ze dan wel geen moeder was maar toch heel erg blij dat iedereen aan haar had gedacht. Petra en Marja waren opgelucht dat alles goed was afgelopen en iedereen vond dat deze taart echt de allerlekkerste taart was die ze ooit hadden geproefd.

Toen de laatste kruimel van de taart verdwenen was, zei Granny tegen Rinus, zo zacht dat niemand het kon horen, alleen ik: "Taarten zijn niet om in een museum te bewaren, Rinus. Taarten zijn er om op te eten als ze nog vers zijn. We snappen best dat je trots was op je allereerste zelfgebakken taart, maar we hopen ook dat je nog veel vaker taarten zult bakken, want daar doe je iedereen een groot plezier mee. Kijk maar om je heen. Heb je ooit zoveel gelukkige meisjes bij elkaar gezien? Zelfs Juf Galsteen is vandaag een beetje minder streng dan gewoonlijk. Jouw taart is dan misschien niet in een museum terecht gekomen, maar iedereen hier zal er nog vaak met veel plezier aan denken. Snap je dat?"

Rinus snapte het. Hij bedankte Granny. Hij vond het bovendien heel leuk dat hij bij het Moederdagfeest was uitgenodigd en zo ook van zijn eigen taart kon proeven.

"En dan nog één ding, dat je voortaan heel goed moet onthouden...", zei Granny: "Als je schrijft 'de taart was besteld', dan is dat met een d op het einde, want je kunt zeggen 'de bestelde taart', maar als je schrijft 'zij bestelt een taart', dan is dat met een t op het einde. Snap je dat ook?"

"Ja, Granny. Ik zal voortaan proberen er goed op te letten. Maar ik ben nooit zo goed geweest in taal.", zei Rinus.

"Als je ergens niet goed in bent, dan moet je gewoon wat vaker oefenen. Dat geeft niets. Iedereen is wel ergens goed in en wat minder goed in andere dingen. Jij bent misschien niet zo goed in taal, maar je bent een hele goede taartenbakker. Dus als we nou afspreken dat je voortaan net zo vaak oefent met lesjes schrijven als met taarten bakken, dan komt het wel goed."

Dat vond Rinus een goed plan. Hij beloofde het. Om te oefenen met schrijven, natuurlijk, want oefenen met taarten bakken hoefde hij niet, want deze taart was echt de allerlekkerste van de hele wereld.

"Ik zal voortaan bij elke taart een briefje schrijven. Zo kan ik beter worden met taal en degene die de taart koopt krijgt er een mooi versje bij, zodat hij later nog eens aan die vers gebakken taart terug te denken.", bedacht Rinus. Granny en ik vonden het een goed idee. Granny gaf Rinus een pen en een stuk papier en Rinus schreef (dit keer zonder fouten):

Vandaag is het feest. Gefeliciteerd.

Ook namens Rinus, die iets heeft geleerd.

Een slagroomtaart, zo moet je weten,

Die is gemaakt om op te eten.

Dit gedicht mag je bewaren

Zodat je over vele jaren

Nog eens terugdenkt aan deze dag

Met veel plezier en een vrolijke lach.

De zaak van de droevige poppen

Gisteren kwam Pauline spelen. Ze had haar pop meegenomen. Het was een pop die gemaakt was van lappen, met twee grote glazen kralen als ogen.

"Wat gaan we spelen?", vroeg Pauline.

Ik wist wel iets leuks: "We gaan de pop leren vliegen. Kijk, zo..." Ik gooide de lappenpop door de lucht en ving hem weer op.

Pauline vond het geen leuk spel: "Poppen hoeven niet te leren vliegen. Poppen liggen in poppenwagens en dragen poppenkleertjes."

"En als die poppen dan later groot zijn en ze willen piloot worden? Of ze gaan in het circus werken aan de trapeze? Of ze willen graag superheld worden, of popster? Dan is het wel handig als ze eerst hebben leren vliegen. Kijk, deze pop kan het al heel goed. Vangen!", zei ik.

Pauline ving de pop handig op: "Als deze pop piloot wil worden, dan moet ze leren om veel hoger te vliegen. Kijk, zo..." Ze gooide de pop zo hoog terug dat die precies met een van haar kraalogen tegen de lamp aankwam. De pop vond dat niet zo erg, maar de lamp was niet gewend aan vliegende poppen. De glazen bol brak en viel in duizend stukken op de grond. Daar hadden we de poppen aan het dansen...

"Wat is hier aan de hand?", vroeg Granny, die op het lawaai afgekomen was.

"We waren de pop vlieglessen aan het geven, Granny. Het was een ongelukje.", zei ik.

Pauline was al bezig met een stoffer en blik om de scherven bij elkaar te vegen en ik hielp haar met de prullenbak.

Granny kon er niet om lachen: "Ik kan jullie ook geen minuut alleen laten. Maar dat hoeft ook niet, want ik moet vanmiddag een belangrijke zaak oplossen en jullie mogen allebei mee."

Even later zaten we allebei achter in de DAF van Granny, en de pop van Pauline zat tussen ons in. Tom en Tom legden ons uit hoe Granny moest rijden en even later waren we er. Het was een groot saai gebouw met weinig ramen. "Poppenland" stond er op.

We gingen naar binnen, waar een strenge man in een donkerblauw pak op ons stond te wachten. Granny stelde ons voor en de strenge man gaf ons een hand en zei dat hij mijnheer van Poppel heette.

"Laten we eerst maar in de fabriek gaan kijken, Granny, dan kan je het met je eigen ogen zien. Het is niet te geloven. We hebben nog nooit zoiets meegemaakt.", zei mijnheer van Poppel.

De fabriek, zoals mijnheer van Poppel het noemde, was een hele grote hal waar allerlei mensen aan het werk waren. Sommigen zaten achter naaimachines poppenkleertjes te maken en anderen waren bezig om grote machines te bedienen. Mijnheer van Poppel legde het uit: "We maken hier onze beroemde porseleinen poppen. Elke pop heeft een hoofdje van porselein en we schilderen daar met de hand het gezichtje op. Daardoor is elke pop een beetje anders dan de anderen. Maar deze week is er iets vreemds gebeurd.

Als de poppenhoofdjes uit de oven komen hebben ze geen glimlach en vrolijke ogen, maar ze kijken juist heel droevig. Sommige poppen hebben zelfs een traan in hun ogen. Zo kunnen we ze niet verkopen natuurlijk."

Granny wilde dat wel eens met eigen ogen zien. Mijnheer van Poppel nam ons mee door de fabriek en legde uit wat iedereen deed: "Dit zijn Annabel en Mieke. Zij maken de kleertjes voor de poppen. Dit zijn Otto, Johannes en Bob. Die maken de lijfjes van de poppen. Die lijfjes moeten stevig zijn, want anders kan de pop niet staan. Dit zijn Pieter en Karel. Zij maken de vorm van de hoofdjes met een soort klei die porselein heet en een vorm van zacht rubber.

Dit zijn Anita en Belinda, die beschilderen de gezichtjes. Als dat klaar is kunnen de poppenhoofdjes de oven in zodat de klei hard gebakken wordt. In de oven krijgt elke pop zijn ziel, zijn eigen gezichtje. Maar precies daar, in die oven, daar gaat iets verkeerd. Het maakt niet uit hoe vrolijk we de gezichtjes schilderen; als ze uit de oven komen is het gezicht van elke pop droevig geworden. We hebben geen idee hoe dat komt."

Pauline en ik vonden het allemaal prachtig. We wisten niet hoeveel werk het was om een pop te maken, maar nu we het met onze eigen ogen konden zien, stonden we er van te kijken.

Granny vroeg aan mijnheer van Poppel: "Zouden Meg, Pauline en ik soms ook een poppengezichtje mogen beschilderen? Dan kunnen we zelf zien hoe het gaat."

Het mocht. Anita en Belinda gaven elk van ons een poppenhoofdje en legden uit hoe we het moesten doen. Je moest beginnen met de ogen. De ogen van de pop zijn het belangrijkste, zeiden ze. En daarna kwam de kleur van de huid en als laatste deed je de wenkbrauwen en de mond. De haren kwamen pas als het poppenhoofdje uit de oven kwam. Dan kregen ze ook een lijfje en werden ze aangekleed. We vonden het heel interessant en Anita en Belinda waren ook heel aardig. Ze hielpen ons echt met alles.

Eerst liet Anita ons een voorbeeld zien van een pop die ze beschilderd had, zodat we konden zien hoe het er uit moest zien voordat de pop in de oven ging, en ook nog een voorbeeld van een pop die uit de oven kwam.

"We gebruiken geen verf, maar glazuur. In de oven krijgt glazuur een mooie glans.", legde Belinda uit.

Het was een leuk werkje.

"Mijn pop wordt later een popster. Met blond haar dat alle kanten opstaat.", zei Pauline.

"Mijn pop wordt later piloot. Met verwaaid zwart haar.", bedacht ik.

"Mijn pop wordt een echte dame, met een lange jurk aan en keurig gekapte krullen op haar hoofd.", verzon Granny.

Pauline en ik vonden dat maar vreemd. Hoe kon je nou leuk spelen met een pop die als een verwaande tante in een dure jurk was aangekleed?

"Onze poppen zijn heel duur. De mensen kopen ze om ze te bewonderen. Ze zetten ze op een kastje of voor het raam.", legde mijnheer van Poppel uit.

"Nou, als ik zo'n mooie pop zou hebben, dan zou ik haar in een poppenwagentje leggen

en elke dag een stukje met haar door het park gaan wandelen. En in het park staat een tribune, waar mijn pop een pop-concert kan geven voor alle mensen in Polderdam.", vond Pauline.

Ik was het met haar eens: "Met onze poppen kan je tenminste spannende avonturen beleven. Een piloot maakt heel wat mee en een popster nog veel meer. Een pop die als een dame wordt aangekleed en die alleen maar in een hoekje mag staan om te worden bekeken, wat heb je daar nou aan? Poppen zijn om mee te spelen, niet om in een glazen kastje te zetten. Dat vind ik tenminste."

Pauline vond dat ook: "Ja, poppen zijn om mee te spelen, maar als ze een hoofdje van porselein hebben dan wordt dat wel een beetje moeilijk. Je kunt ze bijvoorbeeld niet zomaar leren vliegen. Dan vallen ze kapot."

We deden flink ons best. Na een halfuurtje waren we klaar. Het was mooi geworden. We gingen naar de kantine en we kregen een glaasje limonade en iets te eten: een zakje pop-corn.

In de kantine stond een glazen kast met de mooiste poppen die ze bij de poppenfabriek gemaakt hadden. Er waren poppen die als bruid verkleed waren, er waren poppen die er uitzagen als een prinses van vroeger, maar elke pop had een droevig gezicht.

Na een uurtje kwamen de poppenhoofdjes uit de oven. En... alle poppen hadden inderdaad droevige ogen en een treurige mond. Alle poppen? Nee. Twee paar poppenogen keken nog net zo vrolijk als we ze beschilderd hadden. Het waren de pop van Pauline en mijn pop...

"Dat is vreemd. Ik vraag me af hoe dat kan.", zei mijnheer van Poppel.

"Nou, ik vind het helemaal niet zo vreemd. De poppen van Pauline en Meg hebben gewoon iets leuks om naar uit te kijken als ze eenmaal verkocht worden.", zei Granny: "Die verheugen zich op een poppenleven vol avonturen. Het lijkt me logisch dat je daar vrolijk van wordt. Veel vrolijker dan alleen maar netjes aangekleed in een etalage te staan."

Mijnheer van Poppel begreep er niets van: "Maar... dat wil toch elke pop? Wie wil er nou geen mooie kleren aan en mooi opgemaakt haar?"

Pauline en ik snaptten het veel beter: "Nou, wij zouden er ook treurig van worden als we niet lekker mochten spelen, ook al worden we dan soms vies en ook al gaat er af en toe per ongeluk iets kapot. Ik zou er ook droevig van worden als ik de hele dag netjes aangekleed in een hoekje zou moeten zitten. Ik begrijp die poppen wel."

Granny kon het beter uitleggen: "Ik denk dat Meg en Pauline gelijk hebben. Elke pop heeft een ziel en alleen kinderen kunnen de ziel van een pop begrijpen. Kinderen spelen met poppen, niet omdat ze er zo mooi uit zien, maar omdat je met een pop leuke dingen kunt doen. De poppen die u maakt zijn prachtig, maar de poppen zelf hebben daar niet zoveel aan. Misschien moet u in plaats van porselein iets anders gebruiken, of misschien helpt het als de poppen iets minder deftig aangekleed worden. Het lijkt me duidelijk dat een pop niet lacht omdat iemand dat op haar gezichtje heeft geschilderd. Een pop lacht omdat zij het naar haar zin heeft bij het meisje van wie ze is."

Mijnheer van Poppel en ook Anita en Belinda knikten dat ze het begrepen hadden. Ze overlegden even met de andere mensen uit de fabriek. Even later kwamen onze poppen

terug, maar nu met haren en een lijfje en lekkere hippe kleren. Mijn pop had een leren jasje aan als een echte piloot en de pop van Pauline droeg een vrolijk broekpak met allerlei kleuren, net als een zangeres van een popgroep. En de poppen lachten vrolijk naar ons, alsof ze wilden zeggen: "Wij hebben wel zin om met jullie mee te gaan. Die avonturen, dat lijkt ons wel wat."

"Heel hartelijk dank voor alle hulp, Granny. We hadden gedacht om jullie deze poppen als cadeau mee te geven. Jullie hebben ze immers zelf gemaakt.", zei mijnheer van Poppel. Nou, dat was wel een verrassing. Pauline en ik bedankten hem voor het mooie cadeau.

Granny was nog niet overtuigd: "Ik weet niet of dat wel zo'n goed idee is, mijnheer van Poppel. Vanmiddag nog moesten deze twee de scherven opruimen van een avontuur dat ze met hun lappenpop hadden beleefd. Deze poppen zijn niet om mee te gooien, want anders zijn ze zo kapot."

"Nee, Granny, dat was omdat die lappenpop moesten leren vliegen. Mijn pop is piloot, die kan al lang vliegen.", zei ik.

"En mijn pop is een zangeres die al jaren beroemd is. Die heeft haar eigen vliegtuig om naar alle optredens te gaan. En dat vliegtuig wordt bestuurd door de pop van Meg.", legde Pauline uit.

Granny snapte het: "Nou, dan is het goed. Ik snap niet hoe jullie het voor elkaar krijgen. Zelfs een avontuur dat begint met een kapotte lamp loopt met jullie er bij toch weer goed af."

Ik dacht dat al onze avonturen altijd goed afliepen omdat Granny er bij was, Super Granny. Die krijgt het voor elkaar dat zelfs poppen om haar moeten lachen. Maar misschien lopen die avonturen altijd goed af omdat ik Granny er zo goed bij help. Ik zou het eerlijk gezegd niet weten...

Een MONSTER-zaak

Gisteren was het zaterdag. Op zaterdag heb je lekker vrij om te spelen, zal je denken, maar nee hoor. "We hebben deze week zoveel avonturen beleefd, dat je geen tijd hebt gehad om je schoolwerk te maken. Eerst aardrijkskunde leren, een les over de Biesbosch.", zei Granny toen ik na het ontbijt mijn werkjes in huis had gedaan.

Ik zuchtte eens diep en pakte mijn boek. Op dat moment ging de deurbel. Ik rende naar de voordeur en deed open. Het waren Pauline, Astrid en Ro.

"Kunnen we bij jou spelen? Mijn moeder heeft dames op de koffie, dus bij ons kan het niet.", vroeg Ro.

"En mijn moeder is de woonkamer aan het behangen, dus bij ons kan het ook niet.", legde Astrid uit.

"De woonkamer behangen? Alweer? Ze heeft vorige week toch ook al de woonkamer behangen?", vroeg ik verbaasd.

Astrid legde het uit: "Ja, mijn moeder had gezegd dat ik op het behang mocht tekenen, want ze ging toch alles opnieuw behangen, dus ik had een prachtige tekening gemaakt van een heks die op haar bezemsteel langs de maan vliegt, met een prachtige puntmuts en paars piekhaar. Alleen... voor zo'n grote tekening had ik een grote muur nodig, de muur in de woonkamer dus, en mijn moeder had gezegd dat ik mocht tekenen op het behang... maar alleen in de gang... want de woonkamer had ze vorige week dus al behangen... en dat laatste was ik eventjes vergeten... Nou ja, en dat nieuwe behang was gewoon hetzelfde witte behang als het oude. Hoe kon ik dat nou zien?"

Ik moest er om lachen. Met Astrid maakte je altijd de gekste dingen mee.

"Doe de deur eens dicht. Het is veel te koud buiten.", klonk het achter me. Het was Granny, die kwam kijken wie er voor de deur stond.

"Goedemorgen, Granny. We komen vragen of we bij Meg mogen spelen. Buiten is het veel te koud."

"Ja, dat mag wel, maar Meg moet eerst haar les over de Biesbosch leren, dus jullie moeten ondertussen dan maar iets rustigs gaan doen tot ze daarmee klaar is."

"Ja, dansen bijvoorbeeld.", grinnikte Astrid.

"Of zingen, dat is ook leuk.", bedacht Ro.

Granny schudde haar hoofd: "Niets dat herrie maakt, alsjeblieft. Ik ben de krant aan het lezen om te zien of daar nog belangrijke zaken in staan, en daar kan ik geen lawaai bij gebruiken."

Pauline wist een oplossing: "Tekenen. Over twee weken is het Halloween-feest op de Bosheuvel en Juf Galsteen had gezegd dat we tekeningen mochten maken van monsters en heksen en spoken. De mooiste tekening komt op de uitnodigingen."

Granny zette een kopje thee voor iedereen, ik pakte mijn aardrijkskundeboek en Ro, Astrid en Pauline renden naar mijn kamertje om even later weer terug te komen met hun armen

vol potloden, kleurkrijtjes, verfdozen en stapels wit papier. We gingen met zijn allen aan de keukentafel zitten en... het werd zowaar doodstil in huis. Af en toe hoorde je wat geritsel van papier, of geslurp uit een theekopje, maar meer geluid kwam er niet uit. Iedereen was druk bezig.

"Ik snap het niet, Granny. Hier staat dat er in de Biesbosch bevers zitten. Maar waar beven ze dan van? Beven ze van de kou of beven ze van schrik?", vroeg ik.

"Ze beven van schrik, want in de Biesbosch woont een MONSTER. Dit monster!", zei Astrid en ze hield haar tekening omhoog van een groen harig monster met zes armen en rode ogen.

"Nou, dat monster van jou is een lief poesje vergeleken met DIT MONSTER!", riep Ro uit en hij liet zijn tekening zien van een vuurspuwende draak met vleugels en een lange nek: "Dit monster woonde vroeger in Schotland, in het Loch Ness, maar toen hij daar iedereen had opgegeten is hij naar de Biesbosch verhuisd."

"Nou, dan moet dat salamandertje van jou maar goed oppassen dat hij deze GRIEZELOMA niet tegenkomt, want die eet hem met huid en haar op.", zei Pauline, maar toen ze haar tekening omhoog hield om te laten zien wat ze gemaakt had, moest iedereen heel hard lachen. Ze had Granny nagetekend, maar dan met vuurhaar en lange gele tanden en schele ogen en uitgestrekte armen die naar je grepen met lange scherpe nagels.

Zelfs Granny moest er om lachen. Een monster met een bloemetjesjurk, dat zie je toch niet elke dag. Ze wilde de krant dichtslaan, toen haar oog opeens op een klein berichtje viel. Ze zette haar bril recht op haar neus, keek nog eens of ze het wel goed gelezen had en zei: "Moet je nu eens horen wat er in de krant staat. 'Monster gesignaleerd in de Biesbosch'."

Opeens riep iedereen door elkaar: "O, wat gaaf. Een echt monster. Daar moeten we op af. Dan kunnen we hem natekenen voor de uitnodiging van het Halloween-feest. Dat zal een knalfeest worden, met een echt monster er bij."

Granny gebaarde dat iedereen stil moest zijn en zei toen: "Een monster, dat kan gevaarlijk zijn. Stel je voor dat hij kwaadaardig is, of dat hij zo lelijk is dat hij alle bevers wegjaagt. Dit is een zaakje voor een superheld. Berg die tekenspullen maar op, en dat aardrijkskundeboek ook, Meg, want dit is een spoedgeval. We gaan er meteen op af."

We pakten onze spulletjes van de keukentafel en renden naar boven. Ro vond in de gang een mattenklopper, die ik die ochtend had gebruikt om de kleedjes te kloppen. "Die nemen we mee. Als dat monster ons aanvalt, dan zal ik hem eens flink op zijn billen slaan.", zei hij dapper.

Pauline vond een visnet aan een lange stok: "Die nemen we ook mee. Als we een monster willen vangen, dan hebben we in ieder geval een net nodig."

Astrid vond het maar een raar idee: "Dat net is veel te klein. Hier heb ik een tube lijm, dat gaat veel beter."

"Hoe kan je nou met een tube lijm een monster vangen?", vroeg ik verbaasd.

"Nou, simpel.", zei Astrid: "Als het monster ons ziet, dan draait hij zich natuurlijk direct om, om er als een haas vandoor te gaan. Dan spuit ik snel die tube lijm leeg op zijn kont. Als

hij dan moe is van de achtervolging en even gaat zitten om uit te blazen... dan zit hij vastgeplakt en dan hebben we hem. Slim, toch?"

Die Astrid verzoon altijd de gekste dingen.

Ik dacht even na wat ik mee zou nemen en pakte toen mijn fotocamera uit de kast. Als ik een foto met flitslicht van het monster zou maken, dan zou hij vast en zeker op de vlucht slaan van de schrik, en dan had ik ook tegelijk een foto die we naar de krant konden sturen. Bij het berichtje in de krant stond namelijk geen foto van het monster.

We renden de trap af naar beneden, trokken onze jassen aan en stelden ons op in de keuken: "We zijn klaar, Granny. Laat dat monster maar komen."

Granny stopte wat pakjes drinken en roze koeken in haar tas voor onderweg, deed de krant in haar binnenzak, pakte haar autosleutels en zei: "OK, als jullie er klaar voor zijn, dan kunnen we vertrekken."

In de auto moesten we een beetje stil zijn, want Granny moest haar aandacht bij het verkeer houden, maar het duurde gelukkig niet lang voordat we in de buurt van de Biesbosch aankwamen. Ondertussen kon ik uitleggen wat ik allemaal over de Biesbosch had geleerd: "De Biesbosch is sinds 1994 een nationaal park en een beschermd natuurgebied. Dus de lege pakjes drinken en de plastic verpakking van de roze koeken niet in de natuur gooien, maar in je zak stoppen totdat je een prullenbak tegenkomt. De Biesbosch ligt op een plaats waar een aantal rivieren bij elkaar komen. Daardoor zijn er veel moerassen en eilandjes, en zijn er ook veel wilgenbomen, want die groeien het liefst op plaatsen waar veel water is. En er wonen ook dieren: behalve bevers zijn er bijvoorbeeld Schotse Hooglanders (dat zijn een soort koeien met lang haar) en zeearenden."

"Een watermonster dus. Ik dacht het al. Het is vast het monster van Loch Ness, dat hierheen is verhuisd. Die is natuurlijk die Schotse Hooglanders achterna gegaan.", zuchtte Ro.

"Maar goed dat ik een visnet heb meegenomen.", zei Pauline.

"Nou, kaplaarzen had beter geweest. Zie je hoeveel water en modder er in de Biesbosch ligt?", zei ik.

Granny stuurde de DAF een paar bochtjes om en zei: "Daar ligt het brugje van Sint Jan. Dat is een goed punt om onze speurtocht te beginnen. Van daar kan je een eind over de omgeving kijken."

Ze parkeerde de auto naast het brugje en wij sprongen er uit om zo snel mogelijk te kijken of we een glimp van het monster konden opvangen. We renden het brugje op, keken naar alle kanten, riepen naar elkaar en naar Granny... maar we zagen alleen een visser, die een beetje boos naar ons keek en toen zijn spullen pakte om een rustiger plekje te gaan zoeken.

Ondertussen kwam Granny ook het brugje opgelopen: "Hebben jullie het monster al ergens gezien?"

"Nee, Granny. Hij houdt zich natuurlijk onder water verborgen.", zei Pauline.

"Of tussen het riet. Daar kan je je ook heel handig verstoppen.", zei Ro.

"Ik heb een plan.", zei Astrid: "Monsters komen altijd tevoorschijn als je het niet verwacht. Als ik nou eens langs het water ga lopen, alleen en heel onschuldig, als een worm aan de hengel van een visser zeg maar, dan lok ik het monster naar me toe. En als hij zich laat zien, dan springen jullie met zijn allen op zijn nek. En dan hebben we hem te pakken."

Dat vonden we allemaal een goed plan. Astrid deed de tube lijm in haar jaszak, zodat het monster niet zou zien dat er op hem gejaagd werd, en ze ging langs de waterkant lopen, terwijl ze hardop zei: "Oh, wat ben ik onschuldig. Ik zou nu echt niet verwachten dat er een monster op me lag te loeren. Nee, dat kan toch niet? Een monster in de Biesbosch? Dat gelooft niemand." En wij verstopten ons in het riet, niet te ver van Astrid af.

Nadat Astrid een heel stuk gelopen had, keerde ze om: "Nou, ik weet niet of dat monster soms ligt te slapen, of dat hij gewoon een sufkop is die niet oplet, of misschien heeft hij zich wel aan de andere kant van het brugje verstopt." Maar het monster liet zich niet zien, dus Astrid liep naar de andere kant van het brugje, terwijl ze weer net deed of ze een onschuldig meisje was, alleen deze keer iets harder, want het zou natuurlijk best kunnen dat dat monster een beetje doof was: "Oh, wat ben ik onschuldig. Ik loop hier maar langs de waterkant, en er is verder niemand in de buurt..."

"Nou, IK ben in de buurt, en met al die herrie die jullie maken jagen jullie alle vissen weg. Bah. Kunnen jullie niet ergens anders gaan spelen? Het is hier een natuurgebied, weet je, en daar hoort ook bij dat je stil bent."

Het was die visser weer. Astrid schrok een beetje en kreeg een rood hoofd, maar ze moest ook wel een beetje lachen toen ze weer terug kwam rennen naar ons bij het brugje. "Oei, die was geloof ik een beetje boos.", grinnikte ze.

"Ach, misschien iemand die de hele week hard gewerkt heeft. Als mijn vader de hele week hard gewerkt heeft, moppert hij ook wel eens als ik te veel herrie maak.", legde Ro uit.

We gingen naast het brugje op de grond zitten en Granny gaf aan iedereen een pakje drinken en roze koek: "Maar die man had wel gelijk. Wij maken zoveel herrie dat we zo het monster nooit kunnen horen. Als je iets zoekt, en je kunt het niet vinden met je ogen, dan vind je het soms wel met je oren..."

We begrepen het en iedereen werd muisstil... nou ja, alleen Astrid niet, want die maakte slurpgeluiden met het rietje om ook het laatste druppeltje sinaasappelsap uit het pakje te kunnen halen. "Ssst!"

En toen werd het stil. Je hoorde alleen de wind. En de golfjes die tegen het brugje aan klotsten. Ergens in de verte krijste een meeuw. Of misschien was het wel een arend. En daar... tussen het riet... was dat een bever? Of was het een monster? Nu hoorden we het beter. Dat was geen bever... Dat was iets veel groters... Dat kon maar één ding zijn... Het monster!

Granny deed haar vinger voor haar mond om aan te geven dat we absoluut geen geluid mochten maken en gebaarde naar iedereen wat we moesten doen: van alle kanten, doodstil, op het monster afsluipen en op een teken van Granny hem met zijn allen tegelijk bespringen. Maar stil, muisstil, moesten we zijn, want anders zou het monster er onherroepelijk vandoor gaan.

Ro pakte zijn mattenklopper stevig vast. Pauline zwaaide geruisloos met het visnet aan de stok. Astrid haalde de dop alvast van de tube lijm af, om sneller toe te kunnen slaan. Ik hield mijn camera voor me uit, met mijn vinger op het knopje. En Granny hield haar

paraplu paraat, en we weten allemaal wat ze daar mee kan doen...

Voorzichtig, voetje voor voetje, elk van een andere kant, slopen we in de richting van het riet waar we het monster hadden gehoord. We waren er nu drie meter van af... twee meter... een meter... We keken elkaar aan, knikten en wachtten totdat Granny het teken gaf... en toen...

Met een woeste indianenkreet stormden we het riet in, zwaaiend met onze wapens. Het monster kon onmogelijk ontsnappen. Met een kreet van ontzetting stortte hij ter aarde, terwijl Ro hem met de mattenklopper bewerkte en Astrid de tube lijm op zijn kont leegkneep.

"Help. Stop. Genade.", riep het monster.

Granny had als enige niet toegeslagen maar bekeek het tafereel vanaf een afstandje, met haar paraplu in de aanslag: "Stop eens, jongens. Dit is helemaal geen monster. Het is die visser van daarnet."

Verbaasd lieten wij het monster los en keken eens goed. Inderdaad, het was die visser die zich onder een camouflagedeken had verstopt, tegen de kou natuurlijk.

"Sorry, mijnheer. We dachten dat je een monster was. Het stond in de krant, namelijk, dat hier in de Biesbosch een monster was gesignaleerd. En wij hebben over twee weken het Halloween-feest, dus we dachten..."

Granny pakte de krant uit haar binnenzak, zocht het artikeltje er bij en liet het aan de visser zien. Die krabbelde op, klopte de rietstengels van zijn jas en ging op een boomstronk zitten om het gebeuren te kunnen verwerken. Hij las het artikeltje en zuchtte: "Ja, het staat inderdaad in de krant. Dan is het eigenlijk ook allemaal een beetje mijn eigen schuld..."

Daar snapten we niets van, maar gelukkig legde de visser het uit: "Mijn naam is Monster. Gerard Monster. Ik ben tekenaar van beroep, maar iedereen is zo dol op mijn tekeningen dat ik bedolven word onder het werk. Ik moest er gewoon even tussenuit. Dus ik heb tegen niemand gezegd waar ik naar toe ging, en ik ben hem stiekem gesmeerd naar de Biesbosch, om lekker te gaan vissen. Maar mijn klanten wilden weten waar ik was en iemand is er blijkbaar achter gekomen en dat heeft een journalist van de krant gehoord en die heeft er een stukje over geschreven: 'Monster gesignaleerd in de Biesbosch'. Gérard Monster... Die journalisten schrijven van alles, vooral om de mensen bang te maken, want dan kopen meer mensen de krant."

Granny pakte de krant en las het stukje nog eens goed door: "Ja, het klopt inderdaad. Ik heb alleen de kop gelezen, en ik dacht dat het ging over een moerasmonster. En jullie waren zo druk met het tekenen van allerlei monsters... Het spijt ons, mijnheer Monster. Wilt u misschien een pakje sinaasappelsap en een roze koek, voor de schrik?"

Dat wilde mijnheer Monster wel. Hij pakte een tekenblok en potloden uit zijn vistas en begon iets te tekenen. Toen hij de roze koek op had liet hij het zien: het was een monster, een werkelijk prachtig monster. Een groen, harig monster met zes armen en rode schele ogen, met vleugels en een lange nek, de rook kwam uit zijn neusgaten en de vlammen kwamen uit zijn bek, hij had lange gele tanden en vuurhaar en uitgestrekte armen die naar je grepen met lange scherpe nagels... En als je goed keek... dan leek hij wel een beetje op Granny. Dus het was vast geen kwaad monster.

"Wow!", zei Pauline.

"Wat goed.", vond Ro.

"Dit wordt het knalste Halloween-feest van allemaal.", lachte Astrid.

"Is die voor ons? Nou, heel hartelijk bedankt, hoor, mijnheer Monster.", zei ik.

Granny pakte de tekening aan en deed hem voorzichtig in haar tas: "Dat is heel aardig van u. Dank u wel. Dat had u niet hoeven doen."

Mijnheer Monster was nog niet klaar. Hij pakte een nieuw vel papier en begon daar weer met zijn potlood overheen te bewegen. Nu was hij er wat langer mee bezig, maar toen het af was konden we zien waarom: deze keer stonden er twee figuurtjes op het papier, een oma met een bloemetjesjurk met naast haar een klein blond meisje met een paardenstaartje.

"Wow. Dat ben ik! En dat is Granny. Wat leuk. Die tekening ga ik gebruiken als voorplaat van mijn schrift, waarin ik al onze avonturen opschrijf. Zo wordt het net een echt boek.", riep ik blij.

"Die is voor de roze koek en het vruchtensapje. De tekening van het monster is zodat jullie nu weer naar huis kunnen, zodat ik misschien vanmiddag nog iets kan vangen. Een visje, bedoel ik, en geen monster natuurlijk. Monsters bestaan niet.", lachte mijnheer Monster.

"U hebt gelijk, mijnheer Monster. We zullen u verder maar met rust laten. Dat heeft u wel verdiend. Nogmaals hartelijk bedankt. En nog een prettige middag.", zei Granny.

Samen liepen we terug naar het brugje van Sint Jan. We borgen onze wapens op in de kofferbak van de DAF en gingen op de achterbank zitten, terwijl we nog zaten te grinniken over het leuke avontuur dat we hadden beleefd.

"Nou komen we straks toch thuis met een monster uit de Biesbosch. Het is alleen geen echt monster, maar een tekening.", lachte Ro.

"Nou, maar dan wel een tekening die veel beter is dan die van jouw monster van Loch Ness, want die leek echt meer op een tuinslang met een regenscherm.", lachte Pauline.

"Die arme mijnheer Monster. Hij wilde alleen maar een rustig middagje en dan wordt hij opeens overvallen door vier monstervangers. Nou ja, in ieder geval kan hij nu rustig blijven zitten.", zei ik.

Astrid schrok: "Oei. Dat geloof ik ook, dat hij de rest van de middag daar blijft zitten. Ik heb die hele tube lijm op zijn kont gesmeerd, en toen is hij op die boomstronk gaan zitten... Die blijft daar nog wel even plakken... Die gaat voorlopig niet naar huis."

"Of hij moet zijn broek uittrekken.", lachte Granny: "Ha, ha. Wat zullen de mensen schrikken van mijnheer Monster die zonder broek over straat gaat."

Dat vonden we allemaal zo grappig, dat we niet konden stoppen met lachen totdat we weer thuis waren.

De zaak van de verdwenen Eiffeltoren

Gisteren was het zaterdag. Toen ik bijna klaar was met mijn sommen ging de telefoon. Granny nam op, zei vriendelijk "Goedemorgen" en luisterde naar wat de andere kant te vertellen had. Ze antwoordde met korte woordjes: "Hm... Wat vreemd... Inderdaad... Ja, dat begrijp ik..." en toen het eindelijk duidelijk was zei ze: "Maak je maar geen zorgen. We komen er direct aan. Ik denk... dat we er over een uur of 4 zijn... Tot dan."

Ik snapte er niets van. Wat ik wel begreep was dat ik heel snel die laatste som af moest maken, want Granny had gezegd 'we'. Ik moest ook mee. Dat zou wel eens een nieuw avontuur kunnen worden.

Granny legde de hoorn op de haak, pakte haar handtas en zei: "Pak je rode koffertje maar. Je mag je pyjama er in doen en schone kleren voor de volgende dag. En je tandenborstel niet vergeten natuurlijk."

Dat hoefde ze geen twee keer te zeggen. Dit zou wel eens een avontuur kunnen worden waarvoor we op reis moeten. En als we er over 4 uur zijn... dan gaat die reis vast verder dan Bovendijk of Wittekerke. Minder dan vijf minuten later was ik al klaar om te vertrekken, maar Granny was nog sneller. Ze stond met haar blauwe rolkoffertje in haar hand al bij de deur te wachten.

"We hebben niet eens tijd om koffie te drinken.", zei ik.

"Koffie drinken we wel in de trein. Heb je je sommenboek bij je? En je schrift om morgen je avontuur in op te kunnen schrijven?", vroeg Granny.

Verwaaid! Ze denkt ook altijd aan alles. Dat avonturenschrift zat natuurlijk als eerste in mijn rode koffertje, maar dat sommenboek... dat was ik expres vergeten. Ik pakte het sommenboek snel van de keukentafel en stopte ze in mijn koffertje: "Klaar."

Voor de deur stond mijnheer Boterbloem te wachten met zijn auto. Hij was zo vriendelijk om ons naar de bushalte in Bovendijk te brengen. Polderdam, waar we wonen, is namelijk zo saai dat er niet eens een bushalte is. We kochten een buskaartje naar Wittekerke, daar stapten we op de stoptrein naar Amsterdam en in Amsterdam kochten we een kaartje voor de supersneltrein naar... Parijs.

Ik had direct wel 100 vragen: "Gaan we naar Parijs? Wat spannend. Ben je wel eens in Parijs geweest, Granny? Wat gaan we daar doen?"

Granny zei niets. Ze glimlachte alleen. Ik kende haar ondertussen al goed genoeg om te weten wat dat betekende: dat is een lang verhaal en dat vertel ik nog wel eens. Maar gelukkig hoefde ik er deze keer niet zo lang op te wachten. Toen we eenmaal in de supersneltrein onze plaatsen hadden gevonden en onze koffertjes in het bagagerek hadden opgeborgen was het tijd voor de trein om te vertrekken en voor Granny om uit te leggen waar al die geheimzinnigheid nou precies voor nodig was.

"Vanmorgen werd ik opgebeld door Tim de Wit. Vroeger, voordat jij geboren was, woonde Tim de Wit ook in Polderdam. Hij was toen agent-in-opleiding, maar toen die opleiding eenmaal was afgelopen en hij een echte agent was geworden, was er geen werk meer voor hem in Polderdam. Hij ging op zoek waar men een politieagent nodig had en... kreeg een baantje in Parijs. Vanmorgen belde hij me op. Hij heeft onze hulp nodig. Het is allemaal heel geheim, dus hij kon over de telefoon niet veel zeggen, maar als we eenmaal

in Paris zijn dan zal hij alles haarfijn uitleggen. Ondertussen kan je wel een uurtje sommen maken, lijkt me."

"Verwaaid, Granny. Ik heb vanmorgen ook al een uur sommen gemaakt. Ik dacht dat je had gezegd dat we in de trein koffie gingen drinken. Van sommen heb ik mijn buik wel vol, maar warme chocolademelk... daar is nog wel plaats voor.", zei ik.

"Dat is inderdaad waar. Vooruit dan maar. We gaan eens kijken of we hier iets kunnen bestellen.", zei Granny. En zo werd de reis in de supersneltrein een leuk avontuur, veel leuker dan stomme sommen in ieder geval. Granny dronk koffie, ik kreeg warme chocolademelk en we aten een gevulde koek. We keken naar buiten waar we van alles zagen en Granny vertelde over alles wel een leuk verhaal. We kwamen door België, waar we stopten om mensen in en uit te laten stappen, en voordat we tijd hadden om ons te vervelen waren we al bijna in Parijs.

"We komen aan op het station Gare du Nord. Tim de Wit had gezegd dat hij daar op ons zou wachten.", legde Granny uit.

"Ben je al eens in Parijs geweest, Granny?", vroeg ik, een beetje nieuwsgierig.

"Oh, zo vaak. Het is een leuke stad en er is altijd wel iets te beleven. En de Fransen zijn hele aardige mensen, al hebben ze soms wel wat vreemde gewoontes. Ze eten bijvoorbeeld geen boterhammen maar stokbrood en ze drinken liever een wijntje dan een biertje. En ze spreken Frans."

Oei. Daar had ik niet aan gedacht. Parijs ligt in Frankrijk en daar spreken ze Frans. "Ik spreek geen Frans. Hoe kan ik nou betalen in een winkel of een treinkaartje kopen als ik geen Frans spreek?", vroeg ik me hardop af.

"Ach, dat Frans is niet zo moeilijk, hoor. In het Nederlands gebruiken we ook veel Franse woorden. We zitten nu bijvoorbeeld in een koe-pee. Een klein stukje van een trein noemen we een koe-pee en dat is een Frans woord."

Granny pakte mijn schrijft en schreef het op: coupé, met een streepje op de e.

"Dat is wel lastig. In het Frans schrijven ze de dingen anders als dat ze het zeggen, dus je moet altijd leren hoe je iets zegt én hoe je het schrijft. Maar verder is het niet zo moeilijk als het lijkt, hoor. Als je ergens komt zeg je 'bonzjoer' [Granny verbeterde dat, want je schrijft bonjour] en als je weer weg gaat zeg je 'ooievaar' [au revoir]. In Nederland is het netjes als je met twee woorden spreekt, maar de Fransen zijn nog netter en spreken zelfs altijd met drie woorden. Siel voe plé [s'il vous plait] betekent alsjeblieft, voe lee voe [voulez vous] betekent 'wilt u' en tot slot heb je nog mijnheer mesjeu [monsieur], mevrouw madame en jongedame mademwasél [mademoiselle]. Dan kom je al snel een heel eind.", legde Granny uit. Ze hielp me met het opschrijven van al die Franse woorden en zinnen. Als je iets opschrijft kan je het veel gemakkelijker onthouden. Verwaaid. Zo zat ik toch nog schoolwerk te maken, al waren het geen sommen dit keer.

We stapten uit de trein op het station Gare du Nord en Granny moest lachen toen ik vrolijk tegen de conducteur zei: "Ooievaar, mesjeu."

"Dat heb je snel onder de knie. Ik snap nu wel waarom iedereen altijd zegt dat je behoorlijk slim bent voor je leeftijd.", vond Granny: "Kijk. Daar komt Tim de Wit aan."

"*Bonjour, monsieur* Tim de Wit.", groette ik beleefd. Dat waren wel 5 woorden in plaats van

3, dus ik hoopte dat het beleefd genoeg was voor de Fransen.

Tim de Wit moest er om lachen: "*Bonjour, mademoiselle*. Heb je ook een naam? Hoe heb je zo snel Frans geleerd?"

Ik vond Tim de Wit de leukste agent die ik ooit ontmoet had. Hij was heel aardig. Hij wilde zelfs mijn rode koffertje dragen voor me. Dat hoefde niet, want hij was niet zwaar. We besloten om eerst maar naar zijn huis te gaan, zodat hij uit kon leggen wat er aan de hand was.

Hij had de auto vlak voor het station geparkeerd. Het was een echte politieauto, en nog wel een politieauto uit Parijs. Tim deed de deur open en zei: "*Voulez vous, mademoiselle?*", en ik stapte in en zei: "*S'il vous plait, monsieur*".

"Als je 'dank je wel' wilt zeggen, dan is dat *merci* in het Frans.", legde Tim de Wit uit. Weer iets geleerd. Zo gaat het wel snel en het is ook niet echt moeilijk.

Tim de Wit woonde een heel eind van het station. We reden zo lang en zo ver, dat ik dacht dat hij vast aan de andere kant van Parijs woonde, maar hij legde uit dat Parijs nog veel groter was dan ik dacht. Ze hadden zelfs een heleboel treinen die onder de grond verstopt zaten en die alleen maar van één kant van Paris naar de andere kant reden, en dan weer terug natuurlijk. Die treinen noemen ze de metro. Maar dat zouden we straks wel zien, als we naar het politiebureau gingen. Eerst naar huis en een broodje eten.

Tim woonde in een heel hoog huis, maar alleen op de zolder. Terwijl we een broodje aten (een stokbroodje met heerlijke zachte kaas), legde Tim uit waarvoor we gekomen waren.

"Vanochtend kwam er een mevrouw bij ons op het bureau en ze vertelde me dat ze had gehoord dat iemand van plan was om de Eiffeltoren te stelen. Dat leek haar meer een zaak voor de politie. Ik zit bij de agenten die de Eiffeltoren bewaken, dus kwam ze bij mij terecht. Ze vertelde me dat ze madame Duroc heette en dat ze in een telefooncel met haar moeder aan het bellen was, toen ze in de telefooncel naast haar duidelijk iemand hoorde vertellen dat hij vanavond laat de Eiffeltoren ging stelen. Van schrik liet ze bijna de hoorn uit haar handen vallen. Ze luisterde zo goed als ze kon, maar het enige dat ze verder nog hoorde was "Quá. Qué. Qué." Qua is Frans en betekent 'wat'. Daarna hing de man de hoorn op de haak en verdween tussen de mensen op straat. Het enige dat ze verder nog kon vertellen was dat hij een witte hoed op had en een lange beige jas droeg. Maar ja, hier in Parijs hebben misschien wel een miljoen mensen een beige jas en een witte hoed. Daar is geen beginnen aan."

Ik vond dat je het niet zo snel op moest geven: "Maar als de commissaris alle agenten op pad stuurt, dan heb je die beige jas toch zo gevonden?"

"Het probleem is dat de commissaris het hele verhaal niet geloofde. Hoe kan iemand nou ooit de Eiffeltoren stelen? Dat is onmogelijk. Die madame Duroc zal het wel niet goed gehoord hebben, dacht hij. Dus de politie doet niets.", zuchtte Tim de Wit.

"Dan wordt het de hoogste tijd dat wij wel iets gaan doen.", vond Granny: "Ik denk dat we het beste kunnen beginnen met het bekijken van die Eiffeltoren. Dan weten we tenminste waar we het over hebben."

We liepen de voordeur uit, liepen de straat uit, sloegen rechtsaf op de hoek en... daar was de Eiffeltoren al. In Polderdam hebben we niet zulke hoge huizen als in Parijs, maar zelfs het hoogste gebouw van Polderdam, de kerktoeren, was maar een speelgoedhuisje

vergeleken met deze Eiffeltoren. Ik had nog nooit zoiets groots gezien.

Granny legde het beter uit: "Als je de Eiffeltoren op het plein in Polderdam neer zou zetten, dan zou de eerste poot op weeshuis De Bosheuvel terecht komen. De tweede poot zou op de plaats van de school staan. De derde poot zou het hele park in beslag nemen en de vierde poot zou in het weiland van boer Gerben staan. Zo groot is die Eiffeltoren. En hoog dat hij is..."

"317 meter hoog, zegt Tim de Wit: "Het is de hoogste toren van Europa en hij is meer dan 100 jaar geleden gebouwd. We gaan naar boven, zodat we hem goed kunnen bekijken."

Nadat we de kaartjes hadden gekocht moesten we even wachten totdat de lift kwam. Die lift zat verstopt in een van de vier poten van de toren. Daarna gingen we met een andere lift nog verder omhoog, totdat we op de bovenste verdieping stonden. Meer dan 300 meter onder ons zagen we het park waar we daarnet nog liepen. Er was gelukkig een hek zodat je niet naar beneden kon vallen.

Juf Galsteen heeft hoogtevrees. Daarom draagt ze nooit schoenen met hoge hakken. Zelfs als ze dikke sokken aan heeft wordt ze al draaierig, zegt ze. Maar als je last van hoogtevrees hebt, dan moet je zeker geen hulpje van een superheld worden. Als je avonturen wilt beleven, dan moet je niet zo snel bang zijn. En als je overal snel bang van wordt, dan kan je beter thuis blijven in plaats van avonturen beleven. Ik vond het prachtig in ieder geval, die Eiffeltoren. Nu kon ik ook mooi zien hoe groot Parijs wel was, want hoe hoog we ook stonden, nergens kon je zien waar Parijs ophield. Overal huizen en wegen en auto's en pleinen en dwars door dat alles heen stroomde een brede rivier.

"Die rivier, dat is de Seine", legde Tim de Wit uit: "Zie je daar dat eilandje met dat plein en die grote kerk? Die kerk is de Notre Dame en het politiebureau is aan de andere kant van het plein."

Hij vertelde nog veel meer, maar dat kon ik allemaal niet meer onthouden. Na een hele tijd was het tijd om weer af te dalen. Granny wilde niet met de lift.

"We gaan lekker lopen. Dan kan je goed zien hoe hoog de Eiffeltoren is. Lopen is gezond. En naar beneden, de trap af, daar wordt je niet zo moe van.", zei ze.

Voordat we helemaal beneden kwamen was er nog een tentoonstelling en een restaurantje waar je limonade kon drinken en van alles en nog wat. Ik keek mijn ogen uit. Dat had ik niet gedacht, toen ik vanmorgen mijn sommen aan het maken was, dat ik nog dezelfde middag zomaar in Parijs de Eiffeltoren zou beklimmen. Ik bofte toch maar met zo'n oma als Granny. Dit was echt het mooiste avontuur dat ik ooit had beleefd.

Toen we eindelijk weer beneden waren, gingen we op een bankje zitten in het park. Het was tijd om eens diep na te denken: "Ik snap niet hoe iemand zo'n grote toren zou kunnen stelen. Ik denk niet dat er een hijskraan bestaat die hoog en sterk genoeg is.", zei ik.

"Datzelfde zei de commissaris. Die Eiffeltoren, die kan je echt niet even in je binnenzak stoppen, zei hij. Maar in ieder geval zal ik mijn ogen en oren goed open houden. En als ik iemand zie met een beige jas en een witte hoed, dan zal ik hem extra goed in de gaten houden.", zei Tim de Wit. We namen afscheid, want zijn middagpauze was voorbij en hij moest zijn ronde lopen.

"Ooievaar, Tim de Wit.", zei ik in mijn beste Frans, en Granny zei: "Tot vanavond."

Granny en ik liepen een rondje door het park en daarna nog een stukje verder, langs het water. We gingen een brug over, liepen langs prachtige oude gebouwen en door mooie groene parken. Granny zei niet veel. Ze had niet veel aandacht voor de straten en de pleinen. Het was dan ook een groot raadsel, zo groot als de Eiffeltoren, en als je daar niet goed over nadenkt, dan kan zelfs een superheld dat niet oplossen. En als een superheld het niet op kan lossen, dan kan een klein meisje zoals ik het al helemaal niet. Ik zei dus ook maar niets, maar keek ondertussen wel mijn ogen uit in deze stad.

We liepen door een park met een grote vijver. De vijver in de tuin van Ro was rond, maar deze leek wel op een rivier. Hij was bijna zo lang als het park. In het midden was een grote cirkel met een fontein. Granny wilde even zitten, zodat ze beter na kon denken. We gingen op de rand van de vijver zitten zodat ik de eenden kon begroeten: "Kwek, kwek, kwek. Bonjour, eenden."

De eenden groetten vrolijk terug: "Kwak, kwak, kwak." Ja, dat zijn natuurlijk Franse eenden. Die kwekken in het Frans.

De eenden kwamen nieuwsgierig dichterbij. Ze dachten zeker dat ik wat te eten voor ze had meegenomen: "Ik heb geen brood meegenomen. De volgende keer misschien. Vandaag zijn we op zoek naar een heer in een beige jas met een witte hoed op. Hebben jullie er misschien een gezien?"

De eenden kwekten vrolijk terug.

"Nou, daar snap ik niets van. Maar het is ook zo dat er wel een miljoen mensen in Parijs rondlopen met een beige jas en een witte hoed. Kijk, daar aan de overkant loopt er bijvoorbeeld een. Verwaaid. Dat lijkt mijnheer de Keyser wel."

De man nam zijn hoed af voor iemand die hij tegen kwam, een andere keurige heer in een zwarte jas, en ik kon het nu goed zien. Het was inderdaad mijnheer de Keyser, de vader van Roderick uit onze klas. Ik had mijnheer de Keyser een paar keer gezien als hij Ro uit school kwam halen. Dat deed hij niet lopend of op de fiets, zoals de meeste vaders en moeders, maar hij kwam altijd in zijn grote zilveren auto met chauffeur. Ze woonden vijf huizen verderop, vlak bij de school. Ik snapte nooit dat je zo'n klein stukje niet kon lopen.

Granny was op een bankje gaan zitten om beter na te kunnen denken. Ze hoorde me wel praten, maar ze besteedde er niet veel aandacht aan. Je kunt namelijk niet luisteren en nadenken tegelijk. Maar toen ik tegen de eenden vertelde dat dat mijnheer de Keyser wel leek te zijn, stond Granny op en kwam naar me toe. Ze had haar ogen gericht op die man met die witte hoed en die beige jas, die aan de andere kant van de vijver blijkbaar net een goede vriend had ontmoet. Ze begroetten elkaar met een handdruk en een omhelzing, lachten allebei vrolijk en gingen samen verder, naar de andere kant van het park.

"Ken jij die mijnheer?", vroeg Granny.

"Ik weet niet zeker of het hem is, maar hij lijkt wel veel op de vader van Ro, die jongen die in dezelfde klas zit als ik. Ze wonen in Villa Rodondendron, dat grote huis aan de rand van Polderdam."

Granny keek de twee mannen na. Ze waren al bij het hek van het park. Nog even, en ze zouden voor altijd verdwenen zijn.

"Dat je in Parijs iemand ziet die je kent, dat is toevallig. Maar als die persoon ook nog eens een witte hoed en een beige jas heeft... Dat is toevalliger dan tien keer achter elkaar zes

gooien met een dobbelsteen. Dat is te toevallig om toeval te zijn. We moeten hem achterna.", zei Granny.

"Maar... als we om de vijver heen moeten lopen, dan moeten we helemaal terug naar het begin van het park. Dan zijn ze al lang verdwenen.", zei ik.

Granny nam een snelle beslissing: "Door het water", zei ze: "De vijver is niet diep."

Ja, voor Granny is dat gemakkelijk. Ze doet gewoon haar schoenen uit, tilt haar bloemetjesjurk een stukje op en wandelt rustig naar de overkant. Alleen... ik heb niet zo'n handig superheldenkostuum... Snel doe ik mijn sokken en schoenen uit. Broekspijpen oprollen? Lukt niet. Geen tijd. Rennen. Brrr wat koud. "Ik kom er aan, Granny. Wacht op mij."

Op de rand van de andere kant van de vijver hield Granny me even tegen: "Even een rondje draaien. Langzaam... Zo, ja. Nu zijn je kleren weer droog en ze ruiken lekker fris naar bosviooltjes. Je wilt toch zeker geen verkoudheid oplopen?"

Terwijl ik snel mijn sokken en schoenen aantrok, merkte ik dat mijn natte spijkerbroek droog was. Ik vroeg: "Wat was dat?"

"Ach, oma's hebben altijd van die handigheidjes van vroeger... En andere oma's hebben een Hoehetiaanse vochtonttrekker in hun handtas, dat werkt ook goed." Ze stopte een soort zaklamp terug in haar tas: "Maar nu vlug achter die mijnheer de Keyser aan. Ik heb die man ook wel eens gezien. Op de geheime basis in Hoehétidan, waar de kwakstralen werden ontwikkeld, geheime stralen waarmee je dingen kan... verkleinen. Kwak, kwak, kwak... en de Eiffeltoren wordt zo klein dat je hem als souvenir in je jaszak mee naar Polderdam kan nemen. En met een Eiffeltoren maak je van Polderdam de grootste attractie van het land."

"Maar dan moeten het park, de school en de Bosheuvel verdwijnen... Dat nooit! Doorlopen, Granny. We raken hem kwijt.", zei ik.

Natuurlijk zou het voor een superheld als Granny een fluitje van een cent zijn om met één super-sprong die twee mannen in te halen, maar... bij een achtervolging mag je juist niet opvallen, dus liepen we zoals een oma en een kleindochter dat doen, en zo verloren we mijnheer de Keyser meer en meer uit het oog. Maar we hadden geluk. Mijnheer de Keyser stopte even om afscheid te nemen van zijn vriend, net lang genoeg om onze achterstand te verkleinen. Mijnheer de Keyser sloeg rechtsaf een straat in en ging het eerste gebouw binnen. Oei, wat nu?

"Een slimme man, die mijnheer de Keyser. Het is etenstijd. Ik heb ook wel honger. Zullen we hier maar iets gaan eten, Meg?"

Het was inderdaad een restaurant. En wat voor een. Hier zouden ze de koningin van Engeland nog tegenhouden als ze niet gereserveerd had. Durf ik hier wel naar binnen, met mijn gele trui, mijn rode jack en mijn spijkerbroek? Natuurlijk durf ik dat. Granny is er toch bij? Dan durf ik alles.

De zaak van de verdwenen Eiffeltoren (deel 2)

We werden verwelkomd door een deftige ober, die leek op een statige pinguïn met een strikje: *"Bonjour, madame, mademoiselle."* Hij zei nog meer, maar dat verstond ik niet. Granny legde in het Frans aan hem uit dat we graag aan de tafel van de heer de Keyser zouden willen zitten. De ober vond blijkbaar dat dat niet kon, maar ik verstond er toch niets van wat hij allemaal zei, dus ik liep alvast de eetzaal in en zwaaide naar mijnheer de Keyser: "Hallo. U bent toch de vader van Roderick? Die zit bij mij in de klas. Wat leuk om u hier tegen te komen. Granny en ik waren juist op zoek naar een leuk eethuisje. Het is voor ons de eerste keer dat we in Parijs zijn, dus we kennen de weg nog niet zo goed. Het is altijd fijn om dan een bekende te ontmoeten. Vindt u het erg als we bij u aan tafel komen zitten? Al die mensen hier praten Frans en dat leren we nog niet in groep 4."

Ik wachtte niet tot Granny en de ober klaar waren met hun praatjes, ik wachtte ook niet of mijnheer de Keyser het goed vond, maar ik ging gewoon zitten en wenkte naar Granny dat er ook een stoel voor haar was. Granny stak haar duim op, als teken dat ze er aan kwam en dat ik dat goed gedaan had zo. De ober wilde haar niet verder laten gaan, maar Granny trok zich daar niet veel van aan en kwam, met de ober achter haar aan, aan onze tafel zitten.

"Weten jullie zeker dat je hier wilt eten?", vroeg mijnheer de Keyser: "Dit restaurant is een chique zaak. Het is het duurste en beste restaurant van Parijs."

"Oh, we betalen voor onszelf, hoor. Wees maar niet bang. Granny heeft een hoge beloning gekregen voor het terugbrengen van een ontsnapte kanarie, die eigenlijk een parkiet was, dus we hebben geld genoeg.", glimlachte ik.

De ober wilde Granny en mij nog niet met rust laten. Mijnheer de Keyser legde in het Frans uit dat het wel goed was zo. Een vriendinnetje van zijn zoon, van school, en die wilde met haar oma iets eten. De ober sputterde nog een beetje tegen, maar hij begreep dat je een klant als mijnheer de Keyser altijd netjes moest behandelen en ging de wijnkaart halen zodat we iets te drinken konden bestellen.

Mijnheer de Keyser bestelde een glas champagne en Granny een glaasje rode wijn.

"Heeft u ook water?", vroeg ik aan de ober.

Mijnheer de Keyser sprak goed Frans en hij hielp me een beetje: "Water in het Frans is Eau."

"O? Oh. Goed. O. Siel voe plét.", zei ik in mijn beste Frans. Dat was ook al niet goed. In een chic restaurant hebben ze namelijk geen water, maar wel een heleboel andere woorden, die allemaal water betekenen, alleen komt het ergens anders vandaan.

De ober legde het uit: *"Eau? Bien sûr, mademoiselle. Perrier? Evian? Agua de Voss? Vichy?..."*

Voordat hij verder de hele aardrijkskundeles met alle plaatsnamen uit Frankrijk op kon noemen zei ik snel: "Vichy." Ik vond zelf dat het leek of ik er verstand van had, maar ik hoopte gewoon dat ik het goed had gezegd en dat ze niet met een of ander groen drankje aan zouden komen waar de rookwolken uit opstegen of iets waardoor je in een kikker zou veranderen of zo. Die ober keek zo streng... "Merci.", zei ik er nog maar snel achteraan, want in Parijs werkt het altijd beter als je beleefd bent en met drie woorden spreekt:

"*Vichy, merci, monsieur.*" Beter kon ik het echt niet.

Gelukkig begreep de ober het. Even later zette hij een grote fles water met bubbeltjes voor me neer en net zo'n deftig glas als het glas champagne dat hij voor mijnheer de Keyser neerzette. Met een witte doek om de fles schonk hij een klein beetje rode wijn in het glas van Granny, zodat ze kon proeven of het goed was. Granny nam een klein slokje, proefde aandachtig en zei in het Frans: "*Très bien. Merci.*", zodat de ober wist dat het lekker was en dat hij het glas wel vol mocht schenken.

De ober had gezien dat ik dat alles vol bewondering zat te bekijken. Misschien was het daarom dat hij bij mij hetzelfde deed: een klein beetje water in mijn glas, zodat ik kon proeven of het goed was.

Ik nam een klein slokje. Water is water, dat dacht ik tenminste altijd, maar in een chic restaurant in Parijs, met een ober die voor je inschenkt, dat is toch iets anders dan een slokje water nemen na het tandenpoetsen. Ik proefde... dat het anders smaakte als thuis. Een beetje maar, hoor, en zeker niet vies, dus ik zette het glas weer op zijn plaats en zei beleefd: "*Très bien. Merci.*"

Terwijl hij mijn glas volschonk en de fles ernaast op de tafel zette, zei de ober nog van alles tegen me, maar ik begreep er geen jota van. Het leek een beetje alsof hij me iets had gevraagd en nu op antwoord wachtte.

"Als dit echt een chic restaurant is, dan hebben ze toch wel een ober die alle talen spreekt, of tenminste Nederlands? Dat hoort in een chic restaurant.", zei ik tegen mijnheer de Keyser, en die vertaalde het voor de ober. De ober werd een beetje rood en zweeg in alle talen, of tenminste in het Nederlands. Het was dus inderdaad een chic restaurant.

Even later kwam een andere ober de menukaart brengen. Ze dachten daar in de keuken vast en zeker: Hoe eerder ze klaar zijn, hoe eerder ze weg zijn.

Deze ober sprak Nederlands, al sprak hij alles wel een beetje vreemd uit. Maar hij deed zijn best. Zijn Nederlands was in ieder geval beter dan mijn Frans, dus dan mag je iemand niet uitlachen. "*Alstublieft, madame, mademoiselle, monsieur.* De specialiteit van de dag is een schotel van wijngaardslakken in een saus van verse groene peper.", legde hij uit.

Slakken? Eten ze in Parijs slakken? Oei. Die menukaart was natuurlijk in het Frans. Ik snapte er helemaal niets van. Ratatouille? Zou dat van rat gemaakt worden? Ze hebben ook Mouse Au Chocolat, dat zou zomaar gebakken muis met chocoladesaus kunnen zijn.

"Wat is 'grenouille'?", vroeg ik zachtjes aan Granny, maar de ober had het gehoord: "Dat is een Franse specialiteit. Heel lekker. Kikkerbiljetjes."

Ik wist niet of ik nu moest lachen of bang moest worden. Eerst slakken en nu kikkerbiljetjes? En het is nog een specialiteit ook? Ik ben gek op avonturen, maar er zijn wel eens stukjes avontuur die ik liever niet beleef. Zoals kikkerbiljetjes eten. Bah. Ik durfde nu helemaal niet meer op die menukaart te kijken. Maar ja, als ik in Parijs iets te eten wilde bestellen, dan moest ik wel iets uit de Franse keuken kiezen. Ze hadden hier vast geen stampot.

Alles wat we in Nederland eten vind ik lekker. Nou ja, niet alles. Spruitjes, Brusselse spruitjes, die lust ik echt niet, zelfs niet als je er een dikke laag appelmoes overheen doet. Maar Brusselse spruitjes, die komen uit Brussel en dat ligt in België. Pfff. Lastig hoor. Maar ja, eten in Parijs is ook een avontuur en als je geen avonturen wilt beleven, dan blijf je

voortaan maar thuis. Dat zegt Granny altijd. Dus misschien moest ik toch die gebraden rat maar bestellen?

Opeens wist ik iets beters: "Ik weet iets. Het is Frans en het is heel lekker. Zouden ze hier ook Franse Frietjes hebben?", vroeg ik aan Granny en aan mijnheer de Keyser: "En ik weet nog iets: kroket. Dat schreven ze vroeger als croquet en dat is ook Frans.",

Mijnheer de Keyser moest er om lachen. Niet hardop natuurlijk, want dit was een zeer chic restaurant waar iedereen heel stil moest zijn onder het eten.

Granny vond het een goede keuze: "Als ik jou was, dan zou ik er ook nog mayonaise bij nemen. Dat is een saus, gemaakt van eieren en olie met wat azijn of citroensap, die voor het eerst in de Franse stad Bayonne gemaakt werd,."

Ja, natuurlijk. Mayonaise is ook Frans. Opeens snapte ik waarom die Franse keuken zo beroemd was. Franse friet met kroket en mayonaise, dat vind echt iedereen lekker. Granny bestelde een salade Niçoise en mijnheer de Keyser bestelde een gebraden kipje. De ober keek een beetje zuur, maar hij wist hoe het hoort in een deftig restaurant; hij smeeet ons dus niet de deur uit maar ging snel de keuken in om de bestelling door te geven.

Terwijl we wachtten op het eten hadden Granny en ik mooi de tijd om mijnheer de Keyser uit te horen. We wisten natuurlijk niet zeker of hij wat afwist van de plannen om de Eiffeltoren te stelen, maar we konden wel proberen om er achter te komen. Gelukkig ben ik behoorlijk slim voor mijn leeftijd, en Granny was er ook nog, dus hoefde ik alleen maar op te letten dat ik geen domme dingen zou zeggen en dan zou het wel in orde komen verder.

"U bent vast al vaker in Parijs geweest. Voor Meg is het de eerste keer, maar ze vindt het allemaal één groot avontuur.", zei Granny.

"Vandaag hebben we de Eiffeltoren geklommen. Bent u wel eens op de Eiffeltoren geweest?", vroeg ik. Dat was slim. Dat vond ik zelf tenminste.

Mijnheer de Keyser vertelde dat hij al vaak in Parijs was geweest, en in New York en in Berlijn en in Hong Kong. Hij was de baas van een groot bedrijf en daarom was hij vaak op reis. Hij probeerde handig om niet over de Eiffeltoren te praten, maar daar trapt Granny en ik natuurlijk niet in.

"New York en Berlijn en Hong Kong ken ik niet, maar daar is het vast niet zo mooi als in Parijs. Hier zijn zoveel parken en mooie gebouwen en pleinen en leuke straatjes, dat hebben ze vast niet in New York of Hong Kong. En er stroomt ook een grote rivier tussen alles door. Die heet de Seine. Vanaf de Eiffeltoren konden we het goed zien. Granny zegt dat het heel leerzaam is om de Eiffeltoren te beklimmen, maar ik vond het alleen maar spannend en heel leuk. Weet je wat leuk zou zijn? Als we een Eiffeltoren in Polderdam zouden hebben. Dan zou iedereen uit het hele land komen om de toren te beklimmen en het uitzicht te bewonderen.", ging ik verder.

Granny snapte mijn plannetje en ze ging er handig op in: "Dat kan toch niet, Meg. Die Eiffeltoren is veel te groot. Die kan je echt niet in je binnenzak meenemen."

Mijnheer de Keyser nam net een slokje van zijn champagne toen Granny dat zei. Hij verslikte zich en kon nog net zijn hoofd omdraaien, zodat hij de champagne uitproestte over het dure tapijt op de vloer. Hm. Vast geen goede champagne. Hij zou de ober er op

aan moeten spreken. In een chic restaurant zou zo iets niet mogen gebeuren.

"Wilt u misschien iets van mijn O? De ober heeft een hele fles op tafel gezet. Dat krijg ik toch nooit op.", vroeg ik beleefd, maar mijnheer de Keyser schudde van nee en depte met zijn servet de champagne van zijn gezicht en van zijn stropdas.

We konden niet verder praten over de Eiffeltoren, want daar kwam de ober al met het eten. Mijnheer de Keyser kreeg een kipje, Granny kreeg een salade en ik kreeg een bord met een grote ronde deksel er over.

Het verschil tussen een gewoon restaurant en een echt chic restaurant in Parijs is dat ze in Parijs van alles vertellen over het eten. De salade van Granny kwam uit een oude legende en het kipje van mijnheer de Keyser kwam uit Piemonte. Ik zat net te wachten of de ober ons ook ging vertellen hoe die kip heette, maar hij was uitgepraat en haalde het deksel van mijn bord: "En voor de *mademoiselle... el arte de France*. Kunst om op te eten."

Mijn bord... mijn eten... was een kunstwerk, een schilderij, een zelfportret van frietjes, mayonaise en rode tomaatjes, met een kroket eronder in de vorm van een vlinderdasje, om het helemaal af te maken.

"Verwaaid! Ik bedoel, wat mooi. Niet dat het haar verwaaid zit, hoor. Wow. Een clown met patathaar, mayonaise-ogen en een mond van tomaatjes. U had gelijk, hoor, mijnheer de Keyser. Dit is het allerbeste restaurant van Parijs."

De ober moest zijn werk nog afmaken: "De patat is van bintjes uit Polderdam. De mayonaise is huisgemaakt van olijfolie uit Spanje, verse scharreleieren uit Barneveld en azijn uit de Portugese Algarve. Dit zijn zongedroogde tomaatjes uit het zuiden van Italië. De kroket is gevuld met een ragout van verse groente uit onze eigen moestuin."

Nou ja. En ik had nog wel zo mijn best gedaan om allemaal typisch Franse gerechten uit te kiezen. Alles waarmee het was gemaakt kwam uit andere landen. De aardappels kwamen zelfs uit Polderdam, alsof ze in Frankrijk geen aardappels hebben. Oh, nee, de groenten kwamen uit Frankrijk. Uit eigen moestuin. Zouden ze die moestuin hier op het dak hebben? Lekker spruitjes, een beetje zwart van de Parijse schoorstenen en de uitlaten van de Franse auto's, maar wel echte Franse spruitjes en niet van die bittere groene neuspeuterbollen uit Brussel, ha, ha.

Ik sneed met mijn mes een hoekje van de kroket en proefde voorzichtig. Met al die verhalen over kikkers en slakken in je eten ga je vanzelf langzaam eten, net als iedereen hier. Het was niet nodig. Het was echt lekker. Vooral de tomaatjes waren heerlijk.

Onder het eten konden we natuurlijk niet verder praten over de Eiffeltoren. Je mag niet praten met je mond vol, en zeker niet in een chic restaurant. Lastig. Hoe konden we nu zeker weten of mijnheer de Keyser achter die plannen zat? We hadden geen enkel bewijs. Een witte hoed en een beige jas, een verhaal dat een Franse dame aan de politie had verteld en een toevallig toeval dat veel te toevallig was om nog toevallig te kunnen zijn. Dat was alles, en het was niet genoeg.

De mayonaise op mijn bord was ook niet genoeg, maar de ober had nog een apart schaaltje met mayonaise op de tafel gezet. Opeens kreeg ik een slim idee. Het was niet echt zoals het hoorde in een chic restaurant, maar in een noodgeval moeten superhelden en avonturiers wel eens een risico nemen. Onze school, het park en de Bosheuvel stonden op het spel. Dan moet je niet bang worden van een boze ober die over tafelmanieren loopt te zeuren. Ik pakte het lepeltje uit het schaaltje en begon de

mayonaise over de patat te kwakken: "Kwak... kwak... kwak..." Als hier iemand iets van kwak-stralen af zou weten, dan...

Mijnheer de Keyser kreeg alweer een hoestaanval. Deze keer leek het er op dat hij zich in een kippenboutje had verslikt. Gelukkig kon hij snel genoeg bij zijn servet om de hoestbui binnen de perken te houden. De ober keek een beetje boos onze richting op, maar vond het blijkbaar beter om zich er verder niet mee te bemoeien.

Toen hij de hoestbui onder controle had, verontschuldigde mijnheer de Keyser zich: "Excuseer. Ik moet even een sanitair moment." Hij stond op en liep in de richting van het toilet. In Nederland moet je gewoon plassen op de WC, maar in een chic restaurant in Parijs moet je een sanitair moment op het toilet. Zo leer je elke dag weer iets nieuws.

Granny fluisterde: "Dat had je slim bedacht, van die kwak-stralen. Volgens mij weet die mijnheer de Keyser meer van dit zaakje dan hij wil toegeven."

Ik nam nog een slokje van mijn water en hoopte maar dat ik nog een beter idee zou krijgen, dat die bubbels in mijn hoofd de ideeën zouden laten borrelen, maar er kwam niets. En mijn bord was ook al leeg, dat hielp ook niet echt.

Toen mijnheer de Keyser weer terug was kwam de ober om de tafel af te ruimen en vroeg of we soms nog een toetje wilden. Hij gaf ons elk een kaart met toetjes, zodat we konden kiezen. Gelukkig was deze ober wel wat slimmer dan die andere, die strenge die alleen Frans sprak, want op deze toetjes-kaart stonden tenminste foto's van alle toetjes. Zo kon je je niet vergissen. Mouse au chocolat was geen gebakken muis maar een soort chocoladepudding, zag ik nu. Nou, chocoladepudding of niet, ik wilde liever een ijsje. Naast de mouse au chocolat zag ik een foto van een grote zilveren beker met drie bolletjes vanilleijs en chocoladesaus er overheen. Dat leek me wel wat. Dat kon ik trouwens ook in perfect Frans zelf bestellen: "Un Coupé Dame Blanche, s'il vous plait"

Granny en mijnheer de Keyser moesten er om lachen. Verwaaid. Had ik nog wel zo mijn best gedaan om niet om dat rare Nederlands van die ober te lachen en als dank lachen ze mij uit omdat ik blijkbaar toch iets verkeerd heb gedaan. De ober wist gelukkig hoe het hoorde. Hij zei: "Koep Dam Blansj. Een koe-pee is in de trein. Een beker heet een koep."

Ik snapte er niets van. Hier stond toch duidelijk 'coupe'. De ober schreef iets op zijn opschrijfboekje en liet het me zien: coupé, met een streepje op de é, dat is van de trein. Coupe, zonder streepje, dat is een beker. Ja, als je dat eenmaal weet, van dat streepje, dan is het gemakkelijk. Ik ben echt blij dat ik niet in Parijs op school zit. In Polderdam zeggen we het gewoon zoals we het schrijven... alleen met de g of de ch is het wel eens lastig... of je schrijft bij-zonder en je zegt bie-zonder... nou ja, het is allebei moeilijk. Alleen ben ik nu wel blij dat ik mijn lesjes niet in het Frans hoeft te schrijven.

Maar door dat gedoe met die coupe en die coupé kreeg ik wel mooi een gloednieuw idee, en omdat we toch moesten wachten op die coupe dame blanche was dat idee zelfs precies op tijd. Ik vroeg aan mijnheer de Keyser: "Wanneer gaat u weer terug naar huis? Is het lang rijden met de auto?"

Mijnheer de Keyser legde het uit: "Ik ga nooit met de auto naar Parijs. Het is een lange reis en met de trein, met de supersneltrein, ben je er in een paar uurtjes. Parijs is geen stad voor auto's. Je staat vaker stil in een opstopping of voor een stoplicht als dat je rijdt, en je kunt ook nergens parkeren. Iedereen neemt hier de metro of de bus. Morgen om acht uur ga ik weer terug, met de trein naar Amsterdam."

"O, wat leuk. Wij gaan met diezelfde trein. Misschien is het wel gezellig om samen te reizen.", zei Granny.

Mijnheer de Keyser keek alsof hij dat helemaal niet gezellig vond, maar hij zei verder niets. De ober kwam met de rekening en een houten kistje waar sigaren en sigaretten in zaten. Mijnheer de Keyser zocht een sigaar uit, haalde een zilveren aansteker uit zijn zak en stak de sigaar aan. Granny zei tegen de ober dat de rekening voor mij was. Ze wilde ook graag voor mijnheer de Keyser betalen, als dank omdat we het zo gezellig hadden gehad en omdat we dankzij hem zo lekker hadden gegeten. En toen kwam het allervreemdste: Granny vroeg aan de ober of ze een sigaretje uit het houten kistje mocht. Granny rookte toch helemaal niet? Ik snapte er echt helemaal niets van. Ik vergat bijna dat ik net zo'n goed idee had gehad. Bijna. Niet helemaal.

De ober legde de rekening voor me op de tafel. Het was een klein briefje, maar het bedrag dat we moesten betalen was zo groot dat ik eerst dacht dat het het telefoonnummer van het restaurant was. Oei. Gelukkig hadden we genoeg geld bij ons.

Granny vroeg aan mijnheer de Keyser om een vuurtje en hij gaf haar zijn aansteker, terwijl hij nieuwsgierig toekeek hoe ik het geld tevoorschijn haalde, twee keer telde of ik geen vergissing had gemaakt en alles in het mapje van de rekening stopte.

"Jullie hoeven voor mij niet te betalen, hoor. Het is hier echt heel duur. Ik ben hier voor zaken, dus dan betaalt mijn bedrijf de kosten. Die rekening is voor mensen zoals jullie natuurlijk een torenhoog bedrag...", zei hij, een beetje bezorgd.

"Ach, een torenhoge rekening... die kan je altijd een beetje VERKLEINEN.", zei ik, met een glimlachje. Als die mijnheer de Keyser inderdaad iets afwist van het stelen van de Eiffeltoren, dan zou hij nu toch zeker wel door de mand vallen.

Mijnheer de Keyser verslikte zich nu al voor de derde keer. Deze keer was het zijn sigaar die hem een hoestbui opleverde.

"Roken is zo slecht voor de gezondheid. Het is beter om er maar mee te stoppen.", zei Granny. Ze gaf het goede voorbeeld en maakte haar sigaretje uit in de asbak.

Mijnheer de Keyser keek naar de sigaar, kreeg opnieuw een hoestbui en maakte hem toen ook maar uit: "Ja, het is een slechte gewoonte. Je hebt gelijk, Granny. Het is maar beter om er mee te stoppen. Ik zal je goede raad opvolgen."

Granny vond dat een goed plan: "Soms doe je dingen waar je later spijt van krijgt. Dan kan je maar beter op tijd iets anders bedenken, voordat het te laat is."

Mijnheer de Keyser zei: "Ja, maar ik ben ook een belangrijke zakenman. Zakenmensen moeten nou eenmaal veel geld verdienen en dikke sigaren roken. Dat hoort er een beetje bij als je belangrijk wilt zijn."

Granny was het niet met hem eens: "Het ligt er maar net aan voor wie je belangrijk wilt zijn. Als je alleen maar bezig bent met geld verdienen en je hebt dan geen tijd meer om lekker te voetballen met je zoontje of om gezellig thuis spruitjes te eten met je vrouw, dan ben je vergeten waarom geld verdienen zo belangrijk is. Snap je dat?"

Mijnheer de Keyser snapte het, maar hij keek ook alsof hij daar nog eens diep over na wilde denken. Ik snapte het ook. Ro had zo vaak gezegd dat zijn vader nooit thuis was, dat hij altijd maar op reis was en geld moest verdienen. Maar ja. Het was al lang bedtijd en

morgen om acht uur moesten we al weer in de trein naar Amsterdam zitten. Het was tijd om onze jas aan te trekken en afscheid te nemen van mijnheer de Keyser.

"Ooievaar, mijnheer de Keyser. Ik hoop dat we elkaar morgen in de trein weer zien. We vonden het heel gezellig.", zeiden Granny en ik en ook de ober zei vriendelijk ooievaar en *Bonne Soirée* (dat betekent 'goedenavond', want het was al behoorlijk laat).

Toen we terug liepen naar het huis van Tim de Wit was ik toch wel een beetje teleurgesteld: "Misschien moeten we maar niet gaan slapen, Granny. Misschien is het wel beter om voor de zekerheid de wacht te houden bij de Eiffeltoren."

Granny gaf me een arm en een glimlach: "Ach, Meg. Dat is nu toch niet meer nodig. We hebben immers..." Ze stopte haar hand in haar jaszak en haalde er de zilveren aansteker van mijnheer de Keyser uit: "We hebben immers zijn mini-kwakstralenwerper in beslag genomen. Nu kan mijnheer de Keyser zijn plannetjes niet meer uitvoeren, zelfs als hij dat nog zou willen."

"Heb je zijn aansteker gepikt?", vroeg ik verbaasd.

"Aansteker? Ja, het lijkt inderdaad op een aansteker. Je kunt er zelfs iemand een vuurtje mee geven. Maar in het echt is het een mini-kwakstralenwerper die mijnheer de Keyser zelf in Hoehétidan heeft gestolen. Stelen mag niet, maar de Eiffeltoren verkleinen en daarna stelen mag natuurlijk helemaal niet. Ik heb de kwakstralenwerper alleen maar van de dief terug gestolen. Morgen stuur ik hem met de post terug naar Hoehétidan en vanavond nog zullen we Tim de Wit vertellen dat de Eiffeltoren vanavond niet verkleind zal worden. Trouwens, als mijnheer de Keyser inderdaad stopt met roken, dan heeft hij die aansteker ook niet meer nodig. Dus volgens mij hebben we de zaak keurig opgelost zo. Wat denk jij?"

"Ik denk dat we eerst zeker moeten weten of die kwakstralenwerper ook echt werkt, want anders gelooft niemand het.", zei ik.

Granny hield de aansteker voor zich, richtte op een lantarenpaal... bedacht toen dat je toch niet zomaar een lantarenpaal kon verkleinen, daar zou Tim de Wit nog last mee krijgen, dus ze richtte toen maar op een hondendrol die ernaast op de stoep lag en drukte op een knopje. Flits. Een wit licht en toen was de drol verdwenen. Niet helemaal. Toen we goed keken lag er nog een heel klein poepje, een muizenkeutel, een mierenscheetje.

De kwakstralenwerper werkte. De Eiffeltoren was gered. We konden naar huis.

* * *

De volgende ochtend moesten we vroeg op. Granny had het hele verhaal de vorige avond aan Tim de Wit verteld, toen ik al in bed lag, en die was dolblij dat we de zaak zo snel hadden opgelost. We aten warme broodjes en dronken warme melk als ontbijt en daarna bracht hij ons in zijn politieauto weer naar het station. Hij zei wel honderd keer "Heel hartelijk bedankt, hoor.", en nog een keer of tien "Merci", maar toen moesten we de trein in.

Toen we onze coupé gevonden hadden, zat mijnheer de Keyser er al.

"Goedemorgen. Hebt u slecht geslapen? U kijkt zo boos. Granny en ik hebben heerlijk geslapen, in de logeerkamer van Tim de Wit."

Mijnheer de Keyser had niet zo'n zin in verhalen over Tim de Wit: "Ik heb goed geslapen, alleen ben ik een beetje treurig dat mijn dromen niet uitgekomen zijn."

"Ach, dan droom je vannacht gewoon ergens anders over, dat je 's morgens bijvoorbeeld nog gewoon lesjes zit te schrijven en nog dezelfde middag zit je opeens midden in een spannend avontuur in Parijs. Dat zijn dromen die wel uit komen. Granny en ik hebben er van genoten. En het eten van gisteravond was een belangrijk deel van ons avontuur, dus..." Ik zocht in mijn jaszak, haalde er iets uit, iets dat we op weg naar het station nog snel bij een stalletje hadden gekocht, en dat gaf ik aan mijnheer de Keyser: "Heel erg bedankt. Dit is voor u..."

Mijnheer de Keyser keek verbaasd naar het kleine Eiffeltorentje in zijn handen. Ik legde het maar snel uit: "Ik heb geen papa, maar als ik er een zou hebben die naar Parijs zou zijn geweest, dan zou ik vast alles van zijn avonturen willen horen. En als hij dan ook nog een souvenirkje voor me mee zou brengen... dan zou ik dat heel leuk vinden... denk ik."

De verbaasde wenkbrauwen gingen over in de denkrimpelstand, bleven daar even rondhangen en vertrokken toen weer naar boven om duidelijk te maken dat mijnheer de Keyser het begrepen had.

"Ah. Juist ja. Een souvenirkje voor Roderick. Daar had ik helemaal niet aan gedacht... Wat goed van jullie. Ja, dat zal Roderick vast leuk vinden. En dan zal ik hem vertellen dat ik daar zo'n aardig meisje heb ontmoet... Meg heet ze. Misschien kent hij haar wel." Mijnheer de Keyser kon dus toch lachen. Ik vond hem veel aardiger als hij lachte. En hij had maar 2 euro 59 gekost, die mini-Eiffeltoren, ha, ha.

Zo kletsten we wat af en duurde de treinreis naar Amsterdam toch nog heel kort. Mijnheer de Keyser nodigde ons uit om met hem mee te rijden van het station naar Polderdam, in zijn auto met chauffeur. Soms loopt een avontuur nog leuker af dan je het ooit zou kunnen verzinnen.

De slot-zaak

Dat laatste avontuur, in Parijs, was zo'n lang avontuur dat ik de hele week daarna bezig was om het op te schrijven. Toen het klaar was vond Granny het niet goed. Ze ging met een rode pen zitten strepen en fouten er uit halen en ze zette er wel een miljoen vraagtekens bij als ze vond dat ik niet duidelijk had verteld wat er precies was gebeurd. Dus ik kon bijna wel weer opnieuw beginnen. En als extra verrassing moesten we op woensdagochtend ook nog een opstel schrijven voor Taal. "Het telt mee voor je eindrapport.", had juffrouw van Appelscha gezegd. Ik schreef een opstel over Parijs en de Eiffeltoren. Vrijdag, eergisteren dus, kregen we het terug en ik had een 8, het hoogste cijfer van allemaal. Je snapt dat ik daar heel trots op was.

Pliene (Pau-Lie-Ne) had een 6 en ze was stikjaloers op me. "Als jij ook elke ochtend een uur vroeger opstaat en elke dag een lesje schrijft, dan krijg je misschien ook wel een 8. Als je flink oefent gaat alles vanzelf beter.", zei ik.

Toen ik mijn opstel met de 8 aan Granny liet zien, was ze heel tevreden: "Je moeder zou trots op je geweest zijn, Meg, en ik ben ook heel trots op je. Maar je hebt het allemaal zelf gedaan, hoor. Nou zie je hoe belangrijk het is om dingen te leren, want als je ze later ergens voor nodig hebt komt het allemaal weer van pas."

"Mijn moeder zou trots op me geweest zijn? Je had me beloofd om dat verhaal nog eens te vertellen, Granny, dat verhaal over mijn moeder.", zei ik.

Granny wist dat ze het had beloofd, maar ze gaf hetzelfde antwoord als altijd: "Dat is een lang verhaal. Dat vertel ik nog wel eens..."

"Morgen is het zaterdag, dus dan hebben we de hele dag de tijd, zelfs voor een lang verhaal...", probeerde ik nog, maar Granny zei verder niets meer totdat het tijd was om naar bed te gaan.

* * *

De volgende ochtend, gisteren dus, was ik nog vroeger op dan anders. Ik ging onder de douche en kleepte me aan, maakte de badkamer schoon en ruimde de keuken op, zette een potje thee, smeerde de boterhammen en bakte een eitje voor Granny voor het ontbijt. Maar Granny was mijn vraag van de avond daarvoor nog niet vergeten.

Toen we het ontbijt op hadden, ging ik mijn boeken halen om mijn sommen te maken. Ik pakte ook mijn schrift waarin ik al onze avonturen had opgeschreven. Het was bijna vol.

"Misschien wordt het tijd voor een nieuw schrift.", zei ik tegen Granny, terwijl ik liet zien hoe weinig witte blaadjes er nog maar over waren.

"Misschien wordt het ook tijd dat ik je dat verhaal over je moeder vertel. En over mezelf, want ik hoor bij datzelfde verhaal.", zei Granny. Ze schonk nog een kopje thee in. Dat zou een lang verhaal worden...

"Laat ik beginnen met iets te vertellen over je moeder. Je moeder had, net als jij, een Amerikaanse voornaam. Ze heette Angela, maar iedereen noemde haar altijd Angie, Énzjie, met een é, net als in Meg en in Granny. Toen ze in verwachting was van jou, wist ze al dat je een meisje zou worden. Ze wist dat je op je moeder zou lijken, met blond haar en een paardenstaartje, en dat je blauwe ogen zou hebben. Ze wist dat je liever een

spijkerbroek zou dragen dan een nette jurk. Ze wist dat je dol zou zijn op chocolademelk en snoepjes. Ze wist ook dat je dol zou zijn op avonturen. Ze wist dat allemaal al voordat jij zelfs maar geboren was. Hoe ze dat wist? Dat weet ik ook niet. Moeders weten dat soort dingen. En ik wist het ook, want je moeder had alles opgeschreven. Ze had een schrift waarin ze opschreef hoe het zou zijn als jij acht jaar zou worden."

Granny werd even stil toen ze aan dat schrift dacht. Of aan de dag dat ik acht jaar zou worden, de dag dat ik Granny voor het eerst zag. Zou dat met elkaar te maken hebben?

"Je moeder hield heel veel van je.", zei Granny: "Ze schreef en ze schreef en ze droomde over jou en dan schreef ze nog meer. En op de dag dat jij geboren werd, was het schrift vol. Het was een heel boek geworden, vol met spannende avonturen en tekeningen. Ze had het plan om je het schrift te geven op de dag dat je acht jaar zou worden. Dat was tenminste het plan..."

Granny werd weer even stil. Als iets moeilijk is om uit te leggen, dan moet je er soms even over nadenken. Dat wist ik heel goed. Probeer zelf maar eens op te schrijven wat je hebt meegemaakt en hoe het precies was gegaan. Dan ben je vaak langer bezig met nadenken dan met letters schrijven.

"Soms heb je een goed plan... maar dan gebeurt er iets... een ongeluk in dit geval... en dan vallen al je mooie plannen in het water. Maar als je echt veel van iemand houdt, net zoveel als je moeder van jou hield, dan gebeuren er soms ook andere dingen... Als je er zelf niet meer bent om iets te doen dat belangrijk is, dan komt er soms iemand anders en die doet het voor je."

Ik begon het te begrijpen: "En die iemand anders... was mijn oma? Was mijn moeder jouw kind, Granny? Ben jij op mijn achtste verjaardag naar de Bosheuvel gekomen, omdat je dat aan mijn moeder had beloofd? Zodat ik iemand zou hebben die voor me kon zorgen? En zodat ik iemand zou hebben waar ik zelf ook een beetje voor zou kunnen zorgen?"

"Je bent inderdaad behoorlijk slim voor je leeftijd, Meg, maar het is niet helemaal zo gegaan. Je moeder... had mij verzonnen. Ik stond in het schrift. Je moeder is niet mijn kind. Eigenlijk is het precies andersom. Jouw moeder heeft mij verzonnen, dus eigenlijk ben ik háár kind, net als jij. Je moeder hield zo veel van jou, dat ze zelfs had bedacht wat er zou moeten gebeuren als zij er niet meer zou zijn. Daarom ben ik ook een superheld. Superhelden beschermen alles wat belangrijk is, als de mensen tekort schieten. Jij bent belangrijk, dus was het mijn taak om je te beschermen, totdat je voor jezelf kon zorgen. Maar nu je een 8 hebt gehaald voor je opstel, nu je zelf thee kan zetten en eitjes bakken, nu je zelf, zonder te mopperen, eerst alle klusjes doet en dan pas gaat spelen... Nu is het boek uit en zit mijn taak er op. Nu kan ik met een gerust geweten terug naar Hoehétidan. Al die avonturen die we hebben beleefd, die had je moeder voor je bedacht, om ze je cadeau te geven voor je achtste verjaardag. Ik hoorde bij het cadeau. Snap je het?"

Ik snapte het niet. Granny ging weg? Haar taak zat er op? Ik moest er zelfs een beetje van huilen. Granny sloeg haar arm om me heen en zei: "Het was niet bedoeld als een cadeau waar je droevig van zou worden. Het was bedoeld als een avontuur, als iets waar je veel plezier aan zou kunnen beleven. Iets dat spannend zou zijn en waar je ook nog wat van zou kunnen leren. Je moeder had vast liever gehad dat je al die avonturen met haar zou hebben beleefd, maar ja, dat ongeluk kwam er tussen. Er zat niets anders op: ik moest zelf op pad, op zoek naar jou, zorgen dat ik je zou vinden en zorgen dat je al die avonturen toch zou beleven, precies zoals je moeder dat acht jaar geleden had bedacht. Je moeder had gehoopt dat je dat leuk zou vinden."

"Ik vond het ook leuk, Granny. Ik vond het fantastisch. Maar als jij alleen maar in een boek staat... Ben je dan niet echt? Heeft mijn moeder dat allemaal maar verzonnen? Heeft mijn moeder jou ook verzonnen? En als het boek nu uit is, ga je dan weer terug naar Hoehétidan? Blijf ik dan weer helemaal alleen achter?"

Ik kon de tranen niet meer tegenhouden. Het was gewoon niet eerlijk. We hadden het zo fijn, Granny en ik. Zelfs die stomme sommen en dat saaie schrijfwerk konden dat niet veranderen.

"Ik wil niet dat je weg gaat, Granny. Ik wil dat we altijd samen blijven. Ik zal nooit meer mopperen als ik sommen moet maken of als ik mijn hele weekend werkjes in huis moet doen, als je maar niet terug gaat naar Hoehétidan."

"Het boek is uit, Megan. Aan alles komt een einde. Het enige dat je kunt doen is... weer van voren af aan beginnen en alles nog een keer lezen en beleven. Hoe je die domme Rinus en Rufus een lesje hebt geleerd, hoe je de plannen van mijnheer de Keyser onschadelijk hebt gemaakt en hoe je de kanarie-parkiet van de familie Boterbloem hebt terug gevonden en hoe je de kermis in Haspel hebt gered. Dat kan niemand meer van je afpakken. En omdat je alles zelf ook hebt opgeschreven na elk avontuur, heb je iets heel bijzonders gedaan: je kunt het niet alleen zelf beleven, maar je hebt er ook een prachtig boek van gemaakt voor alle andere kinderen die van avonturen houden, en van superhelden, en van warme chocolademelk. Als je bij mij wilt zijn, dan hoeft je alleen het boek maar open te slaan en dan ben ik er weer."

Ik wist niet wat ik nog moest zeggen. Granny had, zoals altijd, weer eens gelijk. Aan alles komt een einde, zelfs aan het spannendste boek dat ik had meegemaakt.

"Het is niet eerlijk.", zei ik: "Als je avonturen wilt beleven, dan moet je eerst je huiswerk maken. Je hebt het zelf gezegd. Stomme sommen, een lesje schrijven, iets leren over andere landen of andere talen of over dieren of over muziek of geschiedenis, en daarna een avontuur. Zo werkt het en zo gaan we het doen. Ik wil niet dat je weggaat, Granny. Ik wil dat je hier blijft. Je mag niet weggaan. Je bent de enige herinnering die ik heb aan mijn moeder en mijn moeder zou het nooit goed vinden als je nu weg zou gaan. Maar ik weet het goed gemaakt: als mijn moeder jou heeft verzonnen, dan verzin ik je gewoon verder. Ik ga elke dag een nieuw avontuur verzinnen en opschrijven. Dan kán je niet eens weg, want je bent nodig in al die nieuwe avonturen. We schrijven gewoon nog een boek. Als mijn moeder je heeft verzonnen in haar boek, dan ga ik gewoon zelf het volgende boek schrijven, vol met avonturen die goed aflopen, zonder ongelukken die alle mooie plannen in de war sturen. Ik laat je gewoon niet terug gaan naar Hoehétidan. Dat had mijn moeder vast goed gevonden. Denk je niet?"

Granny knuffelde me zo stevig als ze kon: "Je moeder had gelijk. Je bent precies zoals zij. Als iets echt belangrijk is, dan mag je nooit opgeven. Dan moet je alles doen wat je kunt, maar opgeven hoort daar niet bij. OK, Megan Havervlok. Als dat het plan is, dan gaan we dat doen. Droog die tranen. Goed zo. Nu wil ik dat je recht op gaat staan, met je pen in je rechterhand en je linkerhand op je schrift, zo ja. Zeg me na: Ik, Megan Havervlok..."

"Ik, Megan Havervlok..."

"Beloof om elke dag mijn huiswerk en schoolwerk te maken... En om alle klusjes in en om het huis zonder mopperen te doen... En om elke dag, nadat al die werkjes gedaan zijn... een nieuw avontuur te schrijven, in een nieuw schrift... zodat ik zeker weet dat Granny bestaat en nooit meer bij me weg gaat...", zei Granny.

Ik herhaalde alles plechtig en beloofde het. En of dat allemaal ook echt is uitgekomen? Als je het boek Super-Granny 2 in de winkel ziet liggen, dan weet je het. Dan weet je zeker dat Granny bestaat, dat niemand haar heeft verzonnen, en dat ze er altijd zal zijn om iedereen te helpen. Superhelden doen dat, weet je. Gratis.

Sharewareboek

"Sharewareboek" betekent "een boek om te delen". Oma's delen altijd; Granny heeft altijd voor iedereen een snoepje, en het boek "Super Granny" zelf is ook om te delen: oma's mogen het delen met hun kleinkinderen, kinderen delen het met de juf van hun school en hun moeders kunnen het delen met de moeders van hun vriendjes.

Een sharewareboek mag je downloaden, kopiëren, weggeven, printen, de teksten gebruiken, noem maar op, allerlei dingen die je met andere (dure) boeken niet mag. Alleen mag je geen geld vragen voor een sharewareboek, want dat is het recht van de schrijver die het boek heeft geschreven.

Lezen is belangrijk: terwijl je plezier beleeft aan een spannend boek leer je spelenderwijs je eigen taal beter kennen, je leest over interessante dingen en je krijgt er ook nog eens slimme ideeën van. Als een boek grappig is, als je merkt hoe leuk lezen is, dan ga je vanzelf vaker lezen. Als je dat boek op je telefoon zet, dan heb je altijd een leuk boek bij je, voor als je ergens moet wachten of voor wanneer je je verveelt. En het leukste is: het is gratis, en dat is fijn voor arm en rijk.

Het is belangrijk dat je vaak lacht, want lachen is heel gezond, en als je een cadeautje krijgt, dan voel je je ook direct beter, dus een grappig boek is een prima medicijn tegen elke ziekte. Superhelden als Granny willen graag helpen om zieke mensen te genezen, dus als je Granny een handje helpt en dit boek opstuurt naar iedereen die ziek is, dan zal je zien hoe snel ze weer beter zijn.

Als je het boek leuk vond, zou het fijn zijn als je een bedankje stuurt, , bijvoorbeeld door de shareware-bijdrage van **€ 1,- (één Euro)** over te maken **op bankrekening NL96 KNAB 0258 6957 22 t.n.v. Admi 365 BV**. De (vrijwillige) opbrengst van dit boek wordt gebruikt om een school te bouwen in Haïti, een van de armste landen ter wereld. Op www.editorialperdido.eu vind je meer informatie over dit project en sharewareboeken.

Als er genoeg bedankjes binnen komen, dan komt er vast een volgend boek van Super Granny, waar je dan ook weer van kunt genieten. Als iedereen elkaar af en toe een plezier doet, dan hebben we het al snel veel gezelliger met elkaar.

Stel je voor dat boeken gratis zijn. Dan kunnen alle kinderen van de hele wereld naar school, gratis. Dan kunnen alle werkloze vaders en moeders gratis een beroep leren. Iedere schrijver kan, dankzij internet en sharewareboeken, zelf zijn of haar eigen (school)boek uitgeven. Als lezers die ene euro betalen, dan zullen vanzelf meer schrijvers hun boeken als sharewareboek uit willen brengen. Dan zou de pen machtiger zijn dan het zwaard. Zou dat niet fantastisch zijn?

Super Granny kan dat voor elkaar krijgen (superhelden kunnen immers alles) maar Granny kan dat niet alleen. Megan helpt haar. En Pauline, en Astrid, en Ro, en alle meisjes van weeshuis De Bosheuvel, en Nati die het boek in het Spaans vertaalt, en Jane die er voor zorgt dat ook alle kinderen die Engels spreken het kunnen lezen, en Ronaldo7 die al die boeken op het internet zet, alleen... Sharewareboeken zijn gratis, dus de uitgeverij heeft geen geld om reclame te maken. Als jij nou hier en daar een goed woordje doet voor Super Granny... dan help je haar met haar werk als superheld, en dan ben je eigenlijk zelf ook een soort superheld. Zou dat niet fantastisch zijn?